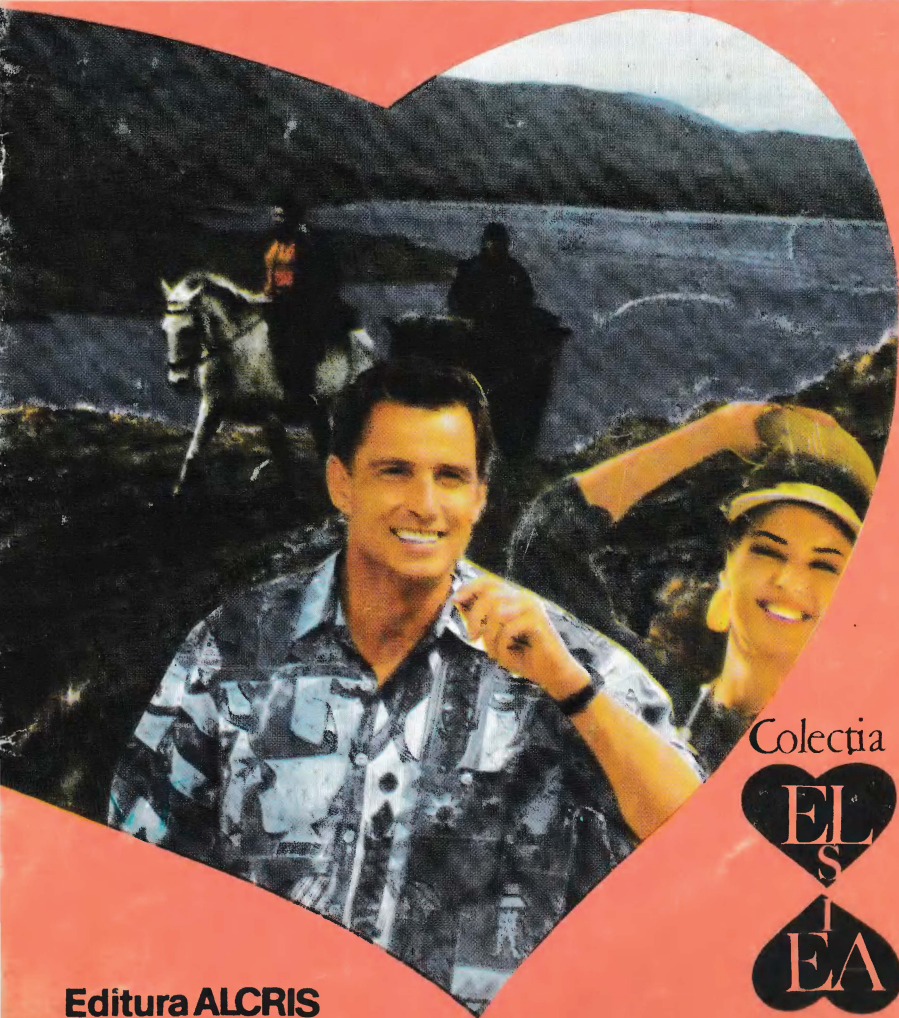

Violet Winspear

Casa cu chiparoși

Editura ALCRIS

Colectia

Un copil a murit în împrejurări cumplite. Un altul trebuie să se nască, pentru a-l înlocui...

Pentru aceasta, Mark di Curzio, un sard neîndurător, o obligă pe Ravena să-l ia în căsătorie și o duce în Sardinia, în casa lui dintre chi-paroși. Smulsă din tot ce-i făcea viața fericită și tihnită, tânăra fată riscă să se prăbușească în cea mai neagră disperare.

Oare va izbuti ea să-l încânte pe răpitorul ei, să reclădească o nouă fericire pe ruinele celei vechi?

— Mark este un prost, bombăni bătrâna doamnă. O fată voinică din insulă i-ar putea da jumătate de duzină de fii. S-ar spune că nu ai lăsat niciodată un bărbat să te atingă!

THE BEST

VIOLET WINSPEAR

**CASA
CU CHIPAROȘI**

ALCRIS

CAPITOLUL I

Mirele o acoperi cu mâna lui pe cea a miresei pe garda sabiei tutorelui, pentru a tăia tortul de nuntă, în mijlocul aclamațiilor, clinchetelor de pahare, râsetelor. Cineva îl întrebă pe mire :

— Este adevărat că în țara dumneavoastră, în ziua căsătoriei, bărbatul își pălmuește soția pentru a-i arăta cine este stăpânul ?

— Dumneavoastră vorbiți despre Sicilia, răspunse Mark di Curzio zâmbind. Eu sunt sard.

În timp ce răspundea altor întrebări, un invitat întinse tinerei mirese un mic plic galben.

— A sosit acum, Ravena. Presupun că sunt alte urări de fericire.

Cu un zâmbet puțin jenat, ea deschise telegrama și o citi, apoi aruncă repede o privire spre Mark. El nu văzuse nimic și ea strecură într-o secundă hârtia într-unul din escarpenii ei de satin.

Veni în sfârșit momentul să urce în camera ei ca să se schimbe pentru călătoria de nuntă. Refuză propunerea unei prietene care voia s-o ajute. Nu-i trebui mult timp să-și schimbe rochia de mireasă și voalul de dantelă veche cu o fustă și un taior.

După care, în picioare în fața ferestrei, contemplă ulmul care umbrea grădina. Îl revedea cu nos-

talgie pe Rhodri urcând în copac și cocoțându-se printre ramuri.

Rhodri și ea crescuseră împreună în casa asta veche, situată la limita Țării Galilor. Rhodri era unicul fiu al colonelului Charles Brenin, care era de ani de zile tutorele Raveniei și pe care ea îl considera drept tatăl ei.

Cu vreun an și jumătate în urmă, Rhodri își dăduse demisia din armată pentru a deveni fermier în Australia, în regiunea Noua Galie de Sud. Hotărârea lui fusese un șoc pentru papy, tatăl său, care făcuse o carieră militară remarcabilă, dar Ravena nu fusese surprinsă. Ea cunoștea firea nestatornică a lui Rhodri.

Când primise brevetul de ofițer, fusese trimis în Cipru. Mândria lui papy fusese nemărginită. Cu toate acestea, se frământase aflând că-și va petrece concediul în străinătate. Imediat după acest concediu, Rhodri părăsise armata.

Ravena continua să privească pe fereastra camerei sale. I se părea că mai aude tropotul unui cal răsunând pe pavajul curții. În ziua în care-l auzise, făcea ordine în bibliotecă; sesizase după aceea un zgomot apăsător de pași pe terasă. Își amintea tresărirea ei neliniștită când silueta înaltă a lui Mark di Curzio se profilase în spatele ușii cu geamuri.

Se priviseră îndelung prin geam. Apoi, fără a fi invitat, el intrase și, în timp ce o saluta, i se păruse că simte o vibrație în atmosferă, ca de fiecare dată când venea să cineze la Ravenhall.

Mark di Curzio era o legătură de afaceri a lui papy, care trăia în străinătate. Asta era tot ce știa despre el.

Înaintase spre ea. Se ținea foarte drept, dând totuși impresia unei mari supleți. Îi văzu din nou partea stângă a feței, care părea că fusese distrusă de foc. Își întorsese privirea. S-ar fi putut spune că un înger și un demon se îmbinaseră într-o singură ființă !

— Sper că ești bine-sănătoasă, Ravena.

Auzindu-l pronunțându-i numele, se încordase.

— Îmi pare rău, tutorele meu este plecat, îi spusese ea pe un ton rece.

— Pe dumneata am venit să te văd !

Uluită, îi privise cu insistență chipul semeț. Din bărbatul acesta emana o forță obscură, iar ochii, atât de întunecați încât pupila se confunda cu irisul, aveau o profunzime de nepătruns.

Atinsese ușor buchetul aranjat într-o vază, ca și cum maliciunea de catifea a florilor putea atenua puțin asprimea bărbatului.

— Am venit la ora asta pentru că știam că tutorele dumitale va fi absent. După-amiaza asta joacă bile cu Even Carew, vechiul lui camarad, nu-i așa ?

— Abia vă cunosc, domnule di Curzio ! Nu văd despre ce am putea vorbi.

Se întorsese cu fața spre el ; părul ei răscat era la fel de drept ca și privirea, la fel de strălucitor ca ochii ei verzi.

— Mă vei cunoaște curând mai bine.

Zâmbetul lui nu era decât o ridicare a buzelor : îi arăta două frotolii din piele.

— Vrei să ne așezăm ?

Nervii i se încordară. Ar fi vrut să-i spună să părăsească Ravenhall imediat ! Privirea lui Mark se încrucișase cu a ei și Ravena înțelesese că-i citise gândul.

— Nu pot să vă acord decât câteva minute.

— Te rog, domnișoară, ia loc.

Ea cedă, și el o imită. Își încrucișase picioarele și lumina sclipea pe pielea cizmelor lui înalte. Pantalonii de călărie și haina de tweed aveau o croială impecabilă, englezească fără nici o îndoială.

— Pot să fumez ? întrebasese el.

Ea încuviințase cu un semn și-l privise scoțând dintr-o cutie de piele o mică țigară subțire. O aprinsese cu un băț de chibrit pe care-l aruncase apoi în vatra goală a șemineului : vara se furișea cu timiditate în climatul englezesc.

— Sufăr întotdeauna de frig când vin în Anglia.

— Adevărat, domnule ? întrebasese ea din politete.

Dar dorea ca el să-i spună ce avea de spus și să plece. Prezența lui o stânjenea mai mult ca nicio dată, cu atât mai mult cu cât erau singuri pentru prima dată.

— Haide, signorina, reluase el cu un aer puțin ironic, nu fi atât de britanică. Întreabă-mă deschis de ce-mi permit să-ți vorbesc astfel, la dumneata acasă.

— De fapt, suntem niște necunoscuți unul pentru celălalt ; așadar, nu poate fi vorba despre ceva important, zisese ea cu toată răceala de care era în stare.

— Am venit să-ți spun o poveste, domnișoară Brenin.

— O poveste ? repetase ea ridicându-se pe jumătate.

Dar recăzuse în fotoliu, părând ținută de privirea lui întunecată. Privirea aceasta îi cerdeta amănunțit fiecare trăsătură, întârziind asupra aluniței pe care o avea sub ochiul stâng.

– Vă ascult, domnule, zisese ea nervoasă.

– Sunt vădov, începuse el scuturând cenușa țigării în vatra șemineului, fără s-o slăbească din ochi pe Ravena. Soția mea, Donata, a murit la nașterea fiului nostru și toată dragostea, toată speranța mea, au trecut asupra copilului meu, Dresti... Acum un an și jumătate, un șofer beat mi-a ciqcnit mașina în care Dresti dormea lângă mine...

Făcuse o pauză, ca pentru a lăsa cuvintele să se întipărească în mintea tinerei.

– Da, domnișoară Brenin, mașina s-a răsturnat, iar celălalt a fugit, în timp ce noi ardeam.

Într-un gest instinctiv, Ravena își dusesese mâna la obraz, în timp ce ochii ei fixau fața mâncată de foc a lui Mark di Curzio.

– Fiul meu și cu mine eram prinși în cursă, reluase el cu voce răgușită. M-am zbatut ca un nebun să deschid o fereastră, pentru a-mi scoate fiul din mașină... Doamne-Dumnezeule, dacă acel criminal ne-ar fi venit în ajutor, poate că fiul meu astăzi trăia !

– Oh, nu ! exclamase Ravena, adânc impresionată.

– Rezervorul a explodat, continuase el implacabil, și am fost proiectat afară, unde niște viticultori au stins flăcările care mă mistuiau. Se găseau în celălalt capăt al viei și nu au putut ajunge la mașină înainte ca aceasta să explodeze. Dar bărbatul care a produs accidentul ne-ar fi putut acorda ajutor. Am reușit să descopăr identitatea acestui bărbat, după lunile petrecute în spital, datorită garajului care a reparat mașina. O mașină închiriată pentru câteva zile de un oarecare căpitan Rhodri Brenin, ofițer într-un regiment staționat în Cipru.

Ravena pălise în asemenea măsură încât amuțise. Privirea lui Mark di Curzio exprima un reproș neînduplecat.

— Fiul tutorelui dumitale a cauzat moartea fiului meu. Dresti avea patru ani. Era ultimul dar pe care mi-l oferise dragostea soției mele. Fiul care ar fi moștenit pământurile mele, bunurile mele, care ar fi perpetuat un nume onorat de atâția ani în Sardinia. Cuvântul „onore” are un înțeles pentru toți sarzii și cred că și pentru un om asemenea colonelului Charles Brenin.

— Papy ? exclamase ea. Vreți să spuneți că aveți intenția să-i spuneți că Rhodri conducea în stare de ebrietate și că a cauzat accidentul dumneavoastră ? Dar asta este imposibil ! Ar muri aflând așa ceva !

Se ridicase dintr-o săritură și Mark di Curzio făcuse la fel.

— În țara mea, spusese el, când cineva a suferit o nedreptate, a fost dezonorat, familia vinovatului este cea care ispășește.

— Dar suntem în Anglia ! Noi... noi încercăm să iertăm, domnule. Nu pretindem nimănui satisfacție pentru o greșală comisă de altcineva.

— Eu sunt sard. Timp de un an și jumătate m-am întrebat care ar fi prețul echitabil ce ar trebui plătit de un membru al acestei familii... și astăzi am răspunsul.

— Dar ați lăsat de înțeles...

Nu-și putea desprinde privirea de la bărbatul acesta cu o înfățișare atât de sumbră, atât de severă. Un bărbat care avea în sânge vendetele unui popor mândru, pătimaș, periculos. Sarzii ! Papy îi

vorbise despre un regiment de sarzi care luptaseră ca niște diavoli cu austriecii în timpul primului război mondial. Oameni care își organizaseră propria mișcare de rezistență în timpul celui de-al doilea război mondial.

— Nu va fi necesar ca tutorele dumneavoastră să afle că fiul lui s-a purtat ca un laș.

— Cum asta ?

În timp ce-i aștepta răspunsul, pendula măsura trecerea timpului cu un calm chinuitor.

— Vă veți căsători cu mine, spusese el pe un ton liniștit. Îmi veți dăruia un fiu pentru a-l înlocui pe cel pe care l-am pierdut.

Ravenei îi venea greu să creadă că auzise bine.

— Nu vorbiți serios !

— N-am fost niciodată mai serios, replicase el.

— Este... o nebunie ! Nu mă pot căsători cu dumneavoastră !

— Adevărat ? întrebase el cu un rictus. Dragostea vă va obliga să vă căsătoriți cu mine.

— Dragostea ?

Simțea că-i îngheață sângele în vene. Când făcuse o mișcare, ca pentru a fugi, el îi bară drumul.

— Vă închipuiți că v-aș putea iubi vreodată ? întrebă ea.

— Nu, imaginația mea nu merge până acolo, o ironizase el. Dar vă iubiți tutorele. Nu veți vrea să-l vedeți nefericit, decepționat de fiul care-i este drag.

— Sunteți foarte crud, domnule di Curzio !

— Nu eram până nu de mult, signorina. Un anume Rhodri Brenin m-a făcut astfel.

Ochii lui negri, tăioși, neînduplecați, erau pironiți în ai ei și inima îi spusese că, într-un fel sau

altul, familia Brenin trebuia să plătească pentru moartea cruntă a băiețelului.

— Și ce veți câștiga dumneavoastră, domnule, căsătorindu-vă cu o femeie care nu vă iubește?... Dacă v-aș spune că iubesc pe altcineva?

— Este adevărat?

— Aceasta este treaba mea, răspunsese ea cu un aer provocator.

— Nicidecum, declarase el aruncându-și restul țigării în șemineu. Când vei fi soția mea, va trebui să-l uiți pe bărbatul acela.

— Aveți..., într-adevăr intenția să mă obligați să mă căsătoresc cu dumneavoastră?

Fără să vrea, ochii ei verzi exprimau spaima și disperarea de care se simțise cuprinsă dintr-o dată.

— În timpul ultimelor săptămâni, domnișoară Brenin, am aflat multe despre dumneata... și în mod deosebit despre devotamentul față de colonelul de gardă care v-a ținut loc de tată. Fiind sard, admir devotamentul la o femeie. În lipsa dragostei, mă voi mulțumi cu loialitatea.

— Ați venit foarte bine pregătit să supuneți pe cineva voinței dumneavoastră, și trebuia ca eu să fiu aceea! Trebuie să cedez pentru că știți că papy a suferit cu câțva timp în urmă o criză cardiacă și că alta ar putea să-l omoare!

— În calitate de membru al consiliului de administrație al societății anonime „Cipresso Wines”, am putut să-mi dau seama că tutorele dumitale este un bărbat fermecător și comunicativ. Ar fi păcat să trebuiască să-i fie risipite iluziile asupra unui fiu mult mai puțin fermecător.

— Așadar, sunteți chiar atât de supărat? întrebuse ea.

Nu mai putea simți milă pentru fața distrusă de foc, dar îi era greu să se gândească la micul băiețel mort în flăcări.

— Toți ne clădim visuri. Regret că trebuie să-l distrug pe al dumitale, în efortul de a-l reconstrui pe al meu. Vor exista compensații... Ravena, adăugă el.

Inchisese ochii auzindu-l că-i rostește numele, dar îi deschisese simțind cum degetele lui puternice îi prinseseră încheietura mâinii. Descoperise că Mark di Curzio era acum foarte aproape de ea. Penumbra sfârșitului după-amiezii cuprinsese încăperea, norii alergau deasupra copacilor din grădină și aerul mirosea a ploaie.

Întâlnise privirea vizitatorului ei, îi văzuse nările dilatate, ghicise arcuirea gurii lui care putea fi pătimășă. În toată viața ei nu cunoscuse niciodată teama; dar acum, la discreția dragostei ei pentru papy, era fără apărare.

— Voi cere mâine mâna dumitale colonelului Brenin. Îl voi lăsa să creadă că dorești această căsătorie la fel de mult ca mine.

Își înclinase capul pentru a-i săruta mâna tremurătoare și înghețată și-l auzi murmurând:

— Porți pantaloni, ca un băiat. Trebuie să înțelegi că eu doresc o femeie.

Se întorsese, luase o floare din vază, îi rupsese coada și o prinsese la butoniera hainei.

— Înțeleg că iubești florile. În Sardinia, înainte ca soarele să devină prea puternic, colinele sunt pline de flori. Casa mea se ridică pe o stâncă înaltă, deasupra mării... Ți place marea, signorina?

— Mi-am petrecut aici cea mai mare parte din viață, răspunsese ea ca un automat. Locul meu... este aici !

— Căsătorindu-se, o femeie știe că trebuie să-și lase casa pentru cea a soțului... Bărbatul despre care vorbeai locuiește în regiune ?

— Da... Nu-mi puteți cere să renunț la tot ce iubesc... domnule... vă rog !

Ridicase privirea spre el și văzuse că nu se lăsa înduplecat. Își înghițise rugămintea, apelând la demnitatea lui.

— Dacă mă veți obliga să mă supun, declarase ea, pot să jur că vă voi urî cu fiecare picătură a sângelui meu celt !

— Și eu am puțin sânge celt, Ravena, replicase el cu un zâmbet malițios. Bunica mea era din Cornwall ; de aici numele de Mark. Cunoști legenda regelui Mark al Cornwallului ?

— Da, bineînțeles, răspunsese Ravena privindu-l drept în față. Soția lui îl iubea pe cavalerul care-o adusese din Irlanda pentru a deveni soția unui bărbat pe care nu-l va putea iubi niciodată.

— Dragostea are multe semnificații, signorina... Și acum, cred că trebuie să mă întorc la hanul unde locuiesc, „Lupul și Mielul”, care are grajduri. Ca un bun sard, sunt născut practic în șa.

Îl condusese până la locul unde-și lăsase calul. Un cal negru... calul de luptă al lui Hades care venise s-o caute pe Persefona în timp ce se juca printre flori, fericită și fără griji.

Sări în șa cu suplețea unui om căruia îi place să călărească și călărea bine.

— Te rog să-l rogi pe domnul Brenin să bine-

voiască să mă primească mâine, la prânz... Să fii aici, pentru a primi inelul de logodnă.

Se auzi bubuind tunetul. Calul și călărețul se profilau în negru pe un cer care anunța furtună.

— Adio !

El își ridicase mâna și ea îl privise îndepărtându-se. Rămăsese singură, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Se simțea victima unui destin implacabil. Nu-i putea spune lui papy ce-i făcuse fiul său lui Mark di Curzio. Nu-l putea face să sufere, să-și asume riscul unei alte crize de inimă.

— Se necăjește în legătură cu Rhodri, îi spusese doctorul. Copiii noștri sunt adesea bucuria și nenorocirea vieților noastre.

Ravena se gândea la băiețelul de patru ani al lui Mark di Curzio și se simțea înghețată până în fundul sufletului. Moartea îngrozitoare a copilului îl înrăise în asemenea măsură pe acesta încât era incapabil de orice îndurare. Un Brenin trebuia să plătească ! Fusesse aleasă ea pentru că putea să-i dea un alt copil, un alt fiu.

Ravena părăsi fereastra și se apropie de măsuța de toaletă. Zveltă și dreaptă în taliorul ei de un verde crud, reciti telegrama pe care o primise.

Îi fusese înmănată ei deoarece, cu ocazia căsătoriei, se presupunea că orice telegramă adresează urări de fericire miresei. Dar aceasta era destinată tutorelui ei ! În ea se spunea : „Fiul risipitor se întoarce, tată. Voi sosi cu trenul la ora cincispre-

zece și treizeci de minute. Toată dragostea pentru tine și Ravena !"

Rhodri se întorcea acasă ! Ravena mototoli telegrama. Trebuia să-l întâlnească pe Rhodri înainte de a sosi pe neașteptate în mijlocul pregătirilor plăcerii ei în călătoria de nuntă cu Mark. Trebuia să-l convingă să păstreze secretul, cum ea însăși îl păstrase față de papy. Dragul de papy, zâmbitor, inconștient de faptul că se căsătorise cu Mark di Curzio pentru a-i permite să rămână mândru de fiul lui.

Rhodri va afla că-l omorâse pe fiul lui Mark di Curzio. Ca adevărat celt, avea reacții neașteptate : era în stare să lase să-i scape adevărul față de tatăl lui.

Ravena își luă poșeta și ieși din cameră. Din vestibul, urca până la ea zvon de râsete. Se strecură asemenea unei umbre până la scara îngustă care ducea la ușa de serviciu. În grăba ei, nu se gândi o clipă la furia soțului, când îi va descoperi dispariția.

Afară cădea o burniță fină. Nimeni nu o văzu ieșind cu mașinuța ei din garaj și îndepărtându-se.

Când ajunse la gară, această era pustie. Șinele ude luceau. Se învârti ca un leu în cușcă pe peron. Curând, impiegatul se agită în biroul lui și își consultă ceasul. Ravena simți primele vibrații ale trenului și toată ființa ei se încordă.

Dincolo de calea ferată, fumul se îmbina cu ploaia. Trenul apăru curând și nu întârzie să umple mica gară cu larmă. Ușile se deschideau cu zgomot, răsunau pași grăbiți. Ravena, complet nemișcată, văzu venind spre ea un tânăr zvelt, brunet și bronzat. Ținea în mână o geantă de călătorie, iar gule-

rul din blană al hainei de piele de căprioară era ridicat.

Ravena tremură. Încă nu-și dăduse seama că-i era frig... atât de frig.

Rhodri dădu drumul bagajului și o îmbrățișă.

— Ravena, ce mult ai crescut ! Ești senzațională, mică vrăjitoare cu ochi verzi !

Dar ea nu era în stare să vorbească. Nu putea decât să-l privească. Nu reușea să creadă că acest chip familiar, această voce, aparținea unui bărbat capabil să conducă în stare de ebrietate, capabil să se dovedească nepăsător, laș...

Se îndepărtă de ea s-o privească mai bine, fără să-i lase mâinile.

— Ce eleganță ! Îmi face plăcere să te văd după ce am lipsit atâta timp. Unde este tata ?

— Rhodri, spuse ea grăbită, vino în mașină. Avem de vorbit...

— Tata este bine ? Nu cumva este din nou bolnav ?

— Nu. Se simte bine, cum nu s-a simțit de mult. Continuă să lucreze pentru o firmă care comercializează vinuri : face parte din consiliul de administrație. De asemenea, este consilier municipal... Arăți bine, Rhodri.

Nu vedea la el nici un semn al unei conștiințe încărcate ; cele optsprezece luni petrecute în Australia îl ajutaseră fără îndoială să scape de amintirile neplăcute.

— Mă simt în formă.

Își ridică geanta de voiaj, își petrecu celălalt braț în jurul taliei Ravenei și se îndreptară spre mașină.

— Ești palidă, remarcă el. Ochii tăi nu zâmbesc. Este ceva care nu merge ?

Ea nu-i răspunse. Urcară în mașină. Își puse mâinile pe volan și simți privirea lui Rhodri fixând inelul strălucitor de aur din degetul ei.

— Ravena !

Se întoarse spre el și-l văzu tulburat.

— Ți-am telegrafiat că mă căsătoresc. Nu aveam nici cea mai mică idee că erai pe drum...

— Te-ai căsătorit ?

— Să plecăm. Eu... am să-ți spun totul.

Mergând pe drumurile liniștite de țară, îi povesti tot ce se întâmplase, cu o voce calmă, monotonă. El era complet buimăcit. Într-un timp, își aprinse o țigară, trase unul sau două fumuri și o strivi ca și cum se sufoca.

— Nu poți face asta, i-o reteză el. Îi voi spune totul tatei...

— Ca să-l omori ? făcu ea pe un ton glacial. Nu crezi că ai făcut destul ? Un băiețel a murit...

— Ravena !

Chipul lui era o mască de suferință, de îngrozitor regret.

— Eu... am crezut că puteam uita totul... Soluția lașilor, o dată mai mult !

— Putem face în așa fel încât papy să nu sufere, spuse ea, oprind mașina la marginea drumului pentru a se întoarce spre Rhodri. Mă voi obișnui să trăiesc în străinătate.

— Cu un bărbat pe care nu-l iubești ?

— Am spus eu că nu-l iubesc ?

— Nici nu era nevoie, făcu el aplecându-se pentru a-i scruta chipul. Te cunosc prea bine, Ravena. Ochii tăi nu au această privire înghețată când ești fericită. Ei strălucesc, Ravena ! Pe vremuri...

— Nu se pune problema să vorbim despre vre-

murile acelea. Nu-î vei spune nimic lui papy despre ce s-a întâmplat în Sardinia. Mark nu va spune nici el nimic...

— Acum, că te-a obligat să te căsătorești cu el ? Trebuie să fie un bărbat extraordinar dacă a reușit să te convingă, Ravena...

O prinse de umeri și o strânse fără blândețe.

— Proastă mică ! Căsătoria asta trebuie anulată și încă imediat. Doamne-Dumnezeule, credeai că te voi lăsa să trăiești cu un bărbat care te-a silit la căsătorie ? Crezi că tata te-ar fi lăsat s-o faci, dacă ar fi știut adevărul ?

— Dar el nu trebuie să afle niciodată, Rhodri ! Inima lui nu ar suporta. Întreabă-l pe doctorul Chaney !

— Este... chiar atât de grav ?

Chipul lui Rhodri părea că îmbătrânește văzând cu ochii.

— Vrei să spui că suntem amândoi prinși în cursă ? Trebuie oare... să trăiesc cu copilul acela pe conștiință ?

— Credeai că o să scapi fără pedeapsă ? Mark di Curzio este sfâșiat și pe dinăuntru și pe dinafară, Rhodri !

În momentul acela, Rhodri se prăbuși. Izbucni în hohote de plâns cu capul sprijinit de umărul ei, ca un copil. Ea îi mângâie părul, străduindu-se să-l liniștească.

— Trebuie să rămâi la han până mâine, murmură ea. Nu poți apărea în starea asta în fața lui papy. Înțelegi ?

El clătină din cap. Când păru că s-a liniștit, Ravena demară și porni spre han. Dar nu îndrăzni să-l

lase singur. Rămase mult timp să-i vorbească în holul hanului „Lupul și Mielul”.

– Ravena, o să te omoare, zise în cele din urmă Rhodri, foarte palid.

Ea privi pendula și-și simți inima strânsă într-un clește de gheață.

– Da, trebuie să mă întorc acasă. Rhodri, vreau să-mi promiți că nu-i vei spune nimic lui papy.

– Și tu ? întrebă fără s-o slăbească din ochi.

– Totul va fi bine. Se ridică, își luă poșeta și eșarfa. Mark este o partidă bună, toată lumea mi-a spus-o. În Sardinia, este un mare proprietar, un om foarte important. Voi fi stăpâna casei lui.

– Ca și cum asta are vreo importanță pentru tine !

– Nu încerca să mă faci să trec drept un înger ! făcu ea reușind să rădă. De fapt, Geraldine Carew încă nu s-a măritat și este la fel de frumoasă ca un cântec galez. A fost de față la căsătoria mea. Mi-a cerut vești despre tine și regreta că nu erai aici...

Acestea fiind zise, Ravena fugi, avântându-se în noapte și în ploaie. Porni spre drumul care ducea la Ravenhall, cu privire la fel de înghețată ca piatra prețioasă de la degetul ei. Acum, își spunea ea, putea îndura totul, chiar și mânia lui Mark.

★

★ ★

Când intră în casă, invitații nu mai erau acolo. În momentul când închidea ușa de la intrare, Mark ieși din bibliotecă. Se simți cuprinsă de spaimă văzându-l înaintând spre ea, îmbrăcat în negru, cu chipul posomorât. O prinse furios de umeri.

– Unde ai fost ? o întrebă el.

Ravena rămase tăcută și chiar când strânsoarea lui deveni mai puternică, făcu un efort să nu se lase pradă spaimei.

— Haide, spune-mi !

Până și calmul vocii lui era ca atingerea unei cravașe.

— A trebuit să le spun invitaților că nu te simți bine și că plecarea noastră la aeroport a întârziat. Nu-mi place să mint, Ravena !

— Adevărat, Mark ? Îl privi drept în față și se întrebă ce era oare căsătoria lor, dacă nu o minciună. Ați auzit vorbindu-se despre neliniștea tinerelor mirese ?... Am simțit nevoia să fiu un timp singură.

Cu o mișcare a încheieturii mâinii, își descoperi ceasul și-i aruncă o privire semnificativă.

— Ai lipsit mai multe ore și am dreptul să știu unde ai fost...

— M-am plimbat cu mașina...

În parte era adevărat, dar neputând susține privirea lui Mark, își întoarse ochii spre ușa întredeschisă a bibliotecii.

— Unde este papy ?

— A adormit într-un fotoliu, istovit de neliniște în ce te privește !

Resimți lovitura și vru să se îndrepte spre bibliotecă, dar Mark o prinse de mână și o opri.

— Ai petrecut tot timpul ăsta cu un bărbat !

Era inevitabil să ghicească în parte adevărul. Dar nu-i putea spune că Rhodri se întorsese în Anglia și că se plimbase cu el. Ar fi înțeles că era vorba despre ucigașul copilului lui și, de asemenea, despre bărbatul pe care ea spusese că-l iubește.

— A venit momentul, domnule soț al meu, să administrați o palmă miresei ?

Dispera^{rea} părea să-i dea curajul să-l înfrunte.

— Ați fost umilit descoperind că soția nu aștepta cu supunere începutul lunii de miere ?

Mark o privi cu un aer superior.

— Îți închipui într-adevăr, întrebă el cu un calm mușcător, că nu apreciez la o femeie decât supunerea ?

— Invitații trebuie să-și fi pus întrebări, Mark.

— Cred că și le pun de mai multe săptămâni. Trebuie să presupună, Ravena, că te-ai căsătorit cu mine pentru banii mei... Ce femeie ar putea iubi un chip ca al meu ?

Zâmbetul lui era un rictus și, când îi prinse și celălalt braț și se aplecă spre ea, ar fi dorit să-i respingă fața plină de cicatrice. El trebuie să fi citit această dorință în ochii ei. O răsturnă pe brațul lui, fără nici un fel de blândețe, astfel încât părul ei se răspândi ca o flacără pe stofa neagră a hainei lui.

— Da, privește-mi bine chipul, murmură el. Vă trebuie să te obișnuiești cu el...

Și o sărută. Un sărut fără nici o promisiune de tandrețe.

— Săruți ca o statuie, remarcă el, ușor ironic. Să sperăm că soarele fierbinte al Sardiniei vă face să înflorească femeia.

Îi dădu drumul, se îndepărtă de ea și se îndreptă spre scară. Acolo, se întoarse s-o privească. O umbră binevoitoare îi masca trăsăturile.

— Ne vom petrece noaptea la Ravenhall și vom pleca mâine, zise el. Inutil să mă privești cu ochii aceștia speriați, adăugă el cu un râs cinic. În Sardinia va începe luna noastră de miere, nu aici.

Sensul cuvintelor lui pătrunse încet în mintea obosită a Ravenei, făcând-o să-și descleșteze pumnii.

– Vreți să spuneți...

– Vom lua avionul mâine. În seara asta, nu te mai ții pe picioare și nu sunt atât de diabolic cum s-ar putea să par.

Oboseala și lacrimile îi încetoșau Ravenei privirea pe care o ridică spre el. Măcar să fi îndrăznit să-i spună că fusese cu Rhodri...

– Eu... trebuie să merg să-l văd pe papy, zise ea.

Ajunsă la ușa bibliotecii, se întoarse încă o dată spre Mark. Se sprijinea cu spatele de un pilastru al scării și avea o înfățișare mândră și solitară, expresia unui om care suferise atât de mult încât nu mai putea suferi. Care nu mai putea să iubească.

Când intra în bibliotecă, tutorele ei se mișcă în fotoliu și deschise ochii.

– Draga mea, zise el zâmbind și întinzându-i brațele.

Ravena alergă spre el.

– Mark era supărat, murmură el mângâindu-i părul. Nu mai poți evada când vrei, draga mea. Acum ești o femeie măritată.

– Da, papy, zise ea cu obrazul rezemat de umărul lui.

– Intotdeauna ai fost plină de energie, nu-i așa? Ești sigură că vei fi fericită cu bărbatul acesta?

Ravena simți în vocea lui o nuanță de îndoială, de îngrijorare și se grăbi să-l liniștească.

– Altfel, de ce s-ar căsători o tânără cu un bărbat? îi răspunse ea cu curaj bătrânului soldat pentru care avea atâta dragoste și respect.

Și îl sărută pe obraz. Mâine, Rhodri se va întoarce acasă. Întoarcerea aceasta va fi o consolare, pentru papy ca și pentru Ravena.

CAPITOLUL II

Drumurile de munte erau înguste și își schimbau des direcția prin viraje bruște, în așa fel încât, din când în când, mașina se părea că este pe punctul să plonjeze în mare. Parbrizul era biciuit de ploaie, ceea ce accentua și mai mult impresia că rulau spre nicăieri, spre o destinație care nu avea nici o realitate pentru Ravena.

Stătea tăcută lângă soțul ei și închisese ochii ca să nu vadă nimic din periculoasele viraje.

— Îmi pare rău că sosirea noastră pe insulă este compromisă de ploaie, zise Mark după o oră de tăcere încordată.

Ravena deschise ochii și văzu, profilată pe cerul întunecat, partea dreaptă a feței lui, care nu fusese atinsă de foc.

— Castel del Torre este unul dintre locurile cele mai sălbatice și mai frumoase din toată Sardinia, când strălucește soarele și lămâii parfumează aerul.

Căuta s-o convingă, se gândi ea, că nu lipsea decât soarele ca ea să îndrăgească această țară.

Să iubească aceste lucruri străine, atât de departe de casa ei, atât de departe de papy, de care acum se ocupa o menajeră? Luptând împotriva nostalgiei care amenința s-o înăbușe, privi mâna lui

Mark pusă pe volan, pe care cicatricele lăsate de arsuri marcau adânc pielea închisă la culoare.

— Trebuie să fii obosită, zise Mark fără să-și ia privirea de la șosea. Încă doi sau trei kilometri și vei zări Casa cu Chiparoși. În ploaie, chiparoșii ți se vor părea niște torțe stinse, dar mâine, poate că va străluci soarele. Dedesubtul casei, pe terase care coboară până la mare, vei vedea livezile de lămâi. Podgóriile noastre sunt pe coastele colinelor.

— Aveți multe pământuri ?

— Da, destule. Eu sunt ceea ce se numește aici un moșier. Oamenii care lucrează pământurile mele sunt descendenții celor care lucrau pentru familia di Curzio cu mult timp în urmă. În Sardinia, progresele nu sunt rapide.

— Într-un cuvânt, sunteți un fel de senior feudal al cărui cuvânt are putere de lege în acești munți. Oamenii se prosternă în fața dumneavoastră.

— Nici un sard nu s-a prosternat vreodată în fața cuiva. Sunt proprietarul pământurilor, dar nu iau mai mult decât dreptul meu de la cei care lucrează... Te vor numi **padroncina**, mica lor stăpână.

Ravena se întoarse pentru a privi pe geamul portierei. Mark vorbea ca și cum ea era o tânără mireasă fericită care ardea de dorința de a-și vedea noul domeniu. Nu părea să-i pese câtuși de puțin că ea se simțea singură, speriată, într-o țară necunoscută, lângă un bărbat care nu o iubea și care nu-i pretindea dragoste.

Numai dragostea ar fi putut s-o facă curajoasă, i-ar fi dat puterea să înfrunte oamenii care se vor arăta curioși, poate ostili.

Ea era a doua tânără mireasă pe care el o conducea la Casa cu Chiparoși și știa, din instinct, că

Donata fusese fermecătoare, cum poate fi doar o fiică a sudului, cu ochii negri și blânzi. Fermecătoare și iubită cu pasiune.

Mașina luă un viraj. În aceeași clipă, un fulger tâșni și scoase clar în evidență chiparoșii înalți și turnurile gemene ale casei lui Mark. Era ca o cetate întunecată, iar chiparoșii se înălțau ca niște santi-nele. Un alt fulger despică cerul în clipa când Mark oprea mașina și Ravena văzu un peron larg de piatră, cu trepte uzate și cu felinare din fier forjat fixate în zid, de fiecare parte a ușii înalte de la intrare.

Coborî din mașină și așteptă la baza peronului ; vântul îi flutura părul și hainele. Într-un fel, se părea că este potrivit să sosească pe timp de furtună și, când Mark i se alătură, văzu ploaia pe fața lui și fulgere în ochi.

— Fii binevenită în noua ta casă...

Înainte s-o poată atinge, Ravena urcă scările și alergă să se adăpostească de ploaie sub portal. Tremura de nervozitate și se străduia să n-o arate.

Mark bătu în ușă cu ciocănelul masiv.

— Înțeleg de ce nu purtați asupra dumneavoastră cheia acestei uși ! remarcă Ravena. În casa asta, totul este de asemenea proporții ?

Mark privi marea ușă sculptată, adânc încastrată în zidul gros.

— Casele construite la această altitudine trebuie să poată rezista mistralului și sirocoului. Turnurile au fost în mod sigur adăugate pentru a da impresia de fortăreață piraiților care debarcau jos, pe plajă. În vremurile de odinioară, proprietarul trebuia să asigure apărarea oamenilor săi, precum și a familiei sale.

După expresia feței și tonul vocii, ea înțeluse cât de mult iubea vechea casă în care trăiseră generații ale familiei lui. Era moștenirea lui, și-i trebuia un fiu pentru care să muncească, să-și facă planuri.

În momentul acela, ușa se deschise și, în bubuitul tunetului, Ravena pătrunse în vastul vestibul luminat doar ici și colo. Lumina se reflecta pe armurile sarazine, dezvăluia mobile străvechi, portrete cu priviri întunecate agățate de pereții lambrisați. Într-un șemineu uriaș ardeau bușteni de chiparos.

— Foc ! exclamă Ravena, cu toată bucuria celui care se simte înghețat, pe dinăuntru, ca și pe din afară.

Alergă să îngenuncheze pe covorul de lână aspră și întinse mâinile spre căldură. Butucii care ardeau trosnind dădeau singura notă de veselie din încăperea aceea.

— Așadar, ea este tânăra mireasă ?

Cuvintele tâșniseră brusc din umbră. Surprinsă, Ravena întoarse capul și văzu pe cineva într-un fotoliu care ocupa un întrând adânc de lângă șemineu. Era o femeie în vârstă, îmbrăcată în negru, ale cărei picioare mici se odihneau pe un taburet. Ochii ei, foarte întunecați, fără urmă de zâmbet, erau pironiți asupra Ravenei ; îi cercetau amănunțit chipul tânăr și palid, ochii mari verzi, coama roșcată a părului care era ud și încălțit din cauza furtunii.

— Cât de tânără este ! reluă femeia cu o privire batjocoritoare adresată lui Mark. Părul roșu, dar sângele rece, se vede după cum se ghemuiește lângă foc.

Ravena se întoarse spre Mark. În picioare la lumina focului, într-o atitudine sfidătoare, îi întindea

mâna ; inelul îi strălucea printre cicatricele care ei îi produceau oroare. Se ridică fără ajutorul lui, străduindu-se să nu vadă că gura i se înăsprise.

– Dă-mi voie să te prezint bunicii mele, zise el. Dona Jocasta Leonardi, căreia îi spun **nonna** *... când am chef.

Ravena murmură câteva cuvinte convenționale. Ar fi preferat s-o întâlnească pe Lunica din Cornwall a lui Mark, despre care vorbise cu nostalgie. Era celtă, cu ea ar fi avut ceva în comun. Dona Jocasta vorbea foarte bine englezește, dar nu se dovedea prea primitoare. Se gândea, fără nici o îndoială, la tânăra femeie sardă pe care nepotul ei o adusese acolo în urmă cu șase ani. Trebuie să fi zâmbit, atunci, cerând cu ochii strălucitori vin pentru a toasta.

– Vă rog să mă scuzați, zise Dona Jocasta ridicându-se. Am supravegheat toată ziua pregătirea camerelor voastre și punerea în ordine a casei. Mă simt obosită, Markos ; voi lua o masă ușoară în apartamentul meu.

– Nu-ți va lua mult timp să bei cu noi un pahar de vin, zise el pe un ton în care se simțea enervare.

Privirea ei se fixă asupra lui, apoi, cu o licărire malițioasă, asupra Ravenei.

– Nu sunt destul de bătrână ca să fi uitat că îndrăgostiților le place să fie singuri.

Mâna ei încărcată de inele mângâie obrazul ars al lui Mark și întârzie acolo, ca și cum citise în ochii Ravenei oroarea de a-l atinge, de a fi singură cu el, de a se simți la discreția exigențelor lui.

* Bunică, în limba italiană (n. trad.)

În plină căldură a focului, Ravena se simți înghețată.

— **Buona notte**, îi ură bătrâna femeie. Sper că vei găsi camera confortabilă. Camera soților este mare, dar nici una din soțiile di Curzio nu s-a plâns vreodată.

Mark o însoți pe bunica lui până la piciorul mării scări întunecate, în timp ce Ravena privea focul. Tresări când simți pe umeri mâinile soțului ei. Se apropiase cu mersul lui înăbușit de panteră.

— Nu te supăra pe bunica, îi spuse el. Este bătrână și cumplit de sardă. Îmi poartă pică pentru că am ales o soție care nu este de la noi. Sarzii au solidaritate de neam și sunt foarte mândri.

— Se pare, spuse încet Ravena, că luându-mă în căsătorie, ați făcut trei nefericiți.

O întoarse spre el. Mâna lui stângă cobori de la umărul ei la încheietură, într-o lungă mângâiere.

— Ce te face să crezi că sunt nefericit? Știi, desigur, Ravena, că te găsesc termecătoare, cu părul tău roșu, cu pielea ta albă și cu ochii de culoarea mării... ochi de vrăjitoare?

Ea ridică spre el un chip care nu era decât o mască.

— Așadar, propriile mele sentimente nu contează? Eu nu sunt pentru dumneavoastră decât un obiect?

— Unul foarte plăcut.

Strălucirea dinților lui contrasta cu pielea închisă la culoare.

— Ah, iată-l pe Renzio, cu vinul nostru! Te vei simți încălzită cu vinul sudului în venele tale. Este făcut din ciorchinii care cresc pe colina pe care o vei vedea mâine de la fereastra ta.

Turnă în două pahare cu picior vinul auriu dintr-o sticlă din cristal de Veneția și-i întinse unul.

— Noroc, spuse el ridicându-l pe al său. Și adăugă câteva cuvinte în limba lui.

— Nu sunt încă familiarizată cu limba sardă, spuse Ravena privindu-l cu gravitate.

— Te voi învăța tot ce-i privește pe sarzi.

Privirea lui avea o semnificație mai adâncă. Își apropie de buze marginea paharului.

— Înțelegerea, Ravena, nu s-a câștigat niciodată într-o bătălie sau două. Iată toastul meu.

— Și iată-l pe al meu, Mark. Nu sunt o actriță care interpretează emoțiile așternute pentru ea pe hârtie. Sunt aici, cu dumneata, dar nu simt nimic.

— Nici măcar teamă ? întrebă el cu ironie.

Ea își întoarse privirea de la scara care ducea sus, la camera soților — camera nupțială — pe care trebuia s-o împartă cu el.

— Există emoții mai puternice decât teama, Mark. Mai există ura.

— Indiferența ta mi-ar plăcea mult mai puțin.

Ar fi vrut să-i spună imediat că-i era indiferent, dar asta nu era adevărat. Era intolerabil de conștientă de prezența lângă ea a acestui bărbat, de aroganța pe care o manifesta acasă la el, în vasta locuință care domina marea.

— Bea-ți vinul și spune-mi ce părere ai. O privi cum bea. Vinul nostru este pe gustul tău ?

Băutura părea să conțină lumina și căldura soarelui.

— Sunt convinsă că podgoriile dumitale și livezile de lămâi au fost crescute ca să dea tot ce au mai bun, spuse ea. Cu o femeie, este altceva.

— Știu asta, Ravena.

li văzu degetele încheștându-se pe piciorul paharului ; în momentul precis când acesta era gata să se frângă, își slăbi strânsoarea și-l duse la buze. Fiecare gest al lui fusese deliberat. Ceea ce posedă, admira, dar era gata oricând să distrugă.

— Termină-ți vinul și să mergem în camerele noastre. Probabil că vrei să te aranjezi după această călătorie lungă. Cina va fi servită în salonaș.

Cu un gest îi arătă o ușă prin fața căreia treceau și se îndreptară spre scară. Păreau să existe încăperi numeroase și culoare care duceau în diverse părți ale casei. Dar Ravena nu reușea să-și imagineze că era stăpâna acestei case. Nu se va simți niciodată aici, acasă la ea.

— Apartamentul nostru este situat în Turnul Cavalerului, o anunță Mark în timp ce urcau spre culoarul superior.

El coti la stânga și urmă un culoar care ducea la o scară mai îngustă. Ravena avu sentimentul că împreună cu Donata, el nu locuise în Turnul Cavalerului, ci în celălalt turn.

— Cum îi spuneiți celuialt turn ?

— Turnul Doamnei.

O fereastră în ogivă se deschidea în spatele scării. O lumină tâșni de acolo. Poate că a fost efectul combinat al luminii, întunericului și locului necunoscut : Ravena se împiedică și era să cadă. Mâinile lui Mark o reținură și, deodată, brațele lui o înconjurară și o ridicară.

— Nu... făcu ea zbatându-se.

— Stai liniștită, îi porunci el. Nu este obiceiul ca tânăra mireasă să fie purtată în brațe pentru a trece pragul noii sale case ?

• O duse cu pași mari în camera soților, unde lăm-

pile erau aprinse, iar în șemineu ardeau bușteni de chiparos.

Ajuns acolo, se opri. Continuă s-o țină în brațe, strânsă la pieptul lui, cu fața la câțiva centimetri de buzele lui.

— Mă privești, îi spuse el, ca și cum te-ai fi căsătorit chiar cu Lucifer.

— Sunt obosită, Mark, și mă necăjești.

Inchise ochii pe jumătate, pentru a scăpa de privirea lui. Dar simțea cum el continuă s-o privească, admirativ. Pentru prima dată în viața ei, deveni conștientă de ceea ce putea să vadă în ea un bărbat și de neputința ei în fața lui. Și, pentru că acest bărbat era Mark, ar fi vrut să-l insulte, să-l facă să sufere.

— Te urăsc ! îi spuse ea vehement. Urăsc această casă și insula aceasta de care ești atât de mândru ! Piatră peste piatră, și tu ești mai dur decât tot ce există aici !

— Vorbe ! făcu el disprețuitor. Crezi oare că-mi poți face rău cu simple cuvinte ?

— Nimic nu poate clinti piatra... în afară de piatră, ripostă ea. Nu există nimic mai rău decât o femeie nepăsătoare.

— Asemenea promisiuni pornind de pe asemenea buze !

Îl atinse cu ale lui, cu care-i mângâie apoi obrazul, lobul urechii și gâtul.

— Dar nu te-am luat în căsătorie pentru cuvinte dulci, priviri înduioșătoare sau o supunere energică. Vreau un copil care să aibă toată veselia, toată bucuria de a trăi pe care le avea Dresti.

Ravena se simți străbătută de un puternic fior

când o puse pe picioarele ei ; chipul lui era o mască dură, plină de cicatrice.

— Ți s-a adus apă pentru baie...

Îi arătă vasele de aramă de pe masa de toaletă și, lângă foc, paravanul pe care se încălzeau prosoapele. De asemenea, se vedea o margine a căzii.

— Confortul nostru este cam demodat, dar îți va fi cald. **Nonna** ar fi trebuit să-ți găsească o cameristă tânără, pentru că majoritatea servitorilor noștri sunt bărbați. Dar în seara asta, te vei putea cu siguranță lipsi de ea.

— Nu am nevoie de cameristă. Sunt obișnuită să mă descurc singură.

— Acum ești la Casa cu Chiparoși ; situația nu mai este aceeași. Îi voi spune lui Renzio să angajeze o fată din sat. Stăpâna casei trebuie să aibă o cameristă. Cineva care să se ocupe de hainele tale, de pieptănătura ta...

— Coafura mea nu vă este pe plac, stăpâne ?

— În seara asta, te vei pieptăna ca ieri, sub voal : în cunună. Și vei îmbrăca rochia de catifea pe care o purtai când am cinat prima dată la Ravenhall. Ai adus-o ?

Întâlnind privirea imperioasă a ochilor lui negri, se simți tentată să spună că o lăsase în Anglia, cu tot ce iubea. Dar cineva îi desfăcuse valizele. Mark deschise înaltele uși sculptate ale dulapului de haine. Urmă o strălucire de catifea de un verde argintiu când scoase rochia din interiorul întunecat.

Era o rochie în stil medieval. Ravena cumpărase catifeaua în urmă cu un an sau doi și nu-i găsise întrebuințare decât în ziua când descoperise într-o carte poza lady-ei Guinivere. Un priceput croitor galez realizase o copie a rochiei.

Faptul că Mark admira această rochie, că ținea s-o vadă punând-o ea să cineze cu el, reprezenta pentru ea o nouă încălcare a independenței ei. Ar fi vrut să i-o smulgă din mâini... Voia să fie singură!

— Foarte bine, zise ea pe un ton obosit. Voi purta rochia.

El întinse rochia pe pat, patul nupțial, masiv, sculptat, cu cele patru coloane înalte atingând tavanul și care era acoperit cu o splendidă cuvertură brodată în stil italian. Mark își trecu mâna peste sculpturi.

— Genul acesta de lucrătură nu se mai întâlnește azi, spuse el cu regret. Mobilierul acesta din lemn de jacaranda a fost adus cu mult timp în urmă de unul dintre strămoșii mei, mare călător. Uită-te la florile acestea și la fructele tropicale.

Îi făcea în mod vizibil plăcere să privească încăperea și ea îl urmărea. Pentru ea, mobilierul acela era prea impozant. Chiar și frumusețea unei tapiserii reprezentând un inorog într-o pădure, nu-i trezea decât un sentiment de opresiune.

— Eu ocup camera vecină, zise el arătându-i o ușă. Destinde-te, Ravena. Turnul Cavalerului nu este bântuit de fantome.

Nu de fantome se temea ea și-l văzu pe Mark zâmbind, înainte de a lua înfățișarea lui severă, ca și cum îi citise gândurile.

— Te las să te pregătești pentru cina noastră de nuntă.

Ravena privi ușa închizându-se în spatele siluetei lui înalte. Prezența lui, totuși, părea să întârzie în încăpere. Preocupată intens de senzația aceasta, trecea în spatele paravanului pentru a se dezbrăca înainte de a se cufunda în apa caldă.

Când ieși din cadă și se înfășură într-un imens prosop călduț, părul ei de un roșu întunecat strălucea ca cel al unei sirene pe delicații ei umeri albi. Își văzu imaginea în oglinda cu ramă gotică a măsuței de toaletă. Ceva care strălucea pe lemnul de jacaranda închis la culoare, o atrase spre mobilă. O cutie de catifea, deschisă, dezvăluia un pandantiv de smarald prins într-un lăntișor fin de aur. Ravena privi lung bijuteria, ca și cum era vorba despre un talisman sinistru.

O străbătu un fior și-și strânse și mai tare prosopul în jurul trupului gol. Mark intrase în timp ce ea făcea baie și pusese pandantivul pe măsuța de toaletă.

Avea dreptul să intre și să iasă din camera ei, să-i ofere fleacuri strălucitoare care nu erau decât podoabe pentru corpul pe care-l dorea. Un corp tânăr, vibrant, capabil să-i dăruiască un copil.

Își întoarse privirea de la bijuterie și, cu mâinile înghețate, se îmbracă și-și prinse părul lung în cunună. O dată sau de două ori, îl auzi pe Mark mișcându-se în camera vecină, și se încordă din toată ființa ei când el bătu la ușă și intra.

— Ah, ești aproape gata !

Privirea lui părea să pună stăpânire pe ea din cap până-n picioare. Se simțea victima unei ușoare ameteți văzând născându-se admirația în ochii lui negri. Veni spre ea și luă pandantivul din cutie. Smaraldul strălucea între degetele lui și, ca întotdeauna, Ravena simți cum i se strânge inima la vederea cicatricelor care-i slăbeau mâinile lungi.

— Dă-mi voie să-ți prind lăntișorul.

Trecu în spatele ei și ea se crispă în timp ce el îi fixa bijuteria. Ochii lui, în oglindă, se adânceau în cei ai tinerei femei.

– Îți place, Ravena ?

– Este splendid, răspunse ea pe un ton indiferent. Presupun că este o bijuterie de familie ?

– Există și cercei, dar ești prea tânără ca să-i porți în momentul de față. Micile și frumoasele tale urechi ar avea de suferit din cauza acestor bijuterii grele.

Ravena simți pe talie căldura mâinilor lui când o întoarse spre el. O contemplă îndelung, în tăcere.

– Ești o vrăjitoare, Ravena. Insensibilă, straniu de frumoasă. Mi-ar plăcea să pun să ți se facă portretul așa cum ești acum. Tuturor soțiilor di Curzio li se pictează portretul în primul lor an de căsătorie... Da, am să pun să fii pictată, Ravena ! îi voi comanda portretul lui Stelio Fabrizzi. Locuiește undeva pe coastă și ar putea veni aici în fiecare zi pentru ședințele de pozat.

Era lucru hotărât. Inutil să protesteze, să spună că nu ținea să rămână nemișcată ore întregi, în timp ce un italian volubil îi va face portretul. Dacă trebuia să rămână în Sardinia, voia să exploreze falezele, golfulețele, plaja de dedesubtul casei. Avea chef să înoate... Și dorea să plângă puțin când, urmată de Mark, ieși din camera nupțială.

★

★

★

În salonaș, pe plafonul căruia era pictată o frescă, iar nișele adânci din pereți erau încadrate cu tapiserii mari, li se servi prepeliță, vin și fructe. Masa

era lungă, presărată cu tacâmuri de argint, cu flori dispuse în vase de cristal și sticle cu multe fațete pentru vin. Lumânări cu flăcări tremurătoare erau așezate în sfeșnice străvechi. În lemnul închis la culoare al mobilelor erau sculptați cavaleri, pantere, dragoni.

Carnea de prepeliță era albă și fragedă și Ravena simți că-i revine pofta de mâncare. Li s-au servit spaghete într-un sos delicios, cu feliuțe mici de dovlecei drept garnitură.

Ravena nu refuză al doilea pahar de vin pe care i-l turnă Mark. Vinul o încălzea, îi amortește puțin mintea, o ajută să i se pară mai suportabil mediul acela necunoscut.

Mark îi vorbește despre insulă și istoria ei până când se ridicară de la masă pentru a merge să se așeze în fața focului.

— Serile sunt reci pe coline.

Mark se așezase pe o canapea mare, acoperită cu damasc. Ravena servea cafeaua.

— Îmi place focul, înveselește încăperea.

Îi întinse cafeaua fără să-l privească.

— Mulțumesc.

Mark dădu cuvântului o sonoritate mângâietoare și Ravena îi simți privirea fixată asupra ei când luă loc într-un fotoliu roșu, ca și canapeaua, culoarea vinului, culoarea pasiunii.

— Găsești că încăperea aceasta este lipsită de veselie ? o întreabă el.

Ea aruncă o privire în jur, văzu lumânările continuând să ardă printre flori, în timp ce pe plafon, îndrăgostiții medievali se țineau de mână, iar nimfe dansau cu satiri. Încăperea avea ceva păgân, la fel ca bărbatul care o urmărea.

– S-ar putea crede că suntem într-un alt secol, zise ea. Ca și cum în această casă timpul s-ar fi oprit, ca și cum vendetele, duelurile, vânătorile cu șoimi încă ar mai exista.

– Și asta te contrariază ?

Privirea lui trecu peste părul Ravenei, peste rochia ei.

– Ai putea tu însăși aparține aceluia secol. Ai pe figură o anume expresie medievală, un aer de tristețe.

– Ar trebui să zâmbesc, Mark ?

Întâlni privirea lui întunecată, de nepătruns. Era prea păgân pentru a se sinchisi de sentimentele unei femei căsătorite fără voia ei. Vendeta începea exact atunci, pentru el, și onoarea nu-i va fi satisfăcută decât atunci când un Brenin va plăti în întregime pentru moartea lui Dresti... pentru amintirea focului și a unei suferințe de nesuportat.

Privirea ei era atrasă de focul din șemineu. Dacă ar fi putut scăpa de Mark ! Rhodri le scrisese nu numai o dată pentru a le cere, lui papy și ei, să-l urmeze în Australia. Dar Noua Galie de Sud i se păruse la capătul lumii și se temuse că pentru papy călătoria ar fi fost prea epuizantă...

– Ești îngrijorată pentru tutorele tău ?

Ravena tresări. Era ciudat modul în care Mark îi ghicea gândurile.

– El... îmi lipsește.

– Este foarte normal.

– Oh, Mark ! Ca și cum ar putea să te preocupe prin ce trec eu !... Din fericire, Rhodri este cu el...

O tăcere adâncă se lăsă după cuvintele pe care le rostise. El privi și văzu că în ochii lui străluceau niște vârfuri de pumnal.

— Așadar, Rhodri Brenin este la Ravenhall... Cu el te-ai dus să te întâlnești imediat după căsătoria noastră ?

Mark se aplecă spre ea. Privirea lui o paraliza.

— A trebuit să te duci ca să-l pui în gardă împotriva mea !

— Da, răspunse ea. Trimisese o telegramă și a trebuit să-l văd ! Îmi era atât de teamă...

— Teamă pentru prețioasa lui viață ?

Ochii lui aruncau fulgere. Ea sări în picioare, atât de îngrozită încât jupa largă a rochiei se atinse de foc. O flacăra lungă țâșni și tivul rochiei începu să ardă fără ca ea să-și dea seama... Dar tresări și scoase un țipăt când apa dintr-o carafă stropi catifeaua. Două mâini o prinseră și o îndepărtară brutal de lângă foc.

— Prostuță mică !

Mark era palid cu tot tenul bronzat, iar cicatricile ieșeau în evidență cu un alb livid.

— Ești chiar atât de orbită de Rhodri Brenin încât nu mai poți vedea nimic altceva ?

Mâinile lui o strângeau dureros. Catifeaua rochiei i se lipea de corp. Tremura și avea ochii plini de lacrimi. Nu mai vedea nimic în afară de obrazul ars al lui Mark. Lacrimile îi curgeau pe față.

— Nu ! exclamă ea.

Nu era o rugămintă, ci un protest împotriva suferinței care ucisese în el orice tandrețe, orice toleranță.

Mark îi dădu drumul și se întoarse.

— Ar trebui să te duci să-ți scoți rochia asta udă. Voi urca și eu într-o clipă.

Îl părăsi, traversând vestibulul pentru a ajunge la scară. Armurile străluceau fantomatic, iar contactul cu catifeaua arsă și udă o făcea să tremure. Singurul gând conștient era că, la urma urmei, Mark nu putea să-i ceară să pozeze în rochia aceeașta pentru portret.

Se simți ușurată când, ajunsă în camera ei, putu să-și scoată rochia. Își puse cămașa de noapte și pe deasupra, capotul căruia îi strânse cordonul. Jos, sub ferestre, auzea marea izbindu-se de stânci. Zgomotul lor părea acordat cu bătăile inimii ei și, după un timp, se lăsă să cadă pe un taburet, cu ochii pironiți asupra ultimelor scipiri ale focului. Era noaptea ei de nuntă și știa că nu i-ar servi la nimic să-i ceară lui Mark să-i lase timp să se familiarizeze cu el și cu casa lui... Când îl auzi în sfârșit intrând în camera vecină, tot corpul i se încordă. Pe măsură ce secunde treceau, se juca surescitată cu verigheta care i se părea atât de grea. Auzi deschizându-se și închizându-se un șifonier. Ceva metalic căzu pe o masă. Somiera trosni, ca și cum el se așezase pe marginea patului să-și scoată pantofii.

Când ușa de legătură dintre cele două camere se deschise brusc și Mark apăru în pragul ei, în halat de culoare închisă, Ravena nu fu în stare să se ridice. Nu putea decât -ă-l privească fix, cu ochii măriți. Părul roșcat îi cădea în cascadă pe umeri. În cămașa ei lungă de noapte, părea aproape un copil.

— Nu trebuia să te așezi lângă un foc aproape stins, îi spuse el. Repede, în pat !

Dar ea era incapabilă să se miște. Camera păru că se umple de umbra lui când se apropie și o ridică în picioare. O conduse până la patul mare și, când o întinse pe cuvertură, văzu că în ochii lui mocnea încă mânia.

El știa acum că fugise de la recepție pentru a se întâlni cu Rhodri. Nu o va ierta niciodată !

— Vräjitoare mică !

Spunând asta, îi înfășură părul strălucitor ca focul în jurul gâtului alb. Nu se putu stăpâni să nu tresară. Rhodri îi spunea adesea : „mică vrăjitoare !”. Închise ochii ca să nu mai vadă, în lumina lămpii, chipul distrus de foc al lui Mark. Ar fi vrut să strige : „stinge lampa !”

Se lăsă o tăcere, urmată de un zgomot ușor... Nu era lampa, ci ușa care se închidea în urma lui Mark. O lăsase singură, cu părul ei roșu înfășurat încă în jurul gâtului, cu fața marcată de urme de lacrimi.

CAPITOLUL III

Lunga noapte de insomnie făcu loc în cele din urmă somnului adus de istovire. Când se trezi, soarele intra în valuri în cameră, aducând mirosuri de mare și ierburi sălbatice.

Ravena mai rămase un timp în marele pat nupțial, privind încăperea care în seara trecută îi făcuse impresia unei închisori. La lumina soarelui, splendorile ei erau mai puțin impresionante. Mobilierul din lemn de jacaranda strălucea stins, iar sculpturile de flori și fructe se conturau cu delicatețe.

Privirea ei căzu pe taburetul unde-l așteptase pe Mark. O ridicase cu atâta ușurință, ca pe un copil... apoi, din cauza mâniei sau pentru că disperarea ei puerilă îl înduioșase, o lăsase să doarmă singură în camera soților.

Se ridică din pat și găsi pe masa de toaletă un vas cu apă caldă. După ce aranjă paravanul în așa fel încât să nu poată fi văzută dacă intra cineva, se spală în enormul lighean de porțelan. După care, trezită complet, deschise șifonierul și-i inspectă conținutul. Îi plăcea să se simtă liberă în mișcări și alege o bluză verde ca jadul și un pantalon bej deschis. Își perie părul, îl adună la ceafă cu o panglică lată și-și trecu puțin ruj pe buze.

„Mi-e foame“, își spuse ea ieșind din cameră pentru a se apropia de scara în spirală a turnului.

Nu-l văzu pe Mark nicăieri și presupuse că plecase deja să inspecteze livezile de lămâi și viile care înconjurau casa. Începea să se întrebe dacă nu cumva casa era pustie când îl văzu pe Renzio traversând vestibulul în impecabila lui haină albă.

— Bună dimineața, **padroncina**.

În prezența lui Mark, era servitorul desăvârșit, dar Ravena observă o oarecare delăsare în atitudinea lui : rezemat cu spatele de un pilastru al balustradei, o aștepta în partea de jos a scării, cu ochii pieroniți pe pantalonii ei bej.

— Aș vrea să-mi iau micul dejun, Renzio.

Știa că înțelege bine limba engleză : Mark îi spusese în ajun că lucrase la hoteluri din străinătate.

— **Padrone** nu s-a întors încă din plimbarea călare... **Padroncina** nu vrea să-l aștepte ca să-i țină companie pe terasă unde își ia întotdeauna micul dejun ?

— Terasa ? Încă nu am văzut-o. Vrei să-mi arăți drumul ?

După o ușoară înclinare, o conduse de-a lungul unui culoar până la o arcadă care se deschidea spre soare și spre aerul încărcat de mirosuri marine. Terasa domina marea și nu era apărută decât de o balustradă de fier forjat.

— **Padroncina** va aștepta ? murmură Renzio.

— Da, răspunse ea.

Se îndepărta deja spre extremitatea terasei, fascinată de munții care se înălțau în depărtare, de marea care sclipea printre stânci. De pe terasa aceasta, se puteau arunca priviri pătrunzătoare asu-

pra împrejurimilor... Nu era deloc uimitor că lui Mark îi plăcea să-și ia micul dejun aici, stăpân a tot ce descoperea, stăpân al impunătoarei case de pe bastionul ei de stânci.

În picioare lângă balustradă, Ravena avea înfățișarea unei prizoniere legendare. Știa că Mark nu va întârzia să apară și, după dramatica lor despărțire de aseară, toți nervii ei erau încordați. Îi simți apariția și apropierea chiar înainte de a-i fi auzit pașii pe dalele terasei.

Atmosfera părea că se încarcă de electricitate și ea înlemni când se apropie de ea.

— Bună dimineața, o salută el. Nu ți-a trebuit mult timp ca să-mi descoperi locul preferat. Spune-mi, ce părere ai despre casă și despre atmosfera ei, acum că soarele strălucește ?

— Este mai sălbatic decât tot ce mi-aș fi putut imagina.

Își simți sângele zvâcnind năvalnic când se întoarse cu fața spre el și-i surprinse privirea pe părul ei luminat de soare. Se așteptase la o politete rece, dar el zâmbea.

— Vizuina unui tâlhar care te ține ostatică, nu ?

Îi luă mâna care purta verigheta și-și înclină capul cu păr negru ca s-o atingă ușor cu buzele. Pe hainele lui simți un miros de aer curat și de lămâie. Își vizitase plantațiile unde se coceau lămâile înainte de a fi trimise fabricilor lui din interiorul insulei. Marca „di Curzio” de pe sticle era bine cunoscută : o panteră stând pe labe pe o stâncă, lipăind apă dintr-un pârâu.

— Te-ai odihnit bine ? o între el.

În spatele farmecului lui aparent, exista o ironie ascunsă. Îi răspunse, fără să se uite la el, că dormise bine.

Mark se întoarse la auzul pașilor lui Renzio, care sosea cu o tavă. În spatele lui venea un băiat cu o cafetieră mare din faianță. Puseră totul pe o masă din fier forjat, la umbra unei imense plante agățătoare cu flori portocalii. Băiatul o privea cu insistență pe Ravena : soarele îi aprindea părul în jurul chipului palid pe care ochii verzi se ridicau ușor spre tâmpile.

Fetele din Castel del Torre aveau părul negru și tenul bronzat de soare. Cu siguranță, băiatul nu văzuse niciodată pe cineva care să-i semene Raveinei, atât de fragilă, atât de tânără pentru a fi soția marelui stăpân a cărui figură arsă de foc îi speria pe copiii din sat.

Renzio îi spuse băiatului câteva cuvinte repezite și acesta fugi imediat, apoi se înclină în fața tinerei femei ca pentru a se scuza și-i oferă un scaun. Ravena se așeză la masă, dar băiatul îi făcuse impresia că era acolo mai străină ca niciodată.

— Ne vom servi noi, îi spuse Mark lui Renzio.

Pentru prima oară, Ravena se simți mulțumită să rămână singură cu soțul ei.

— Le pari încă o străină, observă Mark.

El turnă cafea în cești și, când Ravena adăugă frișoa, dintr-un bol mic de faianță, soarele sclipi în smaraldul de la inelul ei. În timp ce savura cafeaua Mark o servi cu trufe, șuncă și o felie crocantă de pâine de casă.

— Și ei îmi par mie străini, zise ea. Nu-ți poți închipui ce simt, Mark. Dezrădăcinată, pe jumătate

absorbită de un vis, aproape deloc convinsă că locul acesta este real și că suntem căsătoriți.

El o privi insistent ; în soare, ochii lui erau și mai negri.

— Mănâncă, Ravena. Ca și dragostea, trufele își pierd savoarea când sunt reci.

Inima i se strânse auzindu-l vorbind despre dragoste. Ce înțelegea el prin dragoste ? Să o țină în brațe, s-o posede, dar fără să simtă nimic din tandrețea pe care o avusese pentru Donata, fiică a sudului, pe care o pierduse cum îl pierduse și pe Dresti, astfel că nu-i mai rămânea decât să reclădească pe ruinele viselor lui ?

Rupse pâinea, întinse unt pe ea și constată că trufele aveau un gust neobișnuit. Șunca era crocantă, așa cum îi plăcea și se strădui să se gândească la micile dejunuri cu papy, la munții familiari care se vedeau pe ferestrele de la Ravenhall.

— Bunica ta își ia micul dejun în apartamentul ei ? întrebă Ravena.

— Da. **Nonna** are deseori insomnii, astfel încât, dimineața, se simte obosită.

Îndreptă asupra Ravenei privirea lui pătrunzătoare.

— Vei întâlni în caracterul sard o asprime pe care nu trebuie s-o consideri drept lipsă de simpatie. Când **nonna** se va obișnui cu tine, când te va accepta drept soția mea, se va dovedi mult mai puțin sardonică decât în momentul sosirii noastre.

— Există vreo legătură între „sard” și „sardonnic” ?

— Mă consideri predispus la o ironie amară ?

— Căsătoria noastră nu este oare dovada amărăciunii tale ?

— Așadar, eu sunt amar și tu ești victima ?

— Știu că ai trecut printr-o încercare îngrozitoare, zise ea trecând ușor cu privirea peste obrazul lui ars. Dar asta te-a făcut neînduplecat, Mark. Este crud din partea ta să vrei să mă comport ca și cum doream să fiu aici. Ca și cum n-ar fi decât o chestiune de timp ca să mă obișnuiesc să fiu soția unui bărbat pe care... îl iubesc.

— Nu ți-am pretins niciodată dragostea !

— Și eu ? Eu ce doresc oare ? îl chestionă ea.

— Dacă Rhodri Brenin reprezintă ținta dorințelor tale, atunci, după părerea mea, este mai bine că ești cu mine !.

Cuvintele lui erau la fel de tăioase precum cuțitul pe care-l înfigea în coaja verde a unui pepene. Miezul era roz, zemos.

— Vrei o felie ? Pe insula noastră, pepenii sunt foarte gustoși.

Ea refuză cu o clătinare din cap și degetele I se încheștară pe marginea mesei, în timp ce el presăra zahăr pe bucata lui și o savura cu un calm exasperant.

— Vrei să mă scuzi ?

Ravena își aruncă șervetul lângă farfurie. Simți că el o urmărește cu privirea când se îndreptă spre balustradă, de unde contemplă munții învăluiți într-un albastru presărat de soare cu auriu. Frumusețea sălbatică a peisajului îi accentua într-un fel melancolia.

— Munții noștri îți amintesc puțin de munții din Țara Galilor ?

— Aici, nimic nu-mi amintește de țara mea.

— Ai în glas răceala zăpezilor din munții tăi, Ravena.

— Și în inimă, Mark.

Se întoarse cu totul spre el, rezemându-se cu spatele de balustradă, într-o atitudine defensivă.

— Ai cerut destul de la mine... nu-mi cere să-mi iubesc închisoarea.

— Va fi o închisoare dacă te răzvrățești împotriva insulei... și împotriva mea.

Se ridică de pe scaun și se apropie de ea. Corpul lui avea o grație indiscutabilă care, pentru Ravena, evoca o panteră. Când ajunsese lângă ea, când îi văzu cicatricile de pe mâini, trebui să se încordeze pentru a suporta atingerea lor.

Îi prinse bărbia și i-o ridică, în așa fel încât ea trebui să-i întâlnească privirea.

— Crezi că m-am căsătorit cu tine numai din răutate ? Este altceva, Ravena.

— Dorință ? întrebă ea cu o nuanță de ură.

— Da, puțin, răspunse el cu un zâmbet ironic. Și, pe de altă parte, te găsesc interesantă : un amestec de inocență și viclenie. Numai tu singură, Ravena, puteai avea curajul să fugi de mine și să revii. Ai îndrăzneală, și mie nu-mi place să dresiez cu forța o mână impetuoasă.

— Din motivul acesta nu ai niciodată cravașă... pentru că nu ai nevoie de ea ?

— Numai cei slabi au nevoie de o cravașă pentru a dresa un cal... sau o femeie.

— Așadar, ai intenția să mă dresezi ?

— Nu, răspunse el, scuturând din cap.

Îndepărtă de pe fruntea ei o șuviță de păr.

— Când vom călări împreună, Ravena, continuă el, vei descoperi poate răspunsul la întrebarea ta. Când ne vom găsi împreună pe apă, în plină furtună, mă vei cunoaște puțin mai bine. Mie nu-mi

place ceea ce este împlânzit. Eu sunt sard ! Îmi place cruzimea soarelui nostru în plină vară ; violența vântului când suflă din munți, care agită chiparoșii și marea, care face să cadă în grămadă întunecată măslinile sub pomi. Eu sunt sard, draga mea. Noi nu nesocotim elementele naturii și nu ne așteptăm la o supunere oarbă din partea soțiilor noastre.

Privindu-l, Ravena înțelese de ce o părăsise în seara trecută. Disperarea ei nu prezenta pentru el nici o atracție. Trebuia ca un bărbat să iubească o femeie ca s-o facă să treacă de la lacrimi la zâmbet și la dorință.

— Mark, lasă-mă să plec ! îl imploră ea, pe neașteptate.

Cu un zâmbet care era mai degrabă o grimasă, îi dădu drumul și se rezemă de balustradă, care reprezenta singura protecție împotriva unei căderi pe stâncile aflate departe, jos.

— Vreau să spun... Mark, eliberează-mă din această căsătorie... lasă-mă să mă întorc la mine acasă !

— Aici, ești la tine acasă.

— Noi... am putea obține o anulare... Mark, te rog !

El se întoarse pentru a contempla agitația mării. Partea neatinsă a feței lui semăna cu conturul unei medalii din bronz.

— Nu-mi cere ceea ce nu pot să-ți dau, zise el. Cere-mi rochii, bijuterii, o grădină unde să poți cultiva flori. Cere-mi un cal. Cere-mi să-ți prezint femeii tinere care vor fi fericite să-ți devină prietene. Nu-ți voi refuza nimic din ceea ce este rezonabil...

— O anulare este rezonabilă... Noi nu am...

— Asta se va face, Ravena. Nu retrag nimic din ceea ce ți-am spus în ziua când am venit la Ravenhall, când ți-am vorbit despre Dresti. Ți voi oferi tot ceea ce un bărbat pentru oferi unei tinere femei... și tu îmi vei da un copil. Tu, Ravena. Tu, cu orgoliul tău, cu frumoșii tăi ochi și cu loialitatea ta față de familia Brenin.

Loialitate... loialitate... Valurile păreau că scandează cuvântul în mintea Ravenei. Păsările de mare păreau că-l strigă. Îndată ce Mark îl pronunța, se simțea fără putere.

— Un copil trebuie să se nască din dragoste. Ca Dresti.

— Nu vorbim despre Dresti.

Trăsăturile lui, brusc înăsprite, îi scoteau și mai mult în evidență cicatricele.

— Vreau să-ți arăt puțin domeniul. Soarele este fierbinte, ar fi bine să-ți cauți o pălărie.

Găsiră una în **grotta**, un fel de seră în care mobile împletite din nuiele erau dispuse în jurul unei fântâni arteziene cu un bazin populat cu pești și plante verzi care cădeau în cascadă de-a lungul pereților. Ravena își roti privirea împrejurul acelei încăperi umbroase și răcoroase ca un sanctuar.

— Îmi place locul acesta, spuse ea.

— Poți veni aici când vrei.

Mark îi întinse o pălărie mare de pai. Ea și-o puse fără ajutorul unei oglinzi și coborî borul peste ochi.

— Ești lipsită de vanitate, îi spuse el pe un ton ciudat, în timp ce ea se apleca pentru a cerceta o plantă cu frunze lungi, verzi.

— Vanitatea este un păcat care poate fi învins cu ușurință. Oricum, eu nu sunt frumoasă... Am

pomeții prea sus, ochii seamănă cu cei ai unei pisici și n-am învățat niciodată să flirtez.

— Sunt fericit să aud așa ceva, făcu Mark pe un ton sarcastic... Vino, am să-ți arăt terasele cu lămâi.

O prinse de cot și trebui să-l atingă când îi deschise ușa care dădea într-o curte înconjurată de ziduri. Ieșiră apoi în plin soare, care încălzea rândurile etajate de lămâi. Părea că sunt cu miile și parfumul lor o amețea. Printre ei, lucrau oamenii. Mark se opri să le vorbească și să le-o prezinte pe soția lui, iar Ravena înțelese că în felul acesta, el strângea legăturile căsătoriei lor. Pentru oamenii aceștia aspri, oacheși, cu ochi pătrunzători, ea era soția stăpânului și o anulare a căsătoriei l-ar fi micșorat în ochii lor.

„Eu sunt sard“, îi spusese el cu o demnitate trufașă.

Începea să înțeleagă că demnitatea avea o mare importanță pentru oamenii din Sardinia.

Sardinia, unde măslinii păreau că prinseseră rădăcini direct în piatră. Unde scarele puternic golea pământul de orice culoare și contura cu precizie umbre negre. Unde tăria pământului se reflecta pe fețele oamenilor, unde mirosul de ierburi strivite și al chiparoșilor umplea aerul celor mai înalte coline.

Casele de piatră ale țăranilor se adăposteau pe coastele colinelor ; majoritatea dintre ele aveau măs-

linii lor și flori care contrastau cu aspectul puțin cam auster al măslinilor.

În depărtare, hoinăreau turme de oi sub paza păstorilor îmbrăcați în piei de animal, ținând în mâini bastoane cu aparență biblică ; păreau ciudat de gravi și de singuratici, asemenea cactușilor opuntia de odinioară, plantați de invadatorii sarazini.

Satul cocoțat pe culmea colinei avea o înfățișare oarecum sarazină. În zidurile caselor se deschideau uși și ferestre înguste, iar acoperișurile se înclinau toate în aceeași direcție. Prăvăliile, asemenea unor peșteri întunecate, erau pline de mirosuri puternice care proveneau de la sacii de cereale și de la legăturile de zarzavat. De asemenea, exista o potcovărie unde fierul se înroșea în foc pentru calul care trebuia potcovit.

Ravena străbătu satul cu Mark. El îi arătă o veche biserică de țară, cu turlă conică ; un mandarin creștea aproape de pridvorul ei. În centrul satului se afla fântâna, unde femeile veniseră întotdeauna cu ulcioarele lor să scoată apă, până în ziua în care apa fusese adusă în curțile lor prin tuburi, din munți.

Ravena aruncă o privire piezișă soțului ei ; ghicea că datorită lui, satul așezat atât de sus, cu un farmec ciudat, obținuse apă curentă. Câteva femei, așezate în fața porților, se îndeletniceau cu micile lor țesături de mână. Ele își înclinau capul la trecerea stăpânului și Ravena le simțea privirile ațintite asupra siluetei ei zvelte, în pantaloni.

Îi aminteau de dona Jocasta, care sperase ca Mark să ia o soție din Sardinia. I se părea că găsește mai multă afecțiune în ochii bătrânilor care

stăteau la soare în pantalonii lor fără formă și cu haine din piele de oaie.

Găinile râcăiau pământul din curți și domnea o tăcere apăsătoare, deoarece majoritatea copiilor erau la școală.

— Învățătorul lor, domnul Landolfo, cinează adesea la noi, îi spuse Mark când se opriră în fața micuței școli.

În clipa aceea, o fetiță ieși din școală și traversă curtea alergând. Părea să caute ceva. Mark se aplecă să ridice o batistă care căzuse lângă gard. El îi vorbi copilei și-i întinse batista. Fetița îl privi cu ochi mari, după care o luă la sănătoasa spre școală. Ravena văzu mâna lui Mark mototolind micul pătrat de pânză albă, apoi îl agăță în gard și își reluară plimbarea.

— Nu te necăji, Mark, îi spuse Ravena cu blândețe.

Pentru prima oară, înțelegea pe de-a-ntregul cât de greu trebuia să-i fie să vadă un copil fugind la vederea feței lui acoperite de cicatrice. Își puse mâna pe brațul lui, dar el se eliberă, nu cu o mișcare furioasă, ci cu un fel de resemnare.

— Nu este prima dată când văd privirea aceasta, zise el. Vino, scara asta veche ne va scoate la drumul care duce la Casa cu Chiparoși.

Țârâitul greierilor părea mai sonor, iar soarele mai arzător. Ea ar fi vrut să-l întrebe dacă puteau coborî până la mare, dar tăcerea lui o îngheță. Se simți ușurată când ajunseră acasă și când el îi spuse că avea de lucru în birou.

— Presupun că vei găsi ceva cu care să te distrezi. Numai dacă nu vrei să stai de vorbă cu bu-

nica. La ora asta, își bea cafeaua în salonaș și trebuie să-ți fie sete după drumul prin soare.

Ravena știa că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să găsească un teren de înțelegere cu **nonna**. În consecință, acceptă să meargă să bea o ceașcă de cafea cu ea. Se despărți de Mark în vestibul și el se îndreptă spre birou. Dintr-un impuls de moment, ea îl întrebă :

— Vrei și tu o ceașcă de cafea ?

Cu o mână pe clanța ușii, se întoarse ca să o privească. Sprâncenele apropiate îi umbreau ochii.

— Dacă este ceva ce nu vreau din partea ta, este milă, făcu el cu voce tăioasă.

Pătrunse în încăperea cu pereții acoperiți de cărți și închise ușa în fața Ravei, ca și cum dorea să fie complet singur. Ca și cum ea, și nu fetița aceea, îl făcuse să sufere.

Ea își scoase pălăria de pai, își netezi părul și intră în salonaș. Dona Jocasta era acolo ; își bea cafeaua și fuma o țigară subțire.

— Pot să vă țin companie ? întrebă Ravena.

Nonna scutură cenușa țigării cu un gest nepăsător.

— Există întotdeauna o ceașcă pentru Markos! El unde este ?

— Are de lucru în biroul lui.

— Presupun că l-ai făcut să-și piardă timpul cu plimbarea voastră. Vino, servește-te !

— Mark voia să-mi arate Castel del Torre, zise Ravena în defensivă.

— Și tot el ți-a sugerat că vii să-mi câștigi bunăvoința ?

Prin fumul de țigară, bătrâna o privea cu un aer batjocoritor.

— Ar fi nevoie de mai mult decât o pereche de ochi verzi pentru a fi vrăjită.

— Eu n-am vrăjit pe nimeni, făcu Ravena uluită.

Deodată, înțelese că bunica lui Mark îl credea îndrăgostit nebunește. Nu avea nici cea mai mică idee că Ravena putea avea vreo legătură oarecare cu accidentul care-l omorâse pe Dresti și-l desfigurase pe nepotul ei.

Mâna Ravenei tremură ușor, vărsând cafea în farfurioară. Se simți fericită că se așezase într-un fotoliu. Dona Jocasta nu o iubea pentru că nu era o fiică a insulei. Cât de profundă, cât de vie ar fi fost antipatia ei dacă ar fi știut adevărul !

— Ai găsit ceva care să-ți placă în satul nostru ?

Ochii bătrânei, prin rețeaua de riduri, erau la fel de străpungători ca niște burghie.

— Când turiștii vin aici, vorbesc despre culoarea locală, despre farmec primitiv, dar sunt foarte fericiți să urce din nou în mașinile lor și să-și continue drumul pe coastă.

— Sunt obișnuită cu viața la țară, zise Ravena, încercând să se destindă. Am găsit satul foarte interesant.

— Vorbești ca o vizitatoare ! De acum înainte, ești acasă la tine, la Castel del Torre. Vei trăi aici când soarele va arde pereții casei, când fierbintele sirocco îți va chinui nervii și iarna, când vom fi adesea izolați de ploile torențiale care fac drumurile periculoase. Markos va călători, dar el nu va permite soției sale să-l însoțească. S-ar putea să te simți foarte singură în Casa cu Chiparoși când va fi plecat în călătorie de afaceri.

– Eu... am să-l însoțesc ! declară Ravena, aproape cu disperare. Când va pleca în Anglia, mă va lua cu el !

– Un sard crede că locul unei soții este în căminul ei !

– Mark nu o să mă oblighe să mă supun acestei reguli !

– Ce știi tu despre Mark, după numai câteva zile de viață comună ? o întrebă dona Jocasta trăgând lung din țigara ei. Eu l-am crescut, când mama lui a murit la naștere. L-am văzut devenind bărbat. Bărbatul pe care n-ai să-l cunoști niciodată. Cel care era înaintea accidentului. Fetele cele mai frumoase și-l disputau...

Bătrâna stăpână o privea cu atenție pe Ravena, înainte de a-i indica o mică mobilă cu sertare.

– Du-te și deschide sertarul al doilea. Vei găsi acolo o ramă de piele. Adu-mi-o !

Ravena făcu ce i se ceruse. Găsi în sertar rama formată din două părți și i-o aduse donei Jocasta, fără s-o deschidă.

– Deschide-o și privește-o !

Cu inima bătându-i tare, Ravena o ascultă. După cum se aștepta, rama conținea două fotografii, una cu o pereche de miri, cealaltă cu un bărbat singur.

Contempla chipul tânărului bărbat, un chip aproape incredibil de fermecător. Ochii negri râdeau, plini de veselie, de bucuria de a trăi. Gura energică se ridica puțin într-o parte, ca și ochiul stâng... Mark, așa cum era în urmă cu șase ani.

Un Mark necunoscut pentru Ravena... soțul tinerei femei radioase, cu părul negru încónjurat de dantelă, cu ochii negri de catifea.

— Știi că prima soție a nepotului meu era atât de frumoasă ? întrebă dona Jocasta, care se amuza: În Turnul Doamnei există un portret al Donatei, pictat în vremea când erau fericiți. Trebuie să te duci să-l vezi. Donata era, într-adevăr, un dar al Cerului pentru un bărbat, și când Cerul a luat-o înapoi, a dus cu ea inima lui Markos. Când copilul lor a murit, a înțeles că nu va mai iubi niciodată, știind că vă trebui încă să trăiască.

Cu un gest ciudat de semnificativ, dona Jocasta își strivi țigara într-o scrumieră de aramă. Era ca și cum insista asupra faptului că nimic nu mai putea reînsufleți dragostea lui Mark.

— Vrei să pui rama în sertar ? Vederea ei este penibilă pentru Markos ; de aceea o ascund.

Ravena se supuse mașinal, dar cele două chipuri radiind de fericire continuau s-o obsedeze.

— Speram că putem fi prietene, zise ea, întorcându-se ușor spre bătrână. Dar, dacă vreți să mă considerați drept o străină...

— Ești o străină. Aseară, ai intrat în casa aceasta ca și cum veneai împotriva voinței tale. Sperai ca nepotul meu să locuiască în Anglia cu tine ? Dona Jocasta râse disprețuitor. Te-ai căsătorit cu un sard ; rădăcinile lui sunt în pământul țării lui ; pământul lui este viața lui. S-a recăsătorit, așa cum replantezi după recoltă : pentru că-i trebuie un fiu !

Ravena se sprijinea, țeapănă, de o mobilă sculptată, în timp ce privirea întunecată și ostilă a bătrânei îi cerceta amănunțit silueta subțire.

— Mark este un prost, bombăni bătrâna doamnă. O fată voinică din insulă i-ar putea da jumătate de duzină de fii. S-ar spune că nu ai lăsat niciodată un bărbat să te atingă !

Observația se dovedea periculos de corectă. Dona Jocasta cunoștea viața ; știa cum arată o tânără căsătorită îndrăgostită.

– Nu ești fericită ? întrebă ea cu glas tăios.

– Ar trebui să fiu ? ripostă Ravena îndreptându-se spre ușă. Tocmai mi-ai spus că nu am nimic din ceea ce ar trebui să aibă o soție. Nu sunt iubită, sunt primită rău dar, spre deosebire de o străină, nu pot să-mi fac valizele și să plec.

Deschise ușa și se îndepărtă repede de salonaș. Aproape din instinct, descoperi sera și se refugie acolo, printre plantele care o ascundeau. I-ar fi plăcut să rămână acolo, uitată. Dar, la ora prânzului, Renzio o descoperi și trebui să i se alătore lui Mark și bunicii lui, pentru o masă care se desfășură într-o tăcere aproape deplină.

Când dona Jocasta îi părăsi pentru a merge să-și facă siesta, Ravena află de la soțul ei că oamenii de pe domeniu organizează o sărbătoare de căsătorie, care se va desfășura chiar în acea seară.

– Așa se întâmplă întotdeauna când un **padrone** se căsătorește, îi spuse Mark, aprinzându-și o țigară de foi. Sărbătoarea o să-ți placă. Tinerii vor dansa tarantela, iar tinerele vor purta costumele lor tradiționale. Una dintre ele va fi aleasă pentru a-ți oferi un dar.

Ravena își mușcă buzele ; revedea chipul radios al Donatei.

– Dar, Mark... nu este ca și cum n-ai mai fi fost căsătorit niciodată.

– Cu toate acestea, va fi o sărbătoare, zise el cu o privire aspră și cu fălcile încleștate. Oamenii mei o așteaptă. Ei lucrează din greu și, când au ocazia, se distrează din plin... Și tu, signora di Curzio,

vei purta cea mai frumoasă dintre rochiile tale și vei avea un aer fericit.

— Îți amintești poate că ai stropit cu apă cea mai frumoasă rochie a mea, replică ea.

— Da, pentru a evita să fii arsă. Se întâmplă ca eu să știu ce înseamnă să fii ars.

— Mark, zise ea întristată imediat... îmi pare rău că m-am dovedit atât de proastă, pentru această sărbătoare. Nu mă așteptam la așa ceva și...

— Și discuția cu **nonna** te deprimase.

El se aplecă s-o privească mai bine. Ravena era așezată pe o pernă, cu brațele în jurul genunchilor și avea, mai mult ca niciodată, o expresie de tinerețe și seriozitate.

— Ce ți-a spus bunica? Haide, spune-mi.

— Ea... ei bine, mi-a spus că atunci când vei pleca în călătorie de afaceri, mă vei lăsa aici. Ochii ei verzi îndreptară spre Mark o privire implorătoare. Mark, am dreptul să...

— Să fii cu mine? o întrerupse el, privindu-i chipul.

— Să-l văd pe papy... când vei merge în Anglia.

— Înțeleg.

Mark se lăsa încet pe spate în fotoliul său și-și duse țigara de foi la buze. Fumul îi înconjură fața.

— Nu voi merge curând în Anglia. Viitoarea mea călătorie mă va duce la Roma...

— Mark, o să mă lași să merg cu tine?

Ravena nu suporta ideea să rămână singură în casa aceasta necunoscută... bântuită de tânăra femeie al cărei portret se afla în Turnul Doamnei și care fusese atât de bine primită.

– Sunt obișnuită să mă plimb singură. Nu te voi stânjeni. Voi sta deoparte când vei avea întâlniri de afaceri.

Îl se păru că trecuse un secol până când Mark să-i răspundă, pe un ton sarcastic :

– Da, firește că te voi lua cu mine. Dacă te-aș lăsa aici singură, ai putea să-ți pui în minte să fugi din nou.

Fumul țigării lui se unea cu raza de soare care trecea prin jaluzeaua închisă pe jumătate. Privirea ochilor lui negri era de nepătruns, iar obrazul ars era în umbră. Cu toate acestea, Ravenei îi era greu să-i mulțumească pentru promisa călătorie la Roma. O voia lângă el ca s-o pòată supraveghea. Se temea de propria lui mânie ducă ea își puna în minte să fugă încă o dată.

– Ai fost des la Roma ? întrebă ea.

– Da.

– Privirea lui trecea dincolo de ea, părând ră-tăcită în trecut, revăzând locuri a căror amintire îi era plăcută și în același timp, tristă.

– Acolo mi-am petrecut luna de miere.

CAPITOLUL IV

Era o noapte cu lună și-n aer se simțea parful florilor. Singură pe terasă, Ravena își aduna forțele pentru a se arăta veselă la sărbătoare. Țărani vor sosi curând în curte, se vor aprinde felinarele și lăutarii vor începe să cânte.

În uriașa bucătărie a casei se pregătea ospățul și momentul acesta de solitudine nu era decât un fir subțire întins între liniște și veselie.

Fusta largă a Ravenei foșnea la fiecare mișcare pe care o făcea. După ce găsisese costumul pe patul ei, nu îndrăznise să întrebe cui aparținuse. Pe fustă alternau volane din țesătură înflorată cu cele din tafta. Bluza, bogat brodată, avea un corsaj care se închidea cu panglici de un roșu aprins. O eșarfă diafană completa ansamblul. Ravena își împletise părul într-o coadă groasă pe care o răsucise într-o cunună deasupra capului. Aștepta nervoasă momentul când o va vedea Mark.

Pe terasă ar fi domnit un întuneric deplin fără mica lampă aprinsă într-o nișă unde se afla Fecioara cu pruncul. Mica flacăară drăpă dezvăluia prezența Ravenei, în picioare lângă balustradă. Știa pentru cine arde lampa și ideea îi înduioșa inima.

Luminile îngerilor... Găsise descrierea într-o carte pe care o citise la Ravenhall, ghemuită pe pervazul unei ferestre.

Cât de departe erau locurile familiare ale vieții ei, dincolo de munții înalți ai Sardiniei, unde toată ziua răsună clinchetul clopoțelilor de la gâtul oilor, unde bisericile de țară marcau orele, lucru neobișnuit pentru ea.

Într-un fel, se părea că la Castel del Torre timpul se oprise în loc... și inima ei păru și ea să se oprească atunci când auzi pași răsunând pe dalele terasei. Soțul ei venea lângă ea și rămase tăcut, în timp ce amândoi împărtășeau impresia că se simt suspendați între cer și mare.

— Nu există nici un loc asemănător cu acesta, rupse el tăcerea, fie că este vorba de parea aceasta a munților sau de cealaltă.

Mark o prinse de încheietura mâinii și o întoarse cu fața spre el, ca să o poată privi la lumina lămpii care ardea pentru fiul lui. Ravena, soția răzbunării lui, era incapabilă să vorbească în timp ce el o admira. De data aceasta, tăcerea dintre ei era un omagiu adus frumuseții ei în costumul pe care-l purta.

— Ești fermecătoare, dar te rog să zâmbești.

În ciuda unei note ciudate din vocea lui, era un ordin.

— Costumul a aparținut bunicii mele, reluă el. M-am gândit că se potrivește cu talia ta și că vei fi de acord.

— Vrei să spui, întrebă ea surprinsă, că **nonna** este de acord să-l port?

— Nu, nu **nonna**, zise el cu un zâmbet care-i scoase în evidență albeața dinților. Eu vorbeam de-

spre bunica mea celtă. Se numea Demelza, ceea ce însemna „dragostea ta”. Cu costumul acesta, ea purta întotdeauna acest crucifix.

Degetele lui atinseră ușor ceafa Raveinei : îi prindea în jurul gâtului un lăntșor de aur care susținea o cruciuliță făcută din perle minuscule. Ravena atinse cruciulița și simți căldura mâinii lui Mark.

— Este minunat, murmură ea. Cruciuilița Demelzei. Îți mulțumesc, Mark, că-mi permiți s-o port în seara asta.

— Ți-o dăruiesc.

— Dar...

El îi puse un deget pe buze.

— Demelza a fost singura care a purtat-o. Fetele de pe insulă au toate crucifixul lor, binecuvântat de preot. Când Demelza, tânără căsătorită, a sosit aici, bunicul meu a cerut binecuvântarea acestui crucifix și l-a dăruit soției sale. Pentru o femeie, și uneori chiar pentru un bărbat, posesia unui crucifix este o consolare.

— Mark... începu Ravena simțind deodată că lacrimile îi ardeau pleoapele. Uneori, ești... atât de bun.

— Dar cel mai adesea sunt crud, așa-i ?

Mâinile lui cuprinseseră mai strâns mijlocul Raveinei.

— Aș vrea să mă săruți, Ravena.

Înălțată pe vârfurile picioarelor, ea atinse ușor cu buzele obrazul nevătămat al lui Mark. Îl simți imediat încordat. El știa că nu putea suporta să-i atingă cicatricile...

Când își aplecă spre ea chipul întunecat, ea își răsturnă capul spre spate, cu ochii măriți, apoi stelele se stinseră.

Desprinzându-și încet buzele de cele ale soției sale, gura lui coborî spre gâtul ei.

— Ar trebui să dăm un bal mascat. Dacă fața mea ar fi ascunsă...

— Mark...

— Chipul meu te sperie, cum a speriat-o pe mi-cuța aceea, la școală.

— Nu...

— Ba da, draga mea. Cu tocte acestea, va trebui, ca și mine, să te obișnuiești să trăiești cu el.

Se îndepărtă și-și puse în ordine cravata.

— Vino, ar fi bine să coborâm. Oamenii mei sosesc. Va începe serbarea.

Marea curte începea să se populeze. Unii veniseră călare, alții în șarete trase de catâri. Bărbații, în veste negre și pantaloni roșii, aveau înfățișarea unor briganzi frumoși și râdeau, arătându-și dinții splendizi. Femeile purtau bluze plisate, bolerouri brodate și fuste lungi, umflate de mai multe jupoane. Felinarele făceau să lucească cerceii din urechile lor. Curiozitatea străluci în toate privirile când Mark apărură împreună cu tânăra lui soție. Toată lumea strigă :

— Bun venit, **padrone** ! Suntem aici pentru a sărbători fericita căsătorie !

Ravena se văzu rând pe rând prezentată unui număr surprinzător de mare de oameni. Mâna i-a fost scuturată, strânsă și chiar sărutată. Simțea că zâmbetul îi îngheață pe buze în fața privirilor insistente ale femeilor. Știa că o comparau cu cealaltă tânăra căsătorită care stătuse alături de Mark, aceea care era din neamul lor, al cărei păr era tot atât de negru ca al lui Mark.

Remarcau părul roșu al Ravenei, tenul palid de la natură, neputința ei de a părea destinsă. Se simți foarte fericită când prezentarea se termină. Urmă un strigăt puternic de bucurie când sosi, pe un talger uriaș de lemn, vițelul fript care răspândea o aromă apetisantă de mirodenii și de sos dulceag.

Slujnicele aduceau pâini lungi, munți de spaghetti, măslinae, brânză, roșii și fructe. Se desfunda ră sticle uriașe de vin roșu și alb, în învelitoarele lor de pai împletit. Curând, fiecare era înarmat cu câte un pahar și se adresau toasturi stăpânului și soției lui.

— Noroc ! Sfânta Fecioară să vă binecuvânteze !

Momentul solemn se pierdu curând în sunetul muzicii și rumoarea ospățului.

Ravena trebui să se așeze lângă dona Jocasta și prietețele ei. Acestea îi puneau fără întrerupere întrebări pe care **nonna** le traducea. Ravena le răspundea cât de bine putea, dar se simți fericită când începu să se cânte tarantela.

Asistența formă cercul, în centrul căruia dansau tinerii ; lumina felinarelor strălucea în ochii lor negri, iar corpurile lor mlădioase exprimau tot farmecul păgân al sudului.

Ravena nu văzuse niciodată acest dans. După puțin timp, îi simți vraja ascunsă. În cerc, tinerii erau tot mai numeroși, muzica își iuțea ritmul, iar fetele începeau să strige numele băieților pe care-i admirau. O fată de o mare frumusețe, care se afla lângă Ravena, își smulse floarea din păr și o aruncă unui dansator deosebit de iscusit ; el o prinse și o puse între dinți. Curând, florile zburau din toate părțile, însoțite de râsete.

Dansul se termină, bărbații își stinseră setea cu vin și un chitarist începu să cânte o melodie sentimentală. De departe, Ravena îl văzu pe Mark discutând cu unii dintre oamenii lui, fără să-și ascundă partea arsă a feței. Poate că interlocutorii lui erau cei care stinseseră focul...

Se înfioră și se retrase în întuneric când privirea lui Mark păru să cerceteze curtea. O căuta, și lumina felinarelor îi dezvăluia asprimea expresiei. Dar unul, dintre bărbați spuse cu voce puternică :

— Stăpâne, va trebui să mergem la pescuit de pește-sabie. Ah, ăsta da sport, când prinzi în harpon una din aceste terori ale mării !

— „Bărbatul este un vânător și trebuie să-și găsească prada”, zise cineva râzând.

— Vorbești despre femei, prietene.

Bărbatul care citase vechiul proverb, primi pe umăr o palmă amicală.

— Pentru bărbat, femeile sunt cel mai bun dintre sporturi pentru că, în inima lor, ele nu sunt niciodată îmblânzite. Ce spuneiți despre asta, stăpâne : o femeie îmblânzită nu este oare ca o porție de spaghete fără sos de roșii ?

— O femeie pe care un bărbat nu trebuie s-o cucerească după multă trudă, își pierde din valoare, zise Mark cu privirea fixată asupra arcadei unde se ascundea Ravena. Femeile sunt în centrul vieții, iar viața nu este oare întotdeauna o luptă ?

Bărbații începură să râdă, iar ochii lor căutau cu înflăcărare femeile în costumele lor pitorești. La o șoptă îndrăzneță, o fată își ridică fruntea cu un gest sfidător, dar în clipa următoare zâmbi emoționată.

— Iubitul meu, murmură ea.

Ravena o auzi, deoarece perechea se refugiase în umbra ascunzătorii sale. Se îndepărtă discret și ajunsese în lumina felinarelor. Mark o văzu imediat și se îndreptă spre ea. Privirea lui spunea în fața tuturor că ea îi aparținea.

— Te distrezi ? o întrebă cu ironie. După cum vezi, toată lumea dansează și ar părea ciudat dacă nu am face și noi la fel.

O înconjură cu brațele. Pasul era simplu, dar ea se poticnea mereu. Degetele lui se încheștară deodată pe mijlocul ei.

— Ți este chiar atât de groază să te ating ?

Își sprijini obrazul de părul ei. În ochii celorlalți, murmurul lui era acela al unui îndrăgostit. Ravena închise ochii.

— Fac tot ce pot, Mark, să arăt ca o tânără căsătorită fericită. Nu am nici o vină dacă inima mea nu poate lua parte la asta.

Dansul se sfârși. Venise momentul ca **padroncina** să primească de la toți acești oameni darul care exprima urările lor de fericire. Se adunară în jurul perechii ; o tânără rosti timid câteva cuvinte și puse în brațele Ravenei un cadou neașteptat : un pui de căprioară pătat, cu labe lungi și ochi imenși.

— Unde l-ați găsit ? întrebă Mark, care zâmbea tuturor, mângâind urechile puiului.

— Fiul meu, care este marinar, l-a adus, zise un fermier înclinându-se curtenitor în fața Ravenei. Doamna dumneavoastră are o înfățișare cam de legendă, stăpâne. Puiul de căprioară trebuie să-i aparțină.

— **Grazie !** zise Ravena, emoționată și încântată ca un copil. Puiul de căprioară, jucărie vie, se ghe-

mui în brațele ei. Mark, vrei să le spui tuturor cât de mult îmi place cadoul lor ?

— Ei văd plăcerea ta, draga mea, răspunse el mângâindu-i umărul.

— Mii de mulțumiri ! zise ea cu un zâmbet emoționat.

În ochii ei străluceau lacrimi și dorința de a dobândi prietenia acestor oameni.

Când era vorba de o sărbătoare, se dovedeau neobosiți și veselii lor continuă până după miezul nopții. Atunci, urcară în sfârșit în șaretele lor sau pe caii lor.

— La revedere ! Noapte bună !

— Frumoasă sărbătoare !

Felinarele au fost stinse unul câte unul și ei rămaseră singuri în curte.

— Ți place micuțul, nu-i așa ?

Rezemat cu spatele de trunchiul unui chiparos, Mark privea cu atenție felul cum ea ținea puiul de căprioară în brațe, ca și cum era vorba de un copilăș.

— N-am avut niciodată ceva atât de fermecător... Mă gândesc la un nume... Mi-ar plăcea „bambo”, dacă n-ar fi prea caraghios.

— Este un nume absurd, zise el râzând. Vino, trebuie să-i găsim un loc unde să doarmă. Cred că cel mai bine este în grajd : acolo sunt paie și va putea să-i țină companie unui mânz rămas orfan.

Grajdul se găsea în spatele casei. Îl instalează acolo pe Bambo. Mânzul, deranjat, vru să se ridice pe lungile lui picioare nesigure, dar Mark îl liniști ; lumina unui felinar agățat în perete dezvălui cicatricele de pe mâinile lui când convinse mânzul să se culce din nou.

Cât de blânde puteau fi aceste mâini pline de cicatrice ! Își zise Ravena în sinea ei. Mark o privi și, văzându-i ochii pironiți pe cicatricile îngrozitoare, trase concluzia că i se păreau respingătoare. Cu sprâncenele încruntate, el se ridică în toată înălțimea lui în staulul îngust. Prin ochii lui, fixați asupra Ravenei, treceau flăcările unei pasiuni alarmante. Ea simți că îngheață.

— Călărești ? o întrebă pe neașteptate.

— D... da, puțin, răspunse ea surprinsă.

— Măine vom găsi un animal potrivit și mă vei însoți. În seara asta, continuă el apropiindu-se de ea, vei învăța să trăiești cu chipul meu, cu mâinile acestea a căror atingere se pare că te paralizează.

Înainte de a putea schița vreun gest, o ridică în brațe și o duse cu pași mari afară din grajd, traversând curtea întunecată, până în casă.

Acum erau absolut singuri. Sărbătoarea se terminase și Ravena simțea inima lui Mark bătând puternic în timp ce urca scara.

Ajunseră în fața unei uși pe care el o deschise cu un brânci. Lampa de la capătul patului își arunca lumina blândă asupra cuverturii brodate. Mark o lăsă pe covor, pe picioarele ei. Privea patul mare, cu cele două perne așezate una lângă alta.

Se clătină puțin ; era rezultatul sărbătorii, efectul vinului și al drumului parcurs în brațele lui Mark până în camera lor, cu o intenție bine stabilită. Își privea soțul cu ochii plini de teamă ; străinul acesta, care era soțul ei, o contempla cu o privire întunecată în care mocnea o flacără.

— Nu s-a stabilit niciodată că vom trăi separat, spuse el pe un ton liniștit. Cunoșteai condițiile în-

țelegerii înainte de căsătorie și trebuia să fi înțeles că vorbeam serios. Vreau o soție...

— Pentru că-ți trebuie un fiu.

Încheieturile mâinilor ei se albiseră pe lemnul negru al coloanei patului, de care se agățase.

— Da, Mark, cunosc condițiile și nu am nutrit niciodată speranța că le vei schimba... Nu sunt copil. Știu că un bărbat poate simți pasiune fără să cunoască dragostea.

— Ce bărbat ți-a spus așa ceva ?

— O femeie știe anumite lucruri fără să fie nevoie să i se spună.

Își desfăcu părul care-i căzu pe piept. Mark făcu un pas înainte și-i prinse încheieturile mâinilor.

— Crezi că nu știu că faci aluzie la Rhodri Brenin, pe care încă îl mai... iubești ?

— Cum aş putea uita anii de fericire ?

Avea impresia că degetele lui Mark îi vor frânge încheieturile. Privindu-l, vedea ce făcuse Rhodri din el, dar cum putea să renege copilăria lor comună, anii adolescenței petrecuți împreună, balurile la care o dusesse, strălucitor în uniformă lui ? Rhodri nu era un om slab, dar Mark, sigur de puterea lui, era prea neîndurător.

— Noi judecăm oamenii dintr-un punct de vedere personal, continuă ea. Îl urăști, și eu pot înțelege asta...

— Ceea ce nu pot înțelege este cum poți să-l iubești.

Mark era alb la față ca varul, iar ochii lui exprimau furie și totodată suferință,

— De câte ori te privesc, în ochii tăi îl văd pe Brenin. De câte ori suntem singuri, el este prezent între noi.

— Pentru că vorbești fără încetare despre asta, ripostă ea. Mark, de ce trebuie să fii atât de pornit ? Nu crezi că și Rhodri a suferit ?

Mark se apropie și mai mult de ea ; lampa îl lumina acum din plin.

— Presupun că are o conștiință... Dar, în seara asta, îl vei uita. Vei uita tot ce nu are legătură cu mine.

Ravena îl ascultă fără să-i poată răspunde. Domnea o liniște deplină. Marea era tăcută și chiparoșii de asemenea. Numai inima ei bătea să-i spargă pieptul, în timp ce-l privea pe Mark și-i vedea cu teribilă limpezime chipul devastat și ochii întunecați în care ardeau suferința și pasiunea.

Ravena murmură ceva ; să fi fost oare numele lui ? Podeaua se clătină sub picioarele ei ; el o ridică în brațe și își ascunse cicatricele incendiului în focul întunecat al părului ei.

★

* *

Mark spunea oare adevărul când îi comunică, a doua zi, că anumite incidente la una din fabricile lui de suc de lămâie nu se puteau rezolva fără el ? Ravena nu reuși să citească nimic în ochii lui.

Plecă înainte de prânz și apoi, chiar în seara aceleiași zile, trimise un mesaj că va lipsi două sau trei zile. Ravena își plecă ochii pentru ca dona Jocasta, care cina cu ea în salonaș, să nu-i poată citi în ei ușurarea.

Fără prezența lui Mark, va putea să se relaxeze. Putea să exploreze împrejurimile : plaja din josul casei părea minunat de atrăgătoare. Îi plăcea de

mult timp apa și înota foarte bine, datorită vacanțelor pe care le petrecuse împreună cu papy... și cu Rhodri.

Se străduia să-l alunge pe Rhodri din gândurile ei, dar o obseda în asemenea măsură încât era convinsă că el se gândea la ea. Suspină și simți că dona Jocasta îi arunca o privire pătrunzătoare.

– Îți lipsește ?

Ravena își ridică privirea. Dona Jocasta o privea.

– Vorbiți despre Mark ?

– Da, despre Markos ! Despre cine aș putea vorbi ? La cine te puteai gândi, dacă nu la soțul tău ?

Îi puna întrebarea pe un ton bănuitor și Ravena înțelese că în absența lui Mark, bunica lui o va supraveghea tot timpul... Poate că el i-o ceruse.

– Mă plictisesc puțin, asta-i tot, răspunse ea cu prudență. Totul îmi este încă străin. Măine, va trebui să mă familiarizez cu... noua mea casă.

– După moartea Donatei, eu conduc casa, zise dona Jocasta cu sprâncenele încruntate. Îți va trebui un oarecare timp pentru a fi pregătită să iei cheile.

– Eu... nu doresc să am cheile, o liniști Ravena. Sunt mulțumită să vă las pe dumneavoastră să conduceți casa. Nu am intenția să schimb nimic.

– De ce ? făcu bătrâna doamnă cu voce tăioasă. Nu te interesează suficient ?

Era foarte aproape de adevăr, și Ravena se grăbi să se întoarcă pentru a se servi din salata de fructe cu frișcă. După cină, se retrase sub pretextul că are de scris scrisori. Găsise în sfârșit curajul să-i scrie

lui papy că era fericită în Casa Chiparoșilor și să-i descrie sărbătoarea și satul cocoțat pe stânci.

Îi scrisese de asemenea lui Rhodri, dar când ajunsese la jumătate, făcuse scrisoarea cocoloș și o aruncă în coș. Nu avea nimic de adăugat la ce-și spusese în ziua căsătoriei. El știa că-l poate ucide pe propriul lui tată mărturisindu-i că imprudența lui îl omorâse pe fiul lui Mark.

A doua zi dimineța, se duse să pună scrisoarea la poșta din sat și după aceea porni pe drumul sinuos care cobora spre plajă. Aceasta părea ciudat de părăsită și sunetul clopoțelilor de la gâtul oilor și cel mai grav de la gâtul caprelor, accentuau și mai mult impresia de izolare. S-ar fi putut spune că oamenii se aventurau rareori pe nisip. Plaja și valurile nu-i aparțineau decât ei !

Greierii târâiau în tufișurile de mirt și ienupăr. Levănțica era aproape decolorată de soare și în aer se simțea mirosul sălbatic de cimbrisor. Ravena își scoase sandalele pentru a alerga pe marginea apei.

După drumul lung pe care-l făcuse, apa era bună ; simți algele înfășurându-se în jurul degetelor de la picioare și vedea crabi minusculi strecurându-se printre bucățelele de lemn care pluteau. Simțea o stare de pace... Dar tihna ei fu tulburată pe neașteptate când un câțel ud țâșni din spatele stâncilor și se repezi spre ea lătrând și improșcând nisip. Apoi, la fel de surprins ca și ea, se opri pe loc și lătratul lui deveni un mârâit slab.

— Asta-i bine, spuse ea. Mie nu-mi este teamă de tine și în mod sigur nu ai de ce să te temi de mine.

Mârâitul se stinse și câțelul înaintă agitându-și puțin ciotul lui de coadă. Blana trebuia să-i fie zbâr-

lită când nu era udă și un breton lung îi ascundea pe jumătate ochii. Era destul de nostim.

— De unde vii ? întrebă ea, întinzând mâna spre el.

De data asta, sări spre ea, îi linse degetele și-și agită cu frenezie coada tăiată.

— Teo ! strigă o voce în spatele stâncilor.

Apăru o siluetă, sărind cu picioarele goale pe nisip. Era un bărbat slab și oacheș, îmbrăcat în blugi și cămașă albă, descheiată până la mijloc. Avea părul creț și pe pieptul bronzat strălucea un medalion. Privirea lui îndrăzneată o cercetă pe Ravena și deveni și mai atentă când ajunse la părul ei, pe care vântul i-l răspândise pe umeri, iar soarele îl schimbaseră într-o flăcăără.

— Ți-ai găsit o prietenă, Teo, așa-i ?

Tânărul bronzat se apropie și dinții lui albi străluciră pe fața bronzată.

— Bună ziua, signorina. Cum și-ar fi închipuit un bărbat că are norocul să găsească o sirenă pe plajă ?

Vorbise englezește, ca și cum știa cine este. Totuși, nu-și amintea să-l fi văzut la sărbătoare.

— Mă prezint, făcu el cu o ușoară înclinare însoțită de o privire amuzată. Sunt Stelio Fabrizzi. S-ar putea să fi auzit vorbindu-se despre mine. Vedeți dumneavoastră, signorina, eu sunt pictor.

Ravena își aminti imediat de numele lui dar, în fața acelei priviri, se simțea obligată să răspundă pe un ton ironic.

— Pictor de case, signor ? Ce interesant ! Mi se par atât de originale casele de pe malurile Mediteranei și se potrivesc atât de bine cu soarele și cu marea.

El răsese, bine dispus.

— Era o aroganță din partea mea să mă cred bine cunoscut. Sunteți soția cea tânără și vă potriveți foarte bine și dumneavoastră cu soarele și marea... Credeam că veți fi blondă, rece și teribil de competentă.

— Îmi pare rău că vă decepționez, signor Fabrizzini.

— Eu nu sunt decepționat, signorina, zise el fără s-o slăbească din ochi. Consider că am mare noroc să vă găsesc atât de... agreabilă de pictat. Când am aflat că Mark di Curzio s-a recăsătorit, m-am hotărât să vin să arunc o privire asupra tinerii mirese.

— Așadar, erați atât de sigur că soțul meu vă va alege să-mi pictați portretul ?

— Bunul gust al lui Mark di Curzio este bine cunoscut și cum am o mică vilă pe coastă, părea aproape inevitabil să-mi ceară să fac portretul tinerii lui soții englezoaice.

— Sunt pe jumătate galieză, domnule.

Ochii pictorului o cercetară încă o dată amănunțit, părul răvășit, ochii verzi, grația puțin cam colțuroasă a corpului ei.

— Da, există în dumneavoastră un farmec anume; zise el încet. Îmi va face plăcere să vă pictez, signora di Curzio.

— Așteptați să obțineți comanda din partea lui Mark.

Ea aruncă o bucată de lemn spre cățelul negru care se avântă în goana mare după el, împrăștiind nisipul în elanul lui. Ravena izbucni în râs.

— Poate că n-am să aștept ca soțul dumneavoastră să-mi ceară acest portret, făcu el cu o notă

de aroganță în glas. Când dau peste un peisaj extraordinar, nu cer permisiunea să-l pictez. Când văd o femeie foarte frumoasă...

— Sunt departe de a fi o femeie foarte frumoasă, domnule.

Ridică bucata de lemn pe care Teo o adusese la picioarele ei și o aruncă din nou, spre și mai marea lui bucurie.

— Atunci, să spunem „atrăgătoare”.

În ochii lui zâmbitori, interesul deveni și mai pronunțat, ca și cum pictorul italian întâlnea rareori femeii atât de lipsite de vanitate ca Ravena.

— Ce părere aveți despre Sardinia, cum îi spunem noi, italienii, acestei insule în formă de sanda ?

— O găsesc fermecătoare în sălbăticia ei. Dacă eram pictor, aș fi considerat-o fără îndoială irezistibilă.

— O femeie proaspăt căsătorită trebuia s-o considere irezistibilă.

Stelio Fabrizzi îi aruncă o privire încărcată de o asemenea curiozitate încât ea se întoarse să-și caute sandalele. El o însoți. Bine clădit, dar mai scund decât Mark, îi provocă iluzia că merge alături de Rhodri. Îi aruncă o privire ; el era în continuare cu ochii ațintiți asupra ei.

— Nu-i așa că vârful sandalei... vă supără ? întrebă el cu voce nepăsătoare.

Nu prinse imediat sensul întrebării, dar înțelese după aceea că făcuse o aluzie subtilă la Sardinia și la faptul că era soția lui Mark. Își aruncă spre spate părul lung și roșu, iar soarele puse în ochii ei strălucirea verde a smaraldelor.

— Dacă mă întrebați, domnule, dacă mă simt bine în noua mea casă, vă voi răspunde că este nevoie de timp ca să te deprinzi cu o țară străină.

— Aveți ochi nemaipomeniți, signora, zise el hotărât, dar nu văd stele în ei.

— În plină zi, domnule ?

Atunci își dădu seama că Teo fugise cu sandaui ei stângă. Urmă o goană pe plajă și printre dunele de nisip și când sandaui fu recuperată în sfârșit, căzură toți trei pe nisip, gâfâind fericiți, pentru a-și recăpăta respirația.

— Ce câine zăpăcit ! zise Stelio. Când l-am găsit, scormonea prin lăzile de gunoi ale Romei, murdar și flămând. Niște derbedei îi legaseră un os de coadă și eu, care sunt orfan, sufăr întotdeauna când văd cum este chinuită o ființă.

Teo linse mâna care-l smulsese de pe străzile Romei și, cerșind dragoste, se lipi de piciorul tinerei femei care-l mângâia cu atâta blândețe.

— Vă invit să împărțiți masa cu mine, zise Stelio după un timp. Am un mic vas ancorat dincolo de stânci și un coș de picnic pregătit de menajera mea. Sunteți de acord ?

Privirea Ravenei se ridică spre promontoriu, acolo unde se vedea în plin soare o țărmă a Casei cu Chiparoși. Dona Jocasta o va aștepta pentru a prânzi în salonașul răcoros ; va dori să afle unde-și petrecuse dimineața și cu cine. Perspectiva nu avea nimic atrăgător. Dorea mai curând să mănânce afară, cu Stelio și câțelul lui.

— Mulțumesc, răspunse ea. Mi-e foame și este drum lung să urc până acasă.

— Soțul dumneavoastră n-o să se supere ? murmură Stelio.

– Mark lipsește din cauza afacerilor.
– Înțeleg. Își lasă soția să se distreze singură ?
– Nu-și poate neglija afacerile ca să-mi facă mie pe plac.

– Doamne-Dumnezeule ! exclamă Stelio pocnind din limbă. Dacă ați avea un soț italian, nu v-ar lăsa singură. Ar fi cu dumneavoastră zi și noapte.

– Asta ar însemna claustrofobie ! ripostă ea. M-aș simți prizonieră !

– O prizonieră a dragostei, zise Stelio cu voce mângâietoare. „Chiar dacă nu aș trăi mai mult decât o floare, aș împărți viața mea cu tine.”

– Foarte poetic, domnule Fabrizio, dar prefer un bărbat care să împartă cu mine mâncarea lui... Mor de foame !

– Cât de prozaică sunteți ! Cuvintele dumneavoastră nu se potrivesc cu flăcările părului și cu giuvaerurile din ochi.

– O femeie flămândă nu are ureche pentru poezie, domnule. Există cafea în coșul dumneavoastră ?

– Să mergem să vedem.

Se ridică dintr-o săritură și o ajută pe Ravena să se ridice. Trecură dincolo de stânci și ajunseră într-un mic golf în care Stelio își ancorase micul vas cu motor. El scoase coșul pentru picnic și, așezați la umbra unui mirt, mâncară cârnați și pâine, brânză aromată cu verdețuri, măslina și pepene galben, iar la sfârșit cafea.

O dată foamea potolită, se odihniră. Ravena contempla cu ochii închiși pe jumătate formele ciudate, preistorice ale stâncilor.

– Trebuie să-mi permiteți să vă pictez... Ravena. Ea deschise ochii mari și, pentru prima oară, se

simți stingherită cu el, pentru că-i spusese pe numele mic și pentru că asta nu-i plăcuse.

— Va trebui mai întâi să-l întreb pe Mark, domnule. El a spus că va cere să mi se facă portretul, dar ideea nu-mi surâde deloc.

— De ce ? întrebă Stelio, aplecat înainte. Vă este teamă ca un artist să nu citească în ochii dumneavoastră că nu sunteți o femeie pe deplin fericită ?

Ravena își înfundă degetele în nisip. Voia să-i răspundă că era foarte fericită, dar Stelio își puse mâna peste a ei. Avea intuiția și bunătatea multor italieni. El știa că tristețea face parte din viață și că, într-un anume fel, ea îi face pe oameni mai interesați, mai cu seamă pentru artiști ca el.

— Este mai răcoare pe apă, spuse el. Lăsați-mă să vă iau într-o plimbare. La urma urmei, soțul dumneavoastră nu este acasă.

— Și credeți că șoricelul poate dansa ? întrebă ea retrăgându-și mâna.

— Nu sunteți un șoricel, răspunse el râzând. Semănați cu un portret al lui Tizian. Sunteți complet diferită de Donata.

— Ați cunoscut-o ?

Ravena simți ea însăși în propria voce o notă tensionată : de fiecare dată când cineva vorbea despre Donata, aceasta căpăta mai multă realitate... Femeia pe care Mark o iubise.

— Am întâlnit-o, ca și pe Mark di Curzio, când erau la Roma. Unul dintre prietenii mei făcea portretul Donatei. I-am întâlnit în atelierul lui.

Stelio nu-și luă privirea de la chipul Ravenei.

— Era o făptură delicată, cu ochi negri imenși și o gură ca o floare. Prietenul meu mi-a spus că

nu avea nici o dificultate s-o picteze : era fermecătoare și îndrăgostită.

— Ce... impresie v-a făcut Mark ? întrebă Ravena. La vremea aceea.

— Avea un fel de frumusețe romană, răspunse Stelio după ce se gândi puțin. Mi-i amintesc în atelierul prietenului meu : el fuma o țigară de foi privind finisarea portretului Donatei. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că soția lui și cu el aveau tot ce-și putea dori un cuplu : frumusețe, sănătate, dragoste. Nici o umbră în ochii lor. Nici un semn că Donata și el erau destinați să cunoască tragedia.

— Nu... nu-mi spuneți mai mult ! exclamă Ravena sărind în picioare și scuturându-și nisipul de pe rochie. Mă luați cu vasul dumneavoastră ?

Rămaseră pe mare mai multe ore. Vizitară o groță ai cărei pereți sculptați de ape aveau un soi de luminozitate de o culoare bleu-verde. Apa era acolo atât de albastră, atât de limpede, încât puteau vedea mici peștișori țâșnind încoace și-ncolo ca niște săgeți.

— Aici ar trebui să vă pictez, zise Stelio zâmbind. Așezată pe o stâncă și cântând, ca o sirenă.

— O baladă galeză, presupun.

Începu să fredoneze un vechi cântec celt, dar perreții grotei înapoiau asemenea ecouri, încât Teo se puse pe urlat.

Stelio izbucni în râs, apoi porni motorul și ieșiră în aer liber. Teo părea mândru de el : fără îndoială, se credea un mare cântăreț.

— Înfumurat ce ești !

Ravena îi prinse capul în mâini și-l scutură. El își puse botul rece și umed pe obrazul ei și mârâi

din fundul gâtului, cu acea dragoste spontană pe care un animal o trădează uneori.

Când se întoarseră la plaja de sub Casa cu Chiparoși, soarele asfințea. Contemplând frumusețea peisajului, Ravena își dădu seama de durata absenței ei.

— Măine aș vrea să-mi încep schițele ! îi strigă Stelio de pe vas.

Ea era pe plajă. Scutură din cap și reuși să-i zâmbească.

— Nu, mai întâi trebuie să-i cer permisiunea lui Mark

— Vă supuneți întotdeauna dorințelor soțului dumneavoastră ? întrebă Stelio pe un ton ironic.

Un nor acoperi soarele care asfințea și Ravena simți melancolia care însoțea sfârșitul unei sărbători.

— Mark nu mai este cel pe care l-ați cunoscut la Roma. Cred că este mai potrivit să-i spun, Stelio.

Întinericul crêștea în timp ce Stelio o privea de departe.

— Va fi așa cum dorești, Ravena. **Arrivederci !**

— La revedere... La revedere, Teo !

Teo lătră. Zgomotul motorului se stinse treptat. Ravena se întoarse și se îndreptă încet spre drumul stâncos care urca spre promontoriu, în coasta falezei.

Când ajunse acasă, se lăsase noaptea și felinarele care flancau poarta erau aprinse. Intrând, spera s-o poată evita pe dona Jocasta, dar bătrâna doamnă era în fotoliul ei, lângă foc, cu micile ei picioare puse pe un taburet și cu ochii pătrunzători pândind-o pe soția hoînară.

— Unde ți-ai petrecut toată ziua ? o cheștionă ea.

— Pe plajă.

Ravena rămase în vestibul, într-o atitudine puțin provocatoare. Avea părul în dezordine, rochia îi era șifonată și pe piele avea lipite fire de nisip. Părea foarte tânără, pe punctul să fugă. Dar, dacă urca scara în fugă, ar fi avut aerul că este vinovată și ea nu încerca nici un sentiment de culpabilitate. Stelio Fabrizzi o ajutase să-și aline melancolia și îi era recunoscătoare pentru asta.

— Baptista te-a văzut în compania unui bărbat ! Ei bine, ce ai de spus ?

— Că Baptista are vederea foarte bună. Am întâlnit pe plajă un prieten al lui Mark. Un oarecare signor Fabrizzi.

Dona Jocasta pufni nemulțumită.

— Pictorul acela ?

— Da.

— Toți pictorii sunt niște stricați. Ți-ai pierdut toată ziua cu el ?

— Cu el și cu câinele lui, răspunse Ravena îndreptându-se spre scară. Trebuie să fac o baie.

— O clipă.

Ravena se întoarce, docilă.

— Nu-l vei mai revedea pe bărbatul acela ! Ți-o interzic !

— Nu mai sunt un copil, dona Jocasta, făcu Ravena cu vocea tremurând de mânie. Nu puteți face pe jandarmul cu mine sub pretextul că Mark lipsește pentru câteva zile. Eu... nu voi îngădui !

— Markos te-a lăsat în paza mea...

— V-a spus să mă închideți în turn, cu pâine și apă ? Nu am intenția să rămân închisă în casa asta

veche și sumbră. Măine, mă voi întoarce pe plajă și sper să-l reîntâlnesc pe signor Fabrizio. El râde, signora. Este plin de viață și privește în viitor, în loc să se simtă mereu apăsător de trecut.

Făcu stânga-mprejur și urcă scara în fugă. Avea obrajii în flăcări, inima îi bătea cu putere și îl detesta pe Mark la ideea că lăsase ordine să fie supravegheată. Detesta casa asta. Măine, își va petrece toată ziua în aer liber și în soare... în compania lui Stelio.

CAPITOLUL V

Ziua petrecută în aer liber o obosise pe Rave-na. Când se trezi, a doua zi dimineața, soarele era atât de strălucitor încât știu imediat că era târziu.

O tavă acoperită era pusă pe mășuța de la capul patului. Și-c puse pe genunchi, își turnă cafea dintr-un mic vas de argint și devoră cu poftă ouăle cu șuncă. Avea toată ziua la dispoziție să facă ce poțtea. Dona Jocasta nu putea s-o țină închisă în camera ei !

O jumătate de oră mai târziu, era îmbrăcată și își strângea părul într-o coadă de cal, stând în fața oglinzii. Pieptănătuța asta, împreună cu bluza și pantalonii ecosez, îi dădeau un aer tineresc. Ochii ei luară în oglindă o expresie gânditoare. Ar fi vrut să vadă portretul Donatei din Turnul Doamnei.

Se duse repede și deschise ușa camerei. Pe culoar nu era nimeni. Servitori, ocupați cu treburi la parter, nu veneau decât mult mai târziu să facă ordine în camere. Așadar, se putea duce în Turnul Doamnei fără să fie văzută.

În pragul ușii adânc încastrate în zid prin care ieși din Turnul Cavalerului, se găsi în fața podului îngust de piatră care unea cele două turnuri. Jos

de tot, se aflau curțile și terasele plantate cu lămâi. Pe deasupra crenelurilor planau păsări.

Ravena se opri la mijlocul podului și simți vântul care se juca în părul ei. Țara asta îi producea o reacție entuziastă. Dacă nu ar fi fost decât turistă, i-ar fi plăcut foarte mult.

Turnul Doamnei era într-un totu asemănător cu celălalt. O ușă permitea accesul într-un culoar întunecat, luminat doar de o fereastră îngustă și apoi în apartamentul pe care-l ocupaseră Mark și Donata, replica identică a camerei soților pe care o ocupa acum cu Ravena.

O cameră supraîncărcată cu decorațiuni, încheia în lambriurile și sculpturile ei secretele timpurilor trecute. Pe un perete, era agățat portretul tinereii femei pe care Mark o iubise cu pasiune.

În penumbra care domnea în încăperte, Ravena nu distingea nici trăsăturile, nici rochia primei soții a lui Mark. Pe șemineu se aflau două sfeșnice, cu chibriturile alături, ca și cum cineva venea din când în când să admire portretul.

Ravena aprinse lumânările. O rochie stil Médicis cădea în grățioase pliuri bleu pal în jurul siluetei zvelte a Donatei. Perle străluceau în părul ei negru; alte perle, fixate într-o montură bine lucrată, îi înconjurau gâtul delicat. Era atât de frumoasă, încât s-o privești era în același timp plăcere și suferință.

Ravena își pierdu cu totul măsura timpului privind-o pe tânăra femeie care-i adusese atâta bucurie lui Mark încât nici o altă femeie nu o ya putea înlocui vreodată în inima lui, în mintea lui, în simțurile lui. Părea foarte tânără. Mark însuși trebuie

să fi avut mult sub treizeci de ani când se căsătoriseră.

Donata... darul Cerului.

Un suspin scăpă de pe buzele Ravenei. Fără să lase sfeșnicul din mână, se întoarse cu fața spre cameră și simți asupra ei privirile femeii din portret. Flacăra lumânărilor arunca umbre mișcătoare asupra mobilelor. Ravenei i se părea curios, dar în același timp inevitabil, că mobilele nu fuseseră acoperite cu huse albe. Să acoperi mobilele, înseamnă să le transformi în fantome. Să ascundă periile, peptenii, sticlutele de care se servise Donata însemna să pună accentul pe faptul că nu mai era decât o amintire.

Ravena simți parfum de flori și descoperi că în fața ferestrelor se afla un tufiș de caprifoi. De asemenea, văzu că ferestrele erau întredeschise, pentru a aerisi încăperea și pentru a lăsa să pătrundă parfumul care trebuie să-i fi plăcut Donatei.

Lăsa perdeaua să cadă și privirea îi căzu pe ceasul așezat la capul patului mare, pe o măsuță străveche. Acele erau nemișcate, nici un tic-tac nu tulbura liniștea. În Turnul Doamnei, timpul se oprise în loc.

Sub un impuls neașteptat, Ravena deschise șifonierul uriaș, înalt până aproape de tavan. Simți un adevărat șoc găsindu-l gol. Poate că fusese prea dureros pentru Mark să vadă rochiile în care soția lui păruse atât de radioasă, atât de strălucitoare.

Ravena închise șifonierul și se întoarse din nou spre cameră. Ochii îi întâlneau pe cei din tablou și se simți străbătută de un fior : i se păreau vii, ostili. I se tăie respirația. În același timp, un curent de aer stinse lumânarea. Imediat după aceea, la lu-

mina singurei lumânări rămase pe șemineu, umbrele deveniră mai lungi, mai sinistre. Îngrozită brusc, Ravena se repezi spre ușă și apăsă clanța... Ușa refuză să se deschidă. Când alergă în camera vecină și încercă ușa care dădea spre culoar, descoperi că și aceasta era încuiată cu cheia.

Rămase înlemnită, nevenindu-i să creadă că fusese închisă în apartamentul din turn... unde cineva, știind că era acolo, venise fără zgomot și încuiase cele două uși.

O cuprinse furia și începu să bată cu pumnii în ușă. În cele din urmă, înțelese că era inutil. Fusese închisă acolo, fie pentru a fi pedepsită pentru escapada din ziua precedentă, fie... ca s-o sperie.

Se grăbi spre fereastra cea mai apropiată și trase perdeaua. Materialul din care era făcută era plin de praf. Încăperea aceea, care trebuia să fi fost camera lui Mark, era mai puțin întreținută decât cea vecină. Deschise fereastra și se aplecă în afară. Curtea era departe, dedesubt și, cum stătea aplecată astfel, cu privirea înspăimântată și cu părul ei lung, părea o tânără prizonieră din vremuri apuse, închisă într-un turn, așteptând un cavaler curtenitor.

Nu era nimeni acolo. Curtea era pustie ; muncitorii de pe plantațiile de lămâi erau ascunși printre pomi. Vântul sufla în jurul clădirii, iar țipetele păsărilor răsunau ca un vaiet disprețuitor. Ele aveau aripi, ele puteau să zboare dacă voiau. Era prinsă în cursă până când va veni cineva s-o elibereze.

Dona Jocasta fusese aceea care o închisese și care o trimisese în acest scop pe ascultătoarea Baptista.

Un fior de gheață o străbătu pe Ravena. Oare ce oră putea să fie ? Cât timp se va scurge până când dona Jocasta îi va reda libertatea ? Bună lecție pentru soția lui Mark, care îndrăznise să stea de vorbă cu un alt bărbat și care declarase pe un ton sfidător că-l va revedea !

Se întrebă dacă vreunul din pereții lambrisați ascundea o scară secretă. Cu mult timp în urmă, pe vremea atacurilor piratilor și a năvălirilor sara-zinilor, nici un om nu ar fi construit o casă fără să-și amenajeze ascunzători unde familia să se refugieze, sau o scară secretă pe care puteau fugi dacă invadatorii pătrundeau în locuință.

Ravena începu să încerce grosimea pereților, să apese pe sculpturi, dar nici un panou nu se clinti din loc pentru a dezvălui o scară îngustă.

Își șterse pe pantaloni mâinile pline de praf, și privirea îi fu reținută încă o dată de ochii portretului. Lumânarea se topise, nu mai lumina decât ochii din tablou. Efectul produs era neliniștitor, căci zâmbetul Donatei era numgi pe buze, nu și în ochii ei. Era privirea unei femei care se bucura de frumusețea ei și de puterea pe care i-o dădea această frumusețe asupra celor care o iubeau. În rochia aceea de epocă, cu colierul de perle al familiei di Curzio la gât, Donata se simțise fără egal.

Ravena se întoarse și se trezi în fața propriei sale imagini, în oglindă. Își privi cu atenție coada de cal, pantalonii plini de praf, bluza cu aspect bărbătesc, și-i veni greu să creadă că era soția lui Mark. Avea impresia că Donata continua să fie stăpâna acestei case și că ceea ce se reflecta în oglindă nu era decât o fetiță neastâmpărată.

— Te îmbraci ca un băiat, îi spusese Mark, la Ravenhall. Eu vreau să mă căsătoresc cu o femeie.

Atinse inelul de aur care simboliza căsătoria lor și, fără să mai privească tabloul Donatei, reveni în camera care fusese a lui Mark. Fereastra de la care îndepărtase perdeaua avea un pervaz adânc; se ghemui acolo, asemenea unei pisici nefericite.

Cerul era de un albastru aprins, pe care chiparoșii se profilau în negru. Dimineata era splendidă, dar ea era închisă acolo, ca eroina unei povești a Fraților Grimm !

Era atât de ridicol, încât izbucni în râs. Cu toate acestea, nu era o glumă să fie lipsită în felul acesta de orele însorite pe care avusese intenția să le petreacă împreună cu Stelio și Teo. El trebuie să fi ghicit de mult că ea nu putuse veni și fără îndoială, plecase cu vasul lui. Cum era liber ca pasărea cerului, nu și-ar fi putut imagina că fusese închisă astfel.

Se gândi la papy, care o credea fericită primind scrisoarea ei. Fericirea ? Cum și-ar putea-o găsi vreodată, în această casă bântuită de Donata ? În casa aceasta condusă de o femeie bătrână care ar fi vrut să-și vadă nepotul căsătorit cu o femeie aleasă de ea ?

Tăcerea și singurătatea îi apăsau inima ; de asemenea, teama ca Mark să nu lipsească mai multe zile, lăsând-o la discreția altor excentricități, mergea să-i distrugă curajul, să facă din ea o umbră docilă, ca Baptista.

Alergă la ușă. Dar aceasta rămânea închisă și ea se lăsă să alunece de-a lungul peretelui, gata să izbucnească în plâns. Se consolă totuși, spunân-

du-și că dona Jocasta o va elibera pentru masa de prânz.

Luă o pernă de pe fotoliu și se instalează cât mai confortabil posibil pe pervazul ferestrei. O să închidă ochii, să-și imagineze că se întorsese la Ravenhall... Da, se afla din nou în leagănul din care căzuse, în ziua când Rhodri o împinsese prea tare. Mai sus, mereu mai sus, până la ramurile unui pom plin de flori primăvăratice. Era extrem de plăcut și în același timp înspăimântător să zboare atât de sus.

— Nu ! strigă ea râzând.

Dar el continuă să împingă leagănul, până în clipa când se trezi pierdută printre flori. Simți o scuturătură. Cădea...

— Ravena !

Se mișcă. Brațul o făcea să sufere.

— Oh, Rhodri...

Mâna așezată pe părul ei se retrase brusc. Se trezi complet și văzu că cel aplecat asupra ei era Mark ; umărul o durea pentru că se rezemase cu el de marginea pervazului.

— Mark !

— Îmi pare rău că ți-am întrerupt frumosul vis, zise el.

Ravena se îndreaptă, frecându-și brațul amorți.

— Eu... am adormit, spuse ea pe un ton nesigur.

— Ce faci aici ?

— Am fost închisă... de ore întregi ! îi aruncă ea. A fost bunica ta, Mark, o știi !

— Închisă ?

Cu sprâncenele încruntate, îi arată ușa rămasă larg deschisă după intrarea lui în cameră.

— Ușa nu era încuiată cu cheia și nu înțeleg cum o poți bănuî pe bunica mea.

— Doar n-a fost o închipuire !

Mark o domina cu înălțimea sa și ea coborî pe podea.

— Dona Jocasta nu mă iubește. A vrut să mă sperie !

Chipul lui Mark exprima surprindere și neîncredere.

— Cred că te-a împins până aici curiozitatea. Camerele nu mai sunt folosite și broaștele funcționează prost...

— Am fost închisă, Mark. Am încercat să deschid ușa aceasta și pe cea din camera cealaltă, dar în zadar.

— Unde este cheia ? întrebă el arătându-i broasca goală.

— Dona Jocasta are toate cheile casei. Mi-a spus-o aseară, adăugând că nu are intenția să mi le înmâneze.

— I le-ai cerut ?

— Bineînțeles că nu ! Nu în privința acestei chestiuni ne-am certat.

— Spune-mi, în legătură cu ce ?

— Ieri, m-am dus pe plajă și aveam intenția să merg și astăzi, zise Ravena susținând privirea amenințătoare a soțului ei. L-am întâlnit pe Stelio Fabrizzi și el m-a dus cu vasul lui la o grotă, pe una din micile insule. Când m-am întors acasă, bunica ta, aflând unde am fost, mi-a interzis să-l revăd pe signor Fabrizzi. Am considerat că abuza de autori-

tatea ei și i-am spus-o. În dimineața aceasta, trebuie să mă fi văzut că am traversat podul dintre cele două turnuri și a pus-o pe Baptista să mă închidă ca să mă împiedice să cobor pe plajă.

— Fabrizio și cu tine v-ați dat întâlnire ?

Întrebarea căzu pentru Ravena ca o lovitură de cravașă. Își dădu seama că vorbea cu soțul ei și că el se putea arăta și mai ostil față de prietenia ei cu fermecătorul artist. Bătăile repezi ale inimii îi făcură vocea să tremure.

— Nu era nimic sigur. Mi-a spus că vrea să facă schițe cu mine. Eu... i-am răspuns că trebuie să-ți cer permisiunea.

— Îți mulțumesc că ți-ai amintit de existența mea, zise Mark prinzând-o de încheietura mâinii, în timp ce linia aspră a gurii i se destinse puțin. Nu trebuia să mă enfurii pe tine. Tu nu cunoști obiceiurile noastre și totul ți se pare o îngrădire a libertății tale.

— Să fiu închisă într-un turn, este chiar o îngrădire a libertății mele !

— **Nonna** este o adevărată sardă. Probabil s-a gândit că făcea tot posibilul să te protejeze.

— Mark, am mâncat cârnați și brânză cu signor Fabrizio și m-am jucat cu câinele lui. Și doar pentru atât, sunt tratată ca un copil prost crescut.

— În ochii bunicii mele, tu nu ești un copil. Ești o femeie — femeia mea — care s-a întâlnit cu un bărbat între patru ochi. Pentru oamenii de pe insula aceasta, o asemenea întâlnire nu poate avea decât un singur scop : dragostea.

— Dar este absurd ! În țara mea, un bărbat și o femeie pot fi prieteni fără a fi... amănți.

— Nu mai ești în țara ta, Ravena.

Un fior involuntar o străbătu. Mark o trase mai aproape de el.

— Trebuie să mai adaug că am dreptul să fiu singurul bărbat prezent în gândurile tale ?

Mâna lui mângâietoare îi prinse cotul și-i răsturnă capul pe spate.

— Ai venit să privești portretul ? murmură el. Voi ai să vezi dacă Donata era mai frumoasă, mai pasionată, mai feminină decât tine ?

Și apoi, ca înfometat de tot ceea ce pierduse, strivi buzele Ravenei cu ale lui și-și înfundă degetele în părul ei ca o flacăra. O ridică în brațe. De foarte departe, Ravena auzi o ușă trântindu-se și simți vântul înconjurându-i pe podul care lega turnurile. Parfumul lămâilor urca spre ei.

— Îi voi cere lui Fabrizio să te picteze, hotări Mark. L-am cunoscut la Roma, înainte de a deveni o vedetă a lumii artistice. Ți-a spus, nu-i așa ?

— Da... Mark, lasă-mă să merg ! Amețesc...

— Prinde-te de mine, zise el. Ia-mă cu brațele de gât... puțin mai strâns, mică zână de gheață. Izbucni într-un râs sfidător.

Ravena ezita încă să-l atingă. Ar fi vrut s-o lase pe picioarele ei. De jos, cineva îi privea.

— Mark... este signor Fabrizio !

Stelio le făcea semne și ea se simțea atât de stânjenită, încât se eliberă din brațele lui Mark.

— Eu... trebuie să mă duc să mă schimb. Ne vedem jos...

Și se avântă spre ușa Turnului Cavalerului. A fost o mare ușurare să ajungă în camera ei, cu perdelele larg deschise, unde mirosul ușor de ceară de parchet se îmbina cu aerul sărat.

Trase de clopoțel și când veni servitoarea, ceru apă caldă. Era ciudat că Mark nu trăsesese apă curentă în turn. Îi va vorbi despre asta... Se miră deodată de întorsătura pe care o luaseră gândurile ei : se considera o soție care avea dreptul să-și exprime genul acesta de pretenții.

Își puse mâinile pe obraji și-i simți arzând. Mark se întorsese. În seara asta, el își va exprima propriile pretenții. O va face să cunoască din nou acel extaz ciudat care nu se putea numi dragoste, care nu exprima decât nevoia lui de a avea un copil.

Î se aduseră câni mari cu apă fierbinte. Se dezbracă în spatele paravanului și-și spală corpul de praf și de amintirea parfumului de caprifoi. Înfășurată într-un prosop, se duse să-și aleagă o rochie din șifonier. Stelio va rămâne să ia un cocktail. Mark și cu el vor vorbi despre portret, despre data primei sedințe de pozat. Dintr-o dată, ideea de a fi pictată îi plăcea. Poate că, în subconștientul ei, dorea să apară pe pânză puțin mai frumoasă decât în realitate.

Zâmbi imaginii sale din oglindă. Avea picioare lungi, zvelte, cu degete mici, de copil. Șuvițele de păr se arcuiău pe umerii ei palizi în tot atâtea flăcări minuscule.

— Ce păcat, se auzi o voce apatică în spatele ei, că nu-ți pot permite să fii pictată așa.

Se înfioră din cap până-n picioare. Mark, pe pragul camerei lui, își potrivea cravata.

— L-am invitat pe Fabrizio la cină, reluă el.

— Oh... este o idee bună.

Mâna ei se încheștă pe poalele unei rochii galben-deschis. Mark se apropie de măsuta de toaletă pentru a-și înnoda cravata și ea se simțea încă

insuportabil de stânjenită în prezența lui. Nu putea să-i privească umerii largi fără să se gândească la faptul că își ascunsese fața la pieptul lui cu mușchi la fel de tari ca oțelul.

— Ți-ar plăcea să luăm cocteilurile pe terasă ?

Mark se întoarse spre ea și făcu mișcarea ei obișnuită de recul în fața figurii lui atât de crunt distruse.

— Și... și ceva de mâncare, zise ea forțându-se să zâmbescă. Dacă trebuie să aștept până la cină, am să leșin.

— Nu ai prânzit ? o întrebă el.

— Ți-am spus, răspunse ea cu un mic râs trist. Am fost închisă fără să mi se lase pâinea și apa obișnuite.

Dintr-un singur pas mare, ajunse lângă ea și o strânse lângă el.

— Îmi pare rău, Ravena. Asta nu se va mai întâmpla ! Voi vorbi foarte serios cu bunica.

— Nu, Mark. Nu vei face decât să-i mărești ostilitatea.

— Ostilitatea ? repetă el, cu sprâncenele încrunțate.

— Cum vrei să fie altfel ? Dona Jocasta voia să te vadă căsătorit cu o fată din Sardinia și tu îi aduci o străină, o intrusă. Poate că intuiește, Mark, că mariajul nostru nu se întemeiază pe... dragoste.

Mark o privi lung. Bărbatul acesta, care o constrânsese la această căsătorie fără să rostească un singur cuvânt tandru. Se desprinsese de el ca să-și scoată rochia din șifonier.

— Cum ai știut că eram în celălalt turn ? întrebă ea.

– Perdelele erau date la o parte, răspunse el cu o notă melancolică în voce. N-ar fi trebuit să te duci acolo. Camerele acelea sunt lugubre. Mă voi ocupa să fie închise.

În clipa următoare, părăsise camera. Ravena își puse rochia și-și pieptănă părul într-un coc pe ceafă. Se privi în oglindă și se hotărî să poarte crucifixul pe care i-l dăruise Mark. Prinzându-și lăntșorul, se întrebă cum va putea vreodată să înțeleagă caracterul complex al bărbatului care era soțul ei.

Își întoarse privirea de la oglindă : ceea ce vedea era forma și substanța femeii care-l interesa pe Mark. O tânără mamă înflăcărată pentru fiul pe care-l dorea. Un fiu care să-i șteargă din memorie amintirea celui pe care-l pierduse atât de cumplit.

Degetele i se strânseseră pe crucifix. Acolo găsi puțină putere și înțelegere.

★

★ ★

– Iată că ne reîntâlnim, signora.

Stelio zâmbi bucuros și-i sărută mâna.

– Soțul dumneavoastră a avut bunătatea să mă însărcineze să vă fac portretul și mă grăbesc să încep.

Îi zâmbi lui Mark care înainta un scaun Raveinei.

– Signora nu va fi un subiect ușor, dar îmi plac dificultățile.

– De ce n-ar fi un subiect ușor ?

Mark își privi soția care, în rochia ei galbenă, se detașa pe fondul plantelor agățătoare cu flori portocalii.

— Am impresia că soția mea are un ten pe care-l admira atât de mult Iizian.

— Exact. Și ochii care merg de la verdele mării la verdele pădurii, depinde de dispoziția pe care o are.

— Promit să fiu într-o bună dispoziție de fiecare dată când voi poza pentru dumneavoastră, signor.

Se simțea stânjenită că se vorbea în felul acesta despre ea, ca despre un obiect și respiră ușurată când apărură Renzio cu o tavă încărcată cu pahare și sandvișuri. Pe urmele lui venea cu pași mici Bambo, puiul de căprioară, și Ravena se repezi spre el cu o exclamație de plăcere.

— Se poartă ca un câțel, signora, și mă urmărează peste tot, zise Renzio. Să-l duc înapoi în grajduri ?

Ravena zâmbi, mângâindu-i urechile catifelate.

— Lasă-mi-l mie. Este atât de drăguț, nu-i așa ?

Renzio se înclină politicos, dar surprinse un licăr amuzat în privirea lui când părăsi terasa.

— N-o să poți mânca ținând puiul de căprioară pe genunchii tăi, remarcă Mark.

— Haide, stai liniștit, îi spuse ea puiului, care se potoli și privi cu ochii lui mari florile portocalii. Iată, va fi cuminte ca într-o poză.

Buzele soțului ei fremătară și el puse sandvișurile lângă ea, pe masă.

— Un Martini, signor Fabrizzio ?

— Mulțumesc.

Stelio o privi cu atenție pe Ravena cu puiul de căprioară.

— Acum știu cum am să vă pictez : cu puiul de căprioară pe genunchi sau poate la picioare.

— Dacă va accepta să pozeze destul timp... Mmm... sandvișurile acestea sunt delicioase.

Mark, instalat într-un fotoliu de nuiele, clătină apatic din cap. Stelio se rezemase de balustradă.

— Ce poftă de mâncare, zise el râzând. O ade-vărată italiancă ! Privi în jurul lui. Domnule, îmi permițeți să fac portretul aici, pe terasă ? Cred că cerul și munții vor forma un decor perfect pentru Ravena.

Numele îi scăpase, și Ravena observă imediat privirea atentă a lui Mark.

— Foarte bine, acceptă el. Soția mea nu este o floare de seră și mă opun categoric să fie pictată în pantaloni.

Privirea lui întunecată, exigentă, se încrucișă cu cea a Ravei.

— Îmi place rochia aceasta, draga mea. Poart-o pentru portret.

— Cum vrei tu, Mark.

— Cu părul liber, puțin agitat de vânt, sugera Stelio.

El inspiră adânc aerul parfumat și contemplă cu admirație priveliștea pe care o avea de pe terasă.

— Splendid. Vă invidiez, deși locuiesc și eu pe coastă.

— Dar sunteți liber să locuiți unde vă place, nu-i așa ? zise Ravena, zâmbind de extravaganta lui.

— Un artist, signora, este la discreția comenzi-lor pe care le primește de la oamenii bogați. Și apoi, un copil sărac devine un om lacom... nesă-țios pentru tot ce i-a lipsit fiind copil.

— Altfel spus, signor, nu vă puteți opune luxului ?

El ridică din umeri, cu o elocvență cu totul italienească.

— Să spunem că nu pot suporta ideea să fiu iar sărac. Până la cincisprezece ani, n-am cunoscut nimic altceva. S-a întâmplat atunci ca un mare pictor să vină la Neapole; el a descoperit că aveam oarecare talent și m-a luat sub protecția lui... L-ați cunoscut pe pictor, signor di Curzio. În atelierul lui ne-am întâlnit prima dată.

— Da... O țigară de foi ?

Mark, cu chipul lipsit de expresie, îi întinse cutia, apoi bricheta. Ravena, care-i observa pe amândoi, înțelese că în ciuda unei mici diferențe de vârstă, exista o mare deosebire între ei. Copil fiind, Mark avusese tot ce-i lipsise lui Stelio... Acum, ca bărbat, pierduse tot ce-i era scump.

Discuțiile își continuară cursul. Ajunseră să vorbească despre sărbătoarea Fecioarei Maria, care urma să se desfășoare în munți.

— Veți participa amândoi, nu-i așa ? întrebă Stelio.

— Sunt mai mulți ani de când n-am mers la biserica Fecioarei Maria, răspunse Mark cu privirea voalată de fumul țigării. Cred că o voi duce pe Ravena.

— Fecioara Maria, protectoarea mamelor, reluă Stelio, privind-o pe Ravena. În afară de asta, este o adevărată sărbătoare, cu grătar și focuri de artificii, și se petrece noaptea sub cerul liber.

Ravena îl asculta superficial, contemplând apusul soarelui. La un moment dat, propuse să intre în casă; începea să se răcorească. Porni prima, cu

puiul de căprioară în brațe. Se surprinse sperând că dona Jocasta nu va veni la cină. Speranța ei se realizează. Baptista îi aduse lui Mark un bilet și dispăru. După ce-l citi, îl aruncă în foc și-i rugă pe Ravena și Stelio să-l scuze o clipă.

Tăcerea domni câteva secunde în salonaș. Un buștean trosni în șemineu, scoțând scânteii.

— Cum vă înțelegeți cu bătrâna doamnă ? o întrebă Stelio pe Ravena, care luase un aer gânditor.

— Mi-e teamă că destul de rău. Este decepționată că Mark s-a căsătorit cu o străină. Mă compară cu Donata.

— Nu există comparație, zise el încet.

— Știu.

Ravena îngenunche pe blana de oaie din fața șemineului și întinse mâinile spre foc.

— Era frumoasă și înzestrată cu toate darurile.

Stelio o făcu să se ridice și o examinează la lumina flăcărilor pentru că lămpile nu fuseseră încă aprinse.

— Dar, Ravena, dumneata ai farmecul spiritului, în același timp cu cel al corpului.

Ea se îndepărtă de el, de teamă ca Mark să nu-i surprindă atât de apropiată.

— Stelio, aș vrea să fim prieteni, dar va fi imposibil dacă-mi spui lucruri... care i-ar dispăcea lui Mark.

— Ar trebui să mă prefac, ca și cum ziua de ieri nu a existat ? Te-am văzut mai fericită decât pari astăzi. Nu ești fericită decât în absența soțului dumitale ?

— Nu ai dreptul să-mi spui așa ceva ! exclamă ea, atinsă în punctul sensibil. Ți s-a cerut să mă pictezi, și nu să faci pe psihanalistul.

– Un artist învață să descifreze privirea ochilor, care sunt fereastra sufletului, replică el zâmbind. Dacă drumurile noastre s-ar fi întâlnit înainte ca Mark di Curzio să intre în viața dumitale...

– Cred că abuzezi de ospitalitatea lui Mark. Nu fac parte dintre clientele acelea blazate care sunt nerăbdătoare să flirteze cu un pictor fermecător, și cred că ar fi mai bine să renunțăm la ședințele de pozat.

– Cred că mai târziu vei regreta.

– Ce vrei să spui ?

– Știu că ai nevoie de un prieten și nu mi-am închipuit nici o clipă, Ravena, că ai putea fi asemenea anumitor femei care au pozat pentru mine. Dumneata ești complet diferită. Îmi plăci, și vreau să te pictez pentru că reprezinți o dificultate. Mă întreb dacă voi fi în stare să transpun pe pânză vraja pe care o simt în dumneata, ca și acest aer de tristețe. Este inutil să negi. Cum ar putea fi altfel pentru o tânără femeie care trebuie să-și împartă soțul cu o fantomă ?

Se priviră lung, și lumina focului deveni deodată prea intimă, făcând mărunțirea prea ușoară. Ravena aprinse lămpile una după alta și ele străluciră cu lumini de aur și rubin.

– Este o încăpere splendidă, nu-i așa ? zise ea, încercând să joace rolul tinerei gazde mândră de casa ei. Observi cât de bine s-a păstrat culoarea de pe plafon ?

Vorbeau despre fresce când reveni Mark. După asprimea trăsăturilor lui, Ravena ghici că dona Jocasta trebuie să-l fi enervat. Se debarasă totuși de proasta lui dispoziție și se arătă fermecător întrea-

ga seară. Cu o anecdotă care stârnea râsul, cu o ușoară mișcare a capului, făcea uitate îngrozitoarele lui cicatrice și reușea să fie fascinant.

Jucându-se cu paharul cu picior, Ravena își spunea că trebuie să fi trecut mult timp de când nu mai răsese cineva cu atâta veselie ca Stelio în acea încăpere sumbră. Era extrem de fermecător, când râdea... și va trebui să fie atentă să nu arate cât de mult îi plăcea bărbatul acesta cu care-și va petrece toate după-amiezile pe terasă.

— Să-l aduci pe Teo, îi spuse ea când își luară rămas-bun. Singur, se va plictisi.

— Soția dumneavoastră, signor, are o inimă compătimitoare, remarcă Stelio adresându-i lui Mark un zâmbet meditativ. Se gândește chiar și la cățelul meu. Îl voi aduce cu mine din când în când, cu permisiunea dumneavoastră.

— Bineînțeles, răspunse Mark.

Înconjură cu brațul mijlocul Ravenei. Lumina felinarelor îi lumina pe amândoi când Stelio ajunse lângă mașina lui sport. Înainte de a se așeza la volan, se întoarse pentru a-i privi.

— **Arrivederci !** le strigă el.

Noaptea se însufleți de zgomotul motorului mașinii și după puțin se restabili liniștea. Nu se auzea decât foșnetul ușor al frunzișului întunecat al chiparoșilor.

— Ești foarte tăcută, Ravena. Mă faci curios să-ți aflu gândurile.

— Eu... sper că totul s-a aranjat, la fabrică ? zise ea, cu ochii ațintiți pe cele două umbre proiectate de felinare.

— Da, totul este în ordine. Unii muncitori nu au încredere în mașinile moderne... Ți-am mai spus,

nu-i așa ? că sarzii se cramponează de tradițiile lor ? Îi mângâie părul și ea se încordă.

— Mark, spuse ea, sper că nu te-ai certat cu bunica ta ? Nu aș vrea să fiu cauza unor neînțelegeri între voi.

— Îți închipui, o întrebă el râzând, că **nonna** și cu mine nu ne-am certat niciodată ? Avem, și unul și altul, un caracter coleric, astfel că, firește, ne certăm. Dar, așa cum suntem, ne iubim mult și nu întârziem niciodată să uităm și să iertăm. Am anunțat-o că signor Fabrizio va veni în fiecare zi, pentru a-ți face portretul... și m-a tratat de nătărău, mi-a spus că aș fi făcut mai bine să aleg un pictor mai puțin tânăr, mai puțin fermecător.

Cu o mișcare lute, o întoarse cu fața spre el, în cercul brațelor lui.

— Onoarea casei unui sard este în mâinile soției lui. Mă înțelegi, Ravena ?

— Nu mi-a fost nicioată greu să te înțeleg, Mark, răspunse ea.

Cuprinsă de o cutezanță neașteptată, ea adăugă:

— Ce-ai face dacă te-aș înșela ? Dacă ai afla ?

În lumina felinarelor, ochii lui Mark scânteiau ca o suprafață lichidă ; adâncimea lor putea ascunde orice.

— Dacă un bărbat și-ar permite libertăți cu tine, rosti el cu voce liniștită, aș avea grijă să piardă tot ce are mai scump.

Cicatricele lui se distingeau cu toată cruzimea pe care o exprimau cuvintele. Străbătută de un fior rece, Ravena se îndepărtă de el.

— Ce-ar fi să intrăm ? întrebă ea.

Mark o urmă și ușa mare se trânti cu zgomot. O luă de mână și o conduse spre scară. Strângerea

lui era caldă și fermă și în timp ce urcau treptele, ea își aminti de noaptea în care o dusesese în brațe până în Turnul Cavalerului, furios și pasionat.

În seara aceasta, părea într-o dispoziție mai temperată, dar nu-i dădu drumul de mână, ca și cum se aștepta ca ea să fugă departe de el.

•

CAPITOLUL VI

Zilele care urma să se desfășure într-un ritm care nu era lipsit de distracții.

Mark îi promisese Ravei un cal. Alese pentru ea un roib cu coamă neagră, născut dintr-unul din armăsarii care străbăteau în libertate munții Sardiniei. Era năruaș, dar Ravei îi câștigă repede prietenia. Animalul preferat al lui Mark era un cal negru, numit Adonis, nu întotdeauna ascultător.

Într-o dimineață, când coborâse devreme la grajduri, Ravei află de la un rânduș tânăr că Adonis îl călcuse în picioare pe proprietarul precedent.

— Lui Adonis nu-i place cravașa, îi explică tânărul. Dar stăpânul nu are niciodată cravașă ; în cazul acesta, calul este ascultător cu el.

Stând în picioare în fața ușii de la boxa lui Adonis, Ravei se întrebă cât de „ascultător” era. Îi întinse o bucată de zahăr pe palmă. Nările calului fremătară, dar refuză darul oferit de o persoană aproape necunoscută.

— Diavol trufaș, zise ea râzând. Mă întreb ce impresie ți-ar face dacă te-aș încăleca.

Ca demnă pupilă a unui ofițer de gardă, Ravei se inițiasă de la o vârstă fragedă în plăcerile

echitației. Avea ceea ce se numește „o ținută bună”, și călărea cu o grație pe care Mark o apreciasse.

În timp ce-l admira pe Adonis, auzi în curte pași apăsați și se întoarse. În costum de călărie, Mark părea întotdeauna întinerit, foarte athletic. De fapt, nu cunoscuse niciodată un bărbat la fel de viguros, la fel de activ ca soțul ei. Realiza fără efort ore întregi de muncă, lucrând deseori până târziu pentru a-și ține actele la zi și participa la treburile publice locale.

— Bună dimineața, spuse ea, cu timiditatea aceea care-i strângea întotdeauna inima în prezența lui. Încercam să-mi atrag bunăvoința lui Adonis, dar se pare că nu are încredere în mine.

Mark ridică o sprânceană.

— Sper să nu te aventurezi în boxa lui. A fost maltratată nu de mult și este bănuitor față de majoritatea oamenilor.

Deschise ușa și intră în boxă rostind câteva cuvinte în sardă. Ravena îi dădu peste ușă bucatăica de zahăr și Adonis o luă, împingând cu afecțiune umărul lui Mark cu capul. În timp ce-l înșeuă, Mark continua să-i vorbească și Ravena își spuse în sine ea că erau foarte potriviți. Aveau în comun amintirea suferințelor îndurate, erau amândoi supli, periculoși, greu abordabili.

I se aduse propriul ei cal. Alergă să-l încalece și soarele de dimineață scânteia în părul ei și al animalului. Calul își ridică urechile și scutură frâul, ca pentru a-i spune : „Să plecăm repede !”

Se întoarse și văzu că Mark era în șa, cu borul larg al pălăriei coborât peste față. Ieșiră din curte în galop ușor și vântul se năpusti în calea lor când ajunseră în teren deschis.

Galopul de-a curmezișul acestui peisaj sălbatic îi dădea Ravei o impresie de libertate, deși Mark călărea alături de ea. Diminețile reprezentau o încântare la fel de evidentă ca mirosul pășunilor, ca roua agățată în picături strălucitoare de ierburile înalte, de tulpinile scaieților. Puțin mai târziu, soarele îi va lipsi de orice culoare a ierburilor și a florilor sălbatice dar, la ora aceea matinală, căldura era încă o mângâiere.

Inima Ravei cânta un imn ciudat, jumătate bucurie, jumătate uimire de a se simți atât de aproape de fericire. Se străduia să-l depășească pe Mark, într-un peisaj căruia el îi știa fiecare stâncă, fiecare umbră, fiecare măslin. Începea oare să fugă de el ? Întoarce capul și-i văzu strălucirea albă a dinților pe chipul bronzat. Îl reținea pe Adonis, ca s-o lase să creadă că putea să-i scape. Aproape că părea un brigand lansat în urmărirea ei.

Își îndemnă și mai mult calul, iar genunchii ei strângeau șaua când se angajă pe un drum care cobora spre verdele compact al unei păduri de pini. Auzi pietricelele tășnind de sub copitele lui Adonis. Calul ei ajunsese pe poteca acoperită cu mușchi care se infunda în pădure și mirosul de rășină îi tăie respirația. Ajungeau în fața unui pârâu, fir de argint care se desfășura în inima pădurii, când calul părăsi pe neașteptate direcția și se opri atât de brusc, încât Ravei fu cât pe ce să fie aruncată din șa. Era cu răsuflarea tăiată când Mark ajunse în galop lângă ea.

— A fost... bine, zise ea gâfâind. Se poate bea din apa asta, Mark ?

— Coboară din munți, spuse el. —

Ravena se lăsă să alunece din șa, alergă să ingenuncheze pe mal, printre ferigi și își făcu palmele căuș. Apa era rece ca gheața și îi tăie răsuflarea, dar era delicioasă.

— Ți-e sete ? îl întreabă ea pe Mark, care descălecuse și se rezemase cu spatele de un pin, la umbră.

— Aș bea cu plăcere o cafea, răspunse el. Ți-ar plăcea să mergem să luăm micul dejun într-un mic restaurant pe care-l știi ? Ne vor servi sardele proaspăt scoase din mare, făcute la grătar și umplute cu verdeturi.

— Mmm, mi-e foame, mărturisi ea. Călăritul îmi stârnește întotdeauna pofta de mâncare.

— Îți place echitația, Ravena ?

— Nu am călărit niciodată un cal așa frumos.

În jurul lor se ridicau pini înalți, care lăsau să se filtreze raze de soare în care dansau fluturi. O umbră caldă și verde domnea în pădure și lumina schimbătoare, pe frunze și pe pârâu, era asemenea reflexelor enigmatice din ochii lui Mark.

— Îmi place mirosul pinilor, zise Ravena. Este atât de răcoros, de pătrunzător, ca un galop în vânt, ca apa rece, ca tot ce prinzi puțin.

Îl privi pe Mark, îi văzu zâmbetul ușor și-și dădu seama de solitudinea lor. Era soțul ei, dar rămânea singura ființă care o făcea să tremure nervos. O rază de soare îi atingea părul, dându-i o nuanță albăstrie. Sub cămașa albă, umerii lui erau largi și musculoși. Avea membre lungi și cizmele înalte măreau și mai mult impresia de forță și vigoare. Pentru a ajunge la calul ei, trebuia să treacă prin fața lui și inima îi bătea să-i spargă pieptul când se ridică și se constrânse să se îndrepte spre el.

El întinse îndolent mâna și o trase spre sine. Mâna cealaltă se pierdu în părul ei răvășit și gura lui întâlni buzele Ravenei, răcorite de apa râului.

Deodată, îmbrățișarea lui deveni mai puternică și-i vorbi foarte aproape :

— Săruți ca și cum ai avea gheață în vene. Nici măcar o singură dată, Ravena, în cursul săptămânilor pe care le-am trăit împreună, nu m-ai sărutat cu căldură.

— Ți-am dat tot ce am de dat, ripostă ea cu o voce la fel de rece ca buzele ei. Dacă voiai dragoste, Mark... nu ar fi trebuit să mă obligi să mă căsătoresc cu tine.

— M-ai fi ascultat dacă ți-aș fi făcut curte conform tradiției ? întrebă el cu o notă de ironie în glas. Ce ți-ai spus, prima dată când ne-am întâlnit ?

— Am sperat că vei pleca pentru a nu mai reveni niciodată, zise ea.

— Era ca și cum diavolul în persoană venise să te vadă, nu-i așa ?

Își plimbă un deget în jurul profilului delicat al chipului ei.

— Am fost oare un asemenea demon pentru tine, Ravena ? Te-am făcut chiar atât de nefericită ? Acum o clipă, ochii tăi străluceau.

— Eu... îmi place să călăresc. Ai fost foarte bun că mi-ai dăruit acest cal.

— Ai învățat de mică să călărești ?

— Da. Papy m-a considerat drept fiica lui și tot ce avea Rhodri, aveam și eu. Mergeam la școală călare, el și cu mine.

— Erați deseori împreună ?

Ravena ridică ochii spre el și văzu că avea o privire înăsprită.

— Ți-am mai spus-o, Mark : nu-mi pot șterge din memorie amintirea lui Rhodri așa cum l-am cunoscut. Fermecător...

— Fermecător ? o întrerupse el cu un râs batjocoritor, dându-i drumul. Vino, să mergem să ne luăm micul dejun.

Încălecară din nou și ieșiră din pădurea de pini pentru a porni pe un drum care cobora șerpuind spre un han mic, plasat pe faleză, deasupra mării. Avea pereții albi, un acoperiș înclinat din șindrilă; o grădină de viță de vie și smochini și un dud uriaș; ale cărui ramuri adăposteau câteva mese.

Au fost conduși la una din aceste mese de un tânăr slab, cu zâmbet timid, care vorbea o engleză aproximativă și puneă atâta ardoare în tot ce făcea, încât răsturnă solnița desfăcând un șervet pe care-l puse pe genunchii Ravenei.

— Da, da, signor, făcu el zâmbind și roșind, în timp ce arunca puțină sare peste umărul său stâng. Iată sardelele proaspăt pescuite.

O femeie tânără într-o bluză albastră, o fustă de un roșu aprins și cu picioarele goale și bronzate, apăru din grădină cu un coș pe umăr.

— **Buon giorno, padrone !** zise ea cu un zâmbet strălucitor pentru Mark și o privire curioasă pentru Ravena. Veniți să mâncați sardelele noastre făcute la grătar, ca în vremuri bune ?

— Da, Natalina. Am adus-o pe soția mea pentru a savura cel mai bun mic dejun din toată Sardinia.

— Sunteți prea bun, signor.

Tânăra femeie îi făcu o reverență și Ravena fu frapată de privirea îndrăzneată și bucuria de pe figura ei bronzată. Îl privea pe Mark ca și cum erau vechi prieteni. Își duse coșul cu pește în han și Mark comandă două pahare cu lapte bătut în așteptarea peștelui. O femeie bătrână aduse paharele. Ca aproape toate femeile de vârsta ei, avea capul acoperit cu un batic negru.

— Îmi amintesc, stăpâne, că veneai aici cu micul șoim sălbatic. **Questa la vita**, nu ?

O cercetă pe Ravena cu ochii adânc infundați în orbite, privindu-i cu atenție părul roșu și pielea albă.

— Frumoasă bucățică, da. Dar este mai bine să rămâi între noi.

Se îndepărtă bodogănind. Ravena îl privi cu ochii mari pe Mark.

— **Questa la vita ?** murmură ea.

— „Asta-i viața”, draga mea.

O privea insistent, ca și cum vorbele bătrânei îi amintiseră cu prea multă cruzime trecutul când venise la han cu o tânără femeie cu părul negru ; și, mai târziu, cu băiețelul lui — micul șoim sălbatic.

Ravena bea cu înghițituri mici din paharul ei și căuta cu disperare ceva de spus. Oh, de ce trebuise ca Mark s-o aducă aici ?

— Mark...

— Totul este bine, Ravena.

Zâmbetul lui nu era decât o schimonosire chinută a buzelor.

— Îți mulțumesc mult pentru compătimirea din ochii tăi. Copilului îi plăcea să vină aici, să se ascundă printre pomi, să stropască cu apa scoasă din fântâna pe care o vezi. Dar, cum spui tu, nu

poți șterge amintirile, și nici fugi de ele... Ah, iat-o pe Natalina cu sardelele noastre !

Sardelele, făcute la grătar cu mangal și umplute cu verdețuri, erau crocante. Fusta Natalinei se rotea ca a unei dansatoare. Fratele ei adusese cafea și se certă singur pentru că-i scăpase puțină în farfuriu. Se roși tot și era cât pe ce să scape vasul cu frișcă atunci când Ravena îl privi cu simpatie. *

— Mulțumesc, rosti ea.

— La dispoziția dumneavoastră, signora, zise el cu o mică înclinare stângace. Aveți tot ce trebuie ?

— Da, mulțumesc, Carlu.

Păru năucit să-și audă numele pe buzele ei și, când sora lui îl ciupi de braț, se întoarse spre ea și-i adresă o remarcă furioasă în sardă. Mark ridică din sprânceană cu un aer amuzat când fratele și sora dispărură în interiorul hanului, schimbând cuvinte răstite.

— Ai aprins un foc ce mocnea, zise el râzând ușor. Natalinei îi va fi mult mai greu să-l ducă de nas pe băiatul acesta.

— I-am zâmbit chiar atât de cald ?

Se simțea ușurată să-l vadă pe Mark mai puțin încordat. Iar sardelele erau într-adevăr delicioase.

— Tu trebuie să știi bine, observă el pe un ton ironic, că este de ajuns să zâmbești pentru a face dintr-un bărbat sclavul tău

— Tu, un sclav ? ripostă ea, izbucnind în râs. Mi-ai spus că sarzii nu se pleacă în fața nimănui și, în ce te privește, cred că este pe deplin adevărat... Mmm, n-am mâncat niciodată sardele atât de savuroase ! Și pâinea asta, caldă încă !

— Pari o școlăriță flămândă.

De fapt, cu părul ei ciufulit, bluza deschisă la gât și cu bucata de pâine pe care o ținea în mână, Ravena nu avea deloc înfățișarea unei soții. Numai inelul de aur de la mâna stângă îi trăda condiția și ea știa că Mark o compară cu Donata.

Își șterse buzele și, în același timp, își înăbuși strigătul care se ridica din inima ei. Mark cunoscuse dragostea, dar pe ea o lipsise pentru totdeauna de bucuria de a o cunoaște. Nu avea decât pasiunea lui !

— Ce vrei să mănânci acum, copilule-femeie ?

El se ridică alene și se apropie de un zid însoțit pe care rodiile se ascundeau printre frunze.

— Vrei să împărțim fructul Persefonei ?

Ravena îl privi tăind fructul în două și văzu zeama curgând peste cicatricele de pe mâna lui.

— Cunoști legenda Persefonei * ? întrebă el.

Ravena mușcă din jumătatea ei de fruct.

— Hades a descoperit-o în timp ce culegea flori și a dus-o în palatul lui... Aș avea oare dreptul, după șase luni de zile, să merg pentru un scurt sejur în țara mea ?

— Dacă ai vrea să-l vezi pe tutorele tău, n-aș avea nimic împotrivă. Sau vrei să-l revezi pe acel fermecător Rhodri ?

— Te rog... trebuie să vorbim despre el ?

Se ridică dintr-o săritură și se îndepărtă printre rândurile de viță de vie și smochini. O boltă de verdeață adăpostea o bancă de fier. Se așeză acolo,

* Răpită în adolescență de Hades, când culegea flori pe o pajiște, dispare de pe pământ, după ce zeul Infernului îi dă să mănânce semințe de rodie (act de magie a dragostei, care o va determina să nu se mai poată despărți niciodată de răpitor). Grecii o venerau ca zeiță a germinației (n. trad.).

răsucindu-și batista între degete. Nu-și ridică privirea când silueta înaltă a lui Mark apăru lângă ea.

— Trebuie să ne întoarcem acasă, zise el.

Acasă ? Ce imagini dureroase îi evoca acest cuvânt... Camera ei, de deasupra portalului de la Ravenhall, fereastra în arc de cerc și pervazul ei adânc... Cărțile ei, bibelourile, intimitatea ei între pereții zugrăviți în alb...

— Vino, zise Mark.

Se simțea prinsă în cursă : nu avea altă scăpare decât în brațele lui.

— Te detest ! exclamă fără voia ei. Nu voi simți niciodată altceva pentru tine sau pentru fortăreața aceea cocoțată pe colină, în mijlocul chiparoșilor. Noaptea, în bătaia vântului, parcă plâng... Casa Chiparoșilor a fost vreodată o casă fericită ?

— Te porți ca un copil.

O făcu să se ridice și, când vru să se elibereze, o aduse fără efort în brațele lui.

— Asta îți face plăcere, nu ? făcu ea cu amărăciune. Ți place să-mi dovedești că nu-ți pot scăpa ?

Cu un râs fără voioșie, Mark îi ridică bărbia.

— Cât de verzi și de zbuciumați sunt ochii tăi, murmură el.

— Nu !

Convinsă că voia s-o sărute, își întoarse fața.

El se mulțumi să râdă din nou și, cu mâna arsă de foc, îi mângâie părul.

— Vino, ne întoarcem, zise el.

De data aceasta, nu spusese „acasă”.

După masa de prânz, Stelio veni pentru a continua portretul dar, după o oră de lucru, aruncă pensula și se îndreaptă spre masa pe care se găsea o cană cu suc rece de ananas din care-i plăcea să bea când lucra.

— Astăzi nu ești aceeași, spuse el cu sprâncenele încruntate. Vrei să bei ?

Ea scutură din cap și se rezemă cu spatele de balustrada terasei. Descoperiseră că puiul de căprioară nu era în stare să stea liniștit ; în consecință, Stelio o picta singură, lângă balustradă. Până acum, lucrul la portret avansase normal. Astăzi... Pictorul ridică din umeri și-și aținti modelul cu o privire pătrunzătoare.

— Te-a tulburat ceva, zise el. Ești din nou incapabilă să zâmbești și eu țin neapărat la zâmbetul acesta de Giocondă..

— Nu se poate zâmbi întotdeauna, ripostă ea. Eu... mă doare puțin capul.

— Îmi spui adevărul ?

Se apropie de ea. În ochii lui negri jucau mici puncte de culoarea chihlimbarului.

— Nu-i mai curând inima care te face să suferi ?

O asemenea putere de pătrundere o surprinse și-și dădu pe deplin seama că trebuia să fie prudentă cu Stelio. Era fermecător și manifesta față de ea o simpatie de care avea cea mai mare nevoie. Evită tentația și contemplă munții și valurile argintii ale mării. Aerul era fierbinte, ca și cum se pregătea o furtună.

— Este o atmosferă apăsătoare, zise ea. Asta mă face să fiu nervoasă.

Stelio se apropie de ea.

— Poate că este sirocoul, un vânt cald care vine din Africa și care irită nervii străinilor. Totuși...

— Nu spune nimic, Stelio, făcu ea încordată.

— De o oră vreau să ți-o spun. Nu ești fericită; Ravena și știu de ce.

— Este imposibil, zise ea cu un zâmbet forțat. S-a făcut prea cald pentru a mai lucra. Du-mă cu mașina, Stelio.

— Mi-ar face plăcere dar... soțul tău ?

— Mark participă la o întâlnire a viticultorilor. Nu se întoarce decât peste câteva ore și eu... vreau să simt vântul pe obraz.

— Dacă-i așa, vino !

O luă de mână și, ca doi copii, coborâră scara în fugă, traversară vestibulul și ajunseră afară. Nici unul dintre ei nu observă silueta îmbrăcată în negru ascunsă pe culoar. Femeia se grăbi să meargă să o anunțe pe bătrâna doamnă că stăpâna părăsise casa, veselă ca o pasăre, cu frumosul pictor italian.

Mașina era un Lotus de culoare crem și în scurt timp, alergau în vânt pe drumurile de munte. De fiecare dată când lua un viraj, Ravena își ținea respirația cu un sentiment de încântare.

— Ravena, strigă deodată Silvio, peste zgomotul motorului, dacă am cobori pe coastă ?

— Nu... nu, este prea departe.

— Nu pentru Lottie ! Ți voi oferi acasă la mine o bere rece și te aduc înapoi la ora șase.

Și-i adresă zâmbetul lui strălucitor.

— Ți-e teamă ?

— De tine ? făcu ea, cu ironie.

– Nu... de soțul tău.

Ravena avu impresia că niște degete de fier îi strângeau inima și adevărul însuși trezi în ea revolta.

– Foarte bine, poți să-mi oferi o bere rece. Dar nu, dacă mă gândesc bine...

– Prea târziu, suntem deja în drum spre coastă.

– Voiam numai să spun că aș prefera oranjadă.

Șoseaua se întindea de-a lungul mării pe mai mulți kilometri, dar Ravenei îi trebui un anumit timp să se elibereze de îngrijorarea ei. Știa că este nedreaptă față de Mark și se hotărî să-i ascundă această vizită la vila lui Stelio.

Trecură curând prin fața unor vile albe, cuibărite printre pomi, flori și migdali. După ce trecură de o pantă lină, Stelio intră cu mașina pe aleea care ducea la una dintre cele mai frumoase case pe care le văzuse ea vreodată.

O scară decorată cu arabescuri permitea accesul la terasă. Ferestrele erau protejate de jaluzele verzi și soarele strălucea pe țiglele roșii ale acoperișului. Era locul visat pentru un artist care, în același timp, era celibatar. Rezemat cu coatele de volan, Stelio o observa pe Ravena.

– Atunci ? Intri ?

– Cum aș putea rezista ?

Coborî din mașină și el i se alătură, Urcară pe terasă și Stelio deschise ușa. Intrară într-o încăpere răcoroasă și spațioasă, cu mobile de culoarea mierii. Există acolo o canapea în formă de semicerc, acoperită cu catifea portocalie, câteva obiecte de aramă și un bar din lemn de nuc, ale cărui uși erau încadrate cu abanos. Pereții dintr-o singură culoare erau decorați ici și colo cu gravuri italienești, iar pe

o măsuță joasă se afla o veche cutie de lemn minunat lucrată și o brichetă în formă de lebădă.

— Ce... lux, remarcă Ravena râzând.

— Am avut o copilărie nenorocită, nu uita...
Așază-te, mă duc să te servesc.

— O oranjadă, te rog, îi aminti ea.

Se așeză într-un fotoliu adânc, a cărui îmbrăcăminte portocalie puneă în valoare galbenul deschis al rochiei. Își ridică mâna să-și aranjeze părul și-l văzu pe Stelio măsurând-o cu privirea înainte de a se întoarce spre bar.

— Nu mai am oranjadă, o anunță el după ce privise înăuntru. Vrei să-ți fac un gin-tonic ?

— Numai apă tonică, cu gheață.

Își privi cu atenție inelul de aur de la mâna stângă, cu un aer ciudat de gânditor.

— Trăiești singur, Stelio ?

— Da. Nu ți-e milă de mine ? Vine o femeie pentru curățenie și-mi gătește când am invitați dar, în majoritatea timpului, mănânc la restaurant.

— Tot timpul singur ? făcu Ravena luând paharul pe care i-l întindea.

El se așeză pe canapea și-și încrucișă picioarele.

— Noroc, zise el ridicând paharul înainte de a lua o înghițitură zdravănă. Un bărbat se simte singur, uneori, și nu există decât un singur remediu. De altfel, am eu aerul că pot duce o viață de călugăr ?

Ravena clătină din cap zâmbind.

— Întotdeauna am crezut că italienii se căsătoresc tineri și au mulți copii.

— Orice regulă are excepția ei. Tu, de exemplu, făcu el pe un ton hotărât : o fată frumoasă, căsătorită împotriva voinței sale.

— Nu am venit aici pentru a vorbi despre căsătoria mea, ripostă ea, cu zâmbetul brusc înghețat. Am venit...

— Ca să uiți o clipă. Ravena, este inutil să te prefaci. Cunosc expresia chipului tău când te pictez și pe aceea pe care o iei când Mark di Curzio vine să ni se alăture. S-ar spune că în ochii tăi se stinge o lumină... ca și cum n-ai îndrăzni să fii tu însăși...

— Destul ! spuse ea, ridicându-se brusc. N-am venit aici pentru a asculta o analiză asupra căsătoriei mele sau pentru a discuta despre sentimentele mele. Nimic din toate astea nu te privește !

Se ridică și el ; nu-l văzuse niciodată atât de serios.

— Așa crezi ? Ne întâlnim pe plajă și te consider fermecătoare. Ne revedem acasă la di Curzio și găsesc o tânără complet diferită. După aceea, ne-am văzut în fiecare zi și am vrut să transpun pe pânză licăririle de bucurie pe care le-am văzut în ochii tăi. Imposibil ! Ele nu mai sunt acolo. Ceva le-a stins.

Își goli paharul dintr-o înghițitură.

— Mă iei drept idiot ? Crezi că nu pot să-mi dau seama când văd o femeie nefericită ?

— Credeai că am venit aici pentru a fi consoată ? În felul acesta răspund oare clientele nefericite la farmecele tale ?

— Recunoști că ești nefericită ?

Își luă o țigară din cutie fără s-o slăbească din ochi. Ea clătină din cap când îi oferi una și se duse până la ușa-fereastră. Aerul era fierbinte și făcea respirația grea. Pomii și florile erau aproape nemișcate, iar soarele părea încetoșat.

Se încordă când Stelio i se alătură.

— Ce liniștit este totul, zise ea. Până și greierii au tăcut, iar pomii parcă ar fi brodați pe albastrul cerului.

— Îmi place modul în care te exprimi, murmură el. Ai un farmec ciudat, pe care nu l-am întâlnit niciodată la vreo altă femeie.

— Ai cunoscut multe, Stelio ?

— Am treizeci și doi de ani și un pictor trebuie să cunoască ființele omenești.

— Îmi pare rău că portretul meu prezintă dificultăți... Poate că ar trebui să-l abandonăm ?

— Să-l abandonez, ar însemna să te abandonez și pe tine... Ravena, m-ai fermecat... nu, nu te îndepărta ! Nu te voi atinge, nu te voi obliga să-mi împărtășești sentimentele. Știu că vei rămâne fidelă soțului tău, deși nu-l jubești. Poate că într-o zi îmi vei spune de ce te-ai căsătorit cu el.

Ravena se înfioră. Poate că bubuitul tunetului sau strălucirea fulge.

teze foarte repede de fereastră. În felul acesta, ajunsese foarte aproape de Stelio. În clipa următoare, o luase în brațe și-i depunea o sărutare pe tâmplă. Ea închise ochii, copleșită de amintirea lui papy. Era atât de bun, atât de protector ; o săruta pe tâmplă când se întorcea de la școală... Pe obraji ei se rostogoleau lacrimi. Afară, norii serupseră brusc și din cer începură să curgă torente de ploaie. Stelio o îndepărtă pe Ravena de ușa cu geamuri. Camera se întunecase.

— Eu... n-ar fi trebuit să vin, zise Ravena. Cât timp va dura furtuna ? Stelio, trebuie să mă întorc acasă !

— Liniștește-te. Nu te pot duce înapoi pe timpul acesta. O aversă atât de violentă, după câte știu, nu ar trebui să dureze mult. Plecăm îndată ce va fi posibil.

Ea începu să măsoare camera în lung și-n lat. De ce acceptase să vină aici ? Știuse că greșește... Acum erau prinși în cursă de furtună.

Stelio o forță să se așeze și-i umplu din nou paharul. Îndată ce lichidul îi atinse buzele, știu că pusese și gin în el, dar bău și simți o ușoară amețală. Îi era cald și inima îi bătea mai tare. Îi era teamă... pentru ea însăși și pentru Stelio.

— Mark se va supăra, spus ea. Nu aveam intenția să-i spun că am venit aici cu tine.

— Ce poate face ? Ce bărbat s-ar supăra aflând adevărul... că am stat de vorbă la un pahar, că suntem prieteni ?... Explică-mi de ce o tânără ca tine se teme de un bărbat care nu ar trebui să fie animat decât de dorința de a te face fericită ?

— Mark nu se poartă rău cu mine, zise ea cu un zâmbet slab. Uneori... este fascinant.

— Confunzi asta cu dragostea ? insistă Stelio.

— Dragostea ? repetă ea. Când viața te face să suferi îngrozitor, încetezi să crezi în dragoste. Mark nu mi-a pretins niciodată dragoste, iar eu m-am căsătorit cu el pentru că nu exista altă soluție.

— De ce ? Din milă ? Pentru că nu poți să faci să sufere un bărbat care a suferit deja destul de mult ? Genul acesta de căsătorie este un sacrificiu, Ravena !

În lumina furtunii, ea avea un aer gânditor. Da, un sacrificiu ! Dar nu putea să-l lase pe Stelio să conteze pe nevoia ei de simpatie. Trebuia să lupte im-

potriva acestei slăbiciuni ; altfel, va sfârși în brațele lui !

— Când eram copil, zise ea, străduindu-se să vorbească pe un ton nepăsător, și când ploaia mă împiedica să ies din casă, cântam un cântecel : „Ploaie, ploaie, du-te repede și mai vino mâine !” Crezi că vraja se va produce ?

— Cred că avem șanse bune, răspunse Stelio apăsându-i degetele. N-am cunoscut pe nimeni care să aibă atâta putere magică...

Exact în momentul acela, soneria de la ușa de intrare răsună în toată vila. Tunetul bubui și, în timp ce ei se priveau, un fulger luminează ochii bărbatului. Privirea lui reflecta spaima care o cuprinsese pe Ravena.

CAPITOLUL VII

— Cine poate veni pe un asemenea timp ? făcu Stelio cu sprâncenele încruntate. Trebuie să mă duc să deschid, Ravena.

— Bineînțeles, -spuse ea.

Privirile lor se întâlniră din nou, exprimând aceleași întrebare. Cu o ușoară ridicare din umeri, el ieși din încăpere și ea ciuli urechea. Se simțea mai vinovată decât dacă Stelio și ea ar fi fost amanți... și dacă Mark ar fi venit s-o caute.

Avea privirea ațintită asupra ușii când o siluetă înaltă, udă learcă, apăru în prag.

— Ravena ! exclamă el.

Ploaia din părul lui negru îi curgea pe ochi în timp ce o privea. Ea nu se putea mișca și nici să-și dezlipească ochii verzi de pe chipul înghețat al lui Mark.

Era de necrezut și cu toate acestea adevărat...? Mark venise s-o caute !

El intră, urmat de Stelio, spre care se întoarse brusc.

— Aș vrea să am o explicație, zise el cu voce de gheață în care fierbea totuși mânia. Ce caută soția mea la dumneata acasă ?

Ploaia biciuia terasa. O mică pendulă din email sună, ca pentru a sublinia faptul că la ora aceea, Ravena ar fi trebuit să se găsească la ea acasă.

— Dar tu ce cauți aici ? îl întreabă ea pe Mark. M-a văzut cineva de acasă plecând cu Stelio ? Ai venit să mă duci înapoi cu forța ?

— Nu, răspunse el aruncându-i o privire posomorâtă. Mașina mea a făcut pană nu departe de aici. Știam că domnul Fabrizio are telefon și voiam să-i cer voie să sun la un garaj... Nu aveam nici cea mai mică idee că-mi voi găsi soția cu domnul.

Urmă o lungă tăcere. Nu se auzea decât răpăitul ploii. Ravena nu se putu stăpâni să nu-i arunce lui Stelio o privire imploratoare și, când acesta își dresе glasul, păru că atmosfera de culpabilitate devine și mai grea.

— Aerul devenise atât de greu încât am făcut o plimbare cu mașina, începu el. Eu sunt acela care am convins-o pe Ravena să vină să ia un pahar aici. Când a izbucnit furtuna, a trebuit s-o conving că ar fi fost o nebunie să pornim înapoi... Dacă nu era furtuna...

— Ați fi dus-o înapoi și eu n-aș fi știut nimic.

Mark îndreptă spre Ravena o privire care nu o putea amăgi. Când făcu un pas spre ea, se dădu înapoi, înfricoșată.

— Trebuie să faci o dramă din asta ? spuse ea pe un ton sfidător. Nu am băut decât un tonic cu gheață.

Mark luă de pe masă paharul din care băuse ea și-l apropie de nări. Ea își aminti atunci că fusese în el un deget de gin. Mark puse cu zgomot paharul la loc.

— Portretul soției mele este aproape terminat ? îl întreabă pe Stelio.

— Portretul este un eșec, replică Stelio. Acum știu că Ravena este o femeie nefericită și nu reușesc să transpun pe pânză sentimentele ei. Cu atât mai mult cu cât nu puteți fi stăpânul inimii ei, signor di Curzio.

Cei doi bărbați stăteau față în față, în timp ce fulgerele se încrucișau ca niște spade.

— Vă imaginați că dumneavoastră sunteți ? întreabă Mark cu voce batjocoritoare. Vă faceți iluzii, domnule. Bărbatul care stăpânește inima Ravenei este departe de aici. Este capabilă să-i ierte greșelile, ceea ce o femeie nu face decât pentru bărbatul pe care-l iubește.

Stelio o privi uluit pe Ravena.

— Vreau să merg acasă, zise ea întoarsă spre Mark. Nu mi-e teamă de drumurile de munte. Telefonază la garaj și cere să vină să-ți repare mașina.

— Luați-o pe a mea ! zise Stelio pe un ton aspru. Iată cheile. Le scoase din buzunar și le aruncă lui Mark. Voi veni mâine să-mi iau materialele. Mă va aduce cineva cu vasul, apoi mă voi întoarce cu mașina.

Îl provoca pe Mark să conducă Lotusul prin furtună, pe drumuri pe care se produceau alunecări de teren când ploua abundant. Se întoarse spre Ravena cu un aer decepționat. Ea nu spunea nimic, convinsă că Mark va accepta provocarea.

— Vreți să-i împrumutați o manta de ploaie soției mele ? îl întreabă acesta pe pictor, care clătină din cap și ieși.

Mark sălta în mână cheile Lotusului.

- Ți-e teamă ? o întrebă el pe Ravena.
- Dacă mi-ar fi teamă, ai ține seama de asta ?
- Ți-am admirat întotdeauna curajul. Singurul

lucru care nu încetează să mă mire, este cum poate o fată curajoasă ca tine să iubească un laș...

Se întrerupse, pentru că Stelio se întorcea cu un impermeabil. Mark îl puse pe umerii ei.

Stelio avea acum un aer îngrijorat.

– Domnule, nu vreți să așteptați amândoi să se potolească furtuna ? Avem ce mânca aici...

– Stelio, zise Ravena, când Mark a luat o hotărâre, nimeni nu i-o mai poate schimba. Aș putea să-l rog.. Nu, reluă ea privind-și soțul, nu-l voi mai ruga niciodată pe Mark.

Se îndreptă spre ușă, pierdută în impermeabilul prea mare pentru ea.

– Plecăm, Mark ? Se înnoptează curând.

Ploua și mai tare și roțile fâșâiau pe panta pe care se înălța vila. Ravena își ținea privirea ațintită pe parbrizul curățat de ștergător. Mark conducea cu siguranță, fără să vorbească.

Cu atât mai uluită fu când, după vreo jumătate de oră, el opri mașina în scrâșnet de frâne, exact la poalele munților. Se întoarse spre ea. Micul bec al plafonierei arunca o lumină sinistră pe figura lui distrusă de foc.

– Nu pot ! izbucni el pe un ton cumplit.

Își privi mâinile care se încheștau încet pe volan, în așa fel încât cicatricile se albeau.

– Ar fi o nebunie, pe o noapte identică...

Ochii Ravenei erau fixați pe fața lui. Ea știa ce amintire îngrozitoare îl sugrumase și-l împiedica să continue drumul.

Se aplecă pe neașteptate pentru a strânge în jurul ei marginile impermeabilului.

— Trebuie să așteptăm un timp aici, îi spuse el. Dar privirea lui se luminează brusc.

— Nu ! Îmi amintesc de o cabană păstorească, nu departe de aici. Vino, cu puțin noroc, vom avea tocană de miel drept cină !

Porniră alergând prin ploaie. Ravena, pe care Mark o susținea cu un braț, simțea cum impermeabilul îi bătea călcâiele. Cabana era acolo, cu unica ei încăpere, singuratică sub furtună. Mark împinse ușa, care se deschise cu ușurință... Dar nu exista nici foc vesel, nici oală pusă la fiert. Un fulger dezvălui o bancă pe care se afla o blană de oaie, un scăunel cu trei picioare și o bătă ciobănească rezemată de un perete de piatră. Vântul repezea ploaia asupra cabanei. Bătă căzu cu un zgomot și Ravena tresări.

— Să intrăm, zise Mark.

El aprinse un băț de chibrit și lumina jucă pe interiorul cabanei părăsite. În vatră erau câteva lemne și o lumânare consumată pe jumătate era infiptă în gâtul unei sticle. Mark aprinse feștila care sfârâia și făcea să danseze umbre pe pereți.

Ploaia bătea pe acoperiș. Mark proteja flacăra cu mâna.

— Închide ușa, zise el.

— Vrei să spui, întrebă ea tremurând, că vom rămâne aici ?

— Deocamdată nu avem altceva de făcut. Întinse brațul și închise chiar el ușa. Putem face foc... Ți-e teamă ? o întrebă el privind-o în față, să fii singură cu mine, de vreme ce acceptaseși să ne continuăm drumul prin furtună ?

– Eu... mă tem să nu fie șoareci...

– Chițcanul de pădure n-o să-ți facă nimic.

Zâmbea ironic în timp ce punea lumânarea într-o nișă săpată în perete. După aceea, se apropie de vatră.

– Lemnele sunt uscate și ar trebui să se aprindă ușor... Vino, Ravena, să ne facem comozi. Îmi dai voie să fumez ?

– Te rog.

Dacă fuma, poate că se va destinde, se gândi ea.

El își aprinse țigara fără să-și ia privirile de la ea, stinse chibritul și scoase primul fum. Incapabilă să suporte intensitatea acestei priviri care părea că-i citește în suflet, Ravena luă scăunelul cu trei picioare și-l duse lângă foc. Se așeză pe el și își încălzi mâinile.

– Nu-mi este foame deloc, spuse ea.

Fumul țigării schița în aer un semn de întrebare albăstrui.

– **Nonna** va fi îngrijorată, remarcă el. De ce nu ai rămas acasă ? Singur, m-aș fi putut întoarce...

– Ți-ai fi riscat viața ?

– Nu puteam s-o risc pe a ta, zise el ridicând din umeri. Nu lua aerul acesta neliniștit, n-am să-ți declar dragoste eternă ! Ești tânără... Dresti era și mai tânăr. Viața este frumoasă, chiar și atunci când sâmburii amari se amestecă uneori cu cei dulci, iar strugurii verzi cu cei copti.

– Mark, îți semăna ?

Nu-i pusese niciodată întrebarea, dar acum se simțea obligată să i-o pună. Ridică privirea spre soțul ei. La lumina focului, părea de o frumusețe tristă.

– Da, răspunse el. Eu... aș vrea să-ți arăt fotografia lui, adăugă el scoțând portofelul.

Scoase o fotografie mică din el și i-o întinse Raveinei care privi cu atenție copilul cu părul negru, ai cărui ochi străluceau de bucurie, al cărui chip îl reproducea pe al tatălui lui, așa cum fusese înainte de accident. Se luptă să-și stăpânească lacrimile, fără ca Mark să-și dea seama. Înțelegea puțin, în sfârșit, ce-l determinase pe Mark s-o oblige la căsătorie pe tânăra fată care era atât de apropiată de Rhodri. Când restitui fotografia, mâinile lor se atinseră, și ea își dădu din nou seama de singurătatea lor în cabana aceea păstorească.

— Se pare că furtuna se potolește, spuse ea.

În aceeași clipă, tunetul zgâlțâi ușa. Ea zâmbi cu nervozitate.

— Ești obosită, îi spuse Mark. Trebuie să încerci să prinzi câteva ore de somn.

El privi banca la lumina nesigură a lumânării aproape consumate. Acolo, fără îndoială, dormea păstorul. Desigur, era acum mai sus, pe munte, unde iarba nu fusese încă arsă de soare.

— Banca este tare, dar curată, zise Mark.

— Și tu? Întrebă ea fără să se ridice. Mă simt foarte bine aici, lângă foc.

— Când focul se va stinge, se va face frig și prefer să te întinzi pe bancă și să te învelești. Vîno, adăugă el, întinzându-i mâna.

— Nu poți să rămâi pe scăunel, spuse ea pe un ton șovăitor. Este atât de scund, și tu ești atât de înalt...

— Voi sta foarte bine. Femeile își fac întotdeauna griji.

— Noi... am putea împărți banca, propuse ea roșind. Mark, n-aș putea dormi știind că tu nu te poți odihni.

— Așadar, la asta te gândeai ? zise el râzând.

Ajunse brusc în fața ei, dominând-o cu înălțimea lui și o ridică ducând-o pe bancă.

— Nu ți-am sugerat să împărțim banca, de teamă să nu te sperii. Te încordezi încă la atingerea mea.

Întoarse blana de oaie peste picioarele Ravei și reanimă focul cu ce mai rămăsese din lemne. Lumânarea arsesese în întregime, rămânând doar lumina focului când veni să se așeze lângă tânăra lui soție. O trase pe umărul lui și privi focul stingându-se încetul cu încetul. Zgomotele furtunii se liniștiseră, totul deveni confuz și Ravena alunecă în somn...

Când Ravena se trezi, apăreau zorile. Era în brațele lui Mark, cu fața cuibărită la căldura scobiturii gâtului lui. Încă somnoroasă, crezu mai întâi că se găsește în Turnul Cavalerului, dar privind în jurul ei, recunoscă pereții cabanei și resturile focului în vatră. Privirea ei reveni la Mark. Adormise rezemat cu spatele de perete, dar când frigul pătrunsesese în cabană, brațele lui se strânseseră în jurul ei, într-o îmbrățișare de care ea nu avusese cunoștință. Avea părul zburlit, iar bărbia i se învinișise, din cauza bărbii crescute. O bărbie energică, buze bine conturate, obrații scobiți sub pomeții înalți. Nu va transmite și copilului cicatricele îngrozitoare, ci numai trăsăturile lui perfecte, orgoliul și pasiunea...

Mark se mișcă și ea își coborî imediat pleoapele. Cu un mormăit nedeslușit, își întoarse fața spre ea. „Scumpa de ea”, murmură el. Nu folosise niciodată față de ea cuvântul acesta atât de mângâietor, atât de intim. Era expresia tandreții unui bărbat în-

dragostit. În clipa asta, când era fără apărare, Mark credea că ține în brațele sale fermecătoarea tânără sardă pe care o iubise și o pierduse !

Ochii negri se deschiseră, se fixară asupra Raveniei și-și reluară expresia rezervată. Luă imediat cunoștință de ceea ce era în jurul lui, se ridică dintr-o săritură și începu să bată din picioare pentru a se dezmoți.

— Doamne, ce trist este locul acesta la lumina zilei ! Vino, Ravena, ploaia a încetat ; este timpul să ne întoarcem acasă !

O ajută să se ridice și ea se întinse, trecându-și mâinile prin păr.

— Sunt într-un hal... ! exclamă ea.

Mark o examinează cu privirea și un zâmbet îi apără pe buze.

— Arăți ca după o noapte de orgie, doamnă.

— Aș vrea să vă vedeți cum arătați, domnule !

Ieși înaintea lui în aerul răcoros al dimineții. Mici raze trandafirii brăzdau cerul ; păsările începeau să cânte în pomii uzi. Iși regăsiră mașina, presărată cu picături de rouă și curând, alergau pe drum, sub soarele care răsărea.

Furtuna lăsase în urma ei miresme pătrunzătoare care intrau pe geamurile deschise. Flori sălbatice înfloriseră pe povârnișuri, iar soarele se unea cu marea într-un spectacol extraordinar. Ravena încuviință cu un zâmbet propunerea lui Mark de a coborî capota... Oh, plimbarea aceasta matinală recompensa din plin noaptea petrecută în cabană !

Trecură de o curbă a șoselei sinuoase care urca și Mark avu o reacție promptă : fuseseră cât pe ce să se izbească de un copac imens, dezrădăcinat, care bloca pe jumătate șoseaua. Era evident că,

pentru a duce mașina dincolo de obstacol, trebuia să conducă foarte aproape de prăpastie. Se aplecă pentru a-i deschide Raveinei portiera.

– Vrei să mergi înainte pe jos ? Nu vreau să ocolesc copacul acesta cu o pasageră alături.

– Dar, Mark...

– Este inutil să comentezi, zise el, împingând-o cu blândețe afară. Treci în partea cealaltă și așteaptă-mă.

– Ești omul cel mai autoritar pe care-l cunosc, zise ea supunându-se totuși.

Mark nu uita niciodată accidentul acela...

Ocolind copacul prăbușit, văzu cât de îngust era spațiul de care dispunea Mark și i se strânse inima. Ar fi vrut să se întoarcă alergând spre el, să-i spună să nu-și riște viața. Putea închide mașina și s-o lase acolo. Stelio va veni s-o ia. Dar, în clipa în care făcuse stânga-mprejur, Mark pornise motorul și Lotusul înaintă în spațiul dintre ramurile marelui pom și marginea prăpastiei.

Ravena părea schimbată în statuie ; numai părul roșu îi era agitat de vânt. Avu impresia că abia mai respira când mașina atinse marginea extremă a prăpastiei. Și apoi, vehiculul ajunsese în dreptul ei. Mark îi deschise portiera cu o întrebare ironică în privire.

– Urcă repede ! îi spuse el.

Îl privi lung. Trebuia să nu-i pese de nimeni pe lume, pentru a-și risca viața astfel. Se simți cuprinsă brusc de mânie.

– De ce m-ai adus în viața ta ? întrebă ea. Dacă vrei să-ți întâlnești fantomele, de ce nu m-ai lăsat la tutorele meu ? El mă iubea !

– Ravena...

Ea o luă la fugă. Încotro ? Nu-i păsa. Auzi în spatele ei pașii unei urmăriri și un suspin îi urcă din piept când Mark o ajunsese și o cuprinsese în brațe.

— Ravena, îți cer iertare că te-am speriat !

— Nu m-ai speriat, ripostă ea. Mi-ai dovedit că mariajul nostru nu-i decât o farsă și nu va fi nimic altceva ! Nici dragoste, nici simpatie, nimic altceva decât amintirile cu care trăiești ! Știi cu adevărat ce mi-ai făcut ?

Scutură din cap și soarele îi aprinse părul, dar ochii îi se pierdeau în umbră.

— Am văzut adineaori în ce măsură țineai la mine și nu te voi ierta niciodată ! Niciodată !

Se îndepărtă de el și reveni singură la mașină. Dimineața își pierduse toată frumusețea. Nu-l privi pe Mark când se așeză alături de ea și porni motorul. Mark îi respectă tăcerea în timp ce se îndreptau spre Casa Chiparoșilor.

Zilele următoare i se părură ciudat de goale. Stelio nu mai veni și, în timpul zilei, Ravena urca până în sat, sau mergea să se întindă pe plajă. Primi o scrisoare de la papy și-i răspunse în amănunt. Îi făcu o descriere detaliată a satului Castel del Torre, dar nu se referi deloc la viața ei cu Mark. Spera ca papy să pună această discreție pe seama pudorii ei firești. La începutul scrisorii, îi adresa lui Rhodri cele mai bune urări.

Se îndreptă spre sat pentru a pune scrisoarea la poștă. Pe drum trecu prin fața unei case în fața căreia o femeie lucra dantelă. Ravena se opri să

admire lucrătura și, în italiana ei acum mai puțin nesigură, întrebă dacă putea cumpăra dantelă. Femeia o invită să intre și Ravena cumpără un guler fermecător și manșete asortate. Femeia îi spuse că se numește Virtuella și, cu un zâmbet grav, se oferă să-i servească o ceașcă de cafea. Ravena se așeză la masa acoperită cu un șal de mătase albastră și o privi pe Virtuella agitându-se în micuța ei bucătărie. Acceptă o bucată de turtă dulce și o găsi delicioasă.

Intra pentru prima dată într-una din căsuțele acestea. O scară vopsită în albastru ducea la cele două camere de locuit; sub ele, Virtuella își adăpostea catârul cu care se ducea în oraș să-și vândă dantela. Încăperea era de o curățenie fără cusur. Într-o nișă din perete se afla o Fecioară cu Pruncul, amândoi cu ochii foarte albaștri. Existau ghivece cu flori și un covor subțire, colorat, pe podea. Un alcov, în spatele unor perdele, servea drept cameră de dormit.

Virtuella servi cafeaua și-i spuse că era văduvă.

— Trăiești singură? întrebă Ravena, privind fotografia unui bărbat tânăr, aflată pe șemineu.

— Este fiul meu, Marcu.

Văduva se închină, ca pentru a alunga diavolul.

— Este un băiat rău, care nu vine niciodată să-și vadă mama. Umblă cu oameni periculoși... tâlhari.

— Îmi pare rău, zise Ravena.

O femeie își păstra atâtea speranțe pentru copilul ei, avea atâta dragoste pentru el.

Virtuella se așeză în fața ei și își privi cafeaua.

— Marcu a plecat de acasă la optsprezece ani, oftă ea. Voia prea multe lucruri pe care eu nu pu-

team să i le dau și se săturase să fie păstor. Să fii sard, signora, înseamnă să te aștepți să lucrezi din greu toată viața. Aici, în sat, era și mai greu înainte ca stăpânul, soțul dumneavoastră, să pună să ne fie adusă apă curentă și să plătească un profesor de la oraș care să vină să ne învețe copiii. Este un om bun.

Ravena bea cu înghițituri mici cafeaua amestecată cu cicoare. Consideră că este prematur să vorbească despre proiectul lui Mark de electrificare a satului. El se pusese în legătură cu autoritățile și voia să asigure jumătate din cheltuieli, acestea făcând restul. Ravena știa că proiectul se va realiza. Mark nu abandona niciodată ceea ce întreprindea.

— Mai vreți o turtă dulce ?

— Mulțumesc. Va trebui să-mi dați rețeta. Înainte de căsătorie, mă ocupam mult de bucătărie și trebuie să încep din nou. Nu aveam servitori, înțelegeți. Eram destul de săraci. Aici, am vrut adesea să intru în bucătărie, dar dona Jocasta conduce casa și nu voiam... s-o deranjez.

Virtuella o privi lung înainte de a spune :

— Sunteți cu totul altfel decât signora Donata... Ea conducea întotdeauna totul ! Și niciodată nu a cumpărat dantelă de la mine. Își cumpăra rochiile de la Roma... Era întotdeauna atât de elegantă, o frumusețe !

— I-am văzut portretul, zise Ravena. Era fermecătoare.

— Era o mare doamnă, făcu Virtuella.

Ravena desluși în vocea ei o urmă de ironie și o privi cu un aer intrigat.

— O doamnă adevărată este ca dumneavoastră; preciză Virtuella deschizând o cutie de tablă colo-

rată de unde scoase un joc de cărți. Dumneavoastră nu disprețuiți pe nimeni, signora.

— Așa stăteau lucrurile cu Donata ?

— După căsătoria ei cu tânărul stăpân. Era atât de atrăgător, adăugă ea amestecând cărțile. Toate fetele oftau după el. Părea un tânăr prinț.

Virtuella puse cărțile pe masă, cu fața în jos.

— Acum, stăpânul este mai bărbat ca niciodată. Suferința formează bărbatul sau femeia, sau îi frânge. Signora, vreți să vă dau în cărți ?

— Vreți să-mi ghiciți viitorul ? întrebă Ravena și inima începu să-i bată repede.

Virtuella confirmă cu o înclinare a capului. Ochii ei, fixați asupra Ravenei, erau pătrunzători, prietenoși.

— Vă este teamă de ceea ce pot dezvălui cărțile ? Sau poate nu credeți în ele ?

— Nu. Eu sunt celtă. Asta înseamnă că nu iau în răs ceea ce este magic și că eu cred că există prezicători.

— Dacă-i așa, întoarceți trei cărți.

Ravena se execută și gazda ei examinează cărțile cu cea mai mare atenție. Casa era tăcută. Nu se auzea decât țârâitul greierilor, pe acoperiș și, din când în când, catârul care lovea cu copita în staulul lui, ca și cum se plictisea stând singur acolo.

— Ah, aveți bucurii în perspectivă, signora... Da, o sărbătoare, un moment favorabil pentru dumneavoastră.

— Poate sărbătoarea Fecioarei Maria, zise Ravena zâmbind. Vom merge acolo.

— Stăpânul și dumneavoastră ?

— Da. Anul acesta dorește să asiste.

Virtuella clătină din cap și ochii ei negri se fixară asupra celei de-a treia cărți, ca și cum a doua nu avea mare importanță.

— O pasăre cu aripi negre, murmură ea. Ah, signora, este o prevestire ! Asta poate să însemne...

Se întrerupse ca s-o privească insistent pe Ravena.

— Ce anume ? întrebă Ravena cu degetele încheștate pe ciucurii șalului care acoperea masa. Spuneți-mi !

— Un... moment nu prea fericit.

Virtuella amestecă din nou cărțile.

— Vești rele, poate... Dar nu este decât un joc. Nu trebuie să puneți prea mult la inimă.

— Nu, zise Ravena cu un aer gânditor și se ridică, tulburată. Trebuie să mă întorc acasă. Mulțumesc că mi-ați vândut gulerul și manșetele. Vor fi fermecătoare pe rochia mea verde.

Întorcându-se spre casă, nu se gândi decât la cărți. Voia să creadă că nu era decât un joc, dar în momentul în care se apropia de casă, o pasăre își luă zborul și se profilă o clipă în negru pe tonurile trandafirii și mov ale apusului de soare.

O pasăre neagră, ca cea indicată de cartea pe care o întorsese !

Când pătrundea în curtea casei, o pală de vânt agită ramurile chiparoșilor și se simți atinsă de un deget înghețat. Îl văzu atunci pe Mark fumând o țigară în umbra unei arcade și se grăbi spre el. Dorea să-i simtă brațul cuprinzând-o, pentru a alunga frigul care o cuprinsese. Dar el nu făcu nici un gest s-o apropie de el.

— Unde ai fost ? întrebă el neglijent.

— În sat. Am... cumpărat dantelă.

Ceva îi strângea dureros pieptul. Părea atât de îndepărtat, atât de indiferent la nevoia ei de îmbărbătare...

— La o femeie extraordinar de drăguță, o anume Virtuella. Am luat cafeaua cu ea.

— Bine, zise el scuturând cenușa țigării de foi. Sunt bucuros că-ți faci prieteni.

Ravena își plecă ochii; erau plini de lacrimi. Intră în casă, traversă vestibulul și urcă scara. Nicio dată nu i se păruse casa mai străină, atât de izolată în ambianța munților.

CAPITOLUL VIII

Vița de vie era încărcată cu ciorchini grei care se coceau, dar gustul lor era încă dulce-acrișor. Smochinele se măriseră, iar parfumul lămâilor se făcea mai pătrunzător. Totul era atât de debordant de viață, încât Ravena se simțea ușurată să se refugieze în sera cu răcoarea plantelor ei verzi și cu fântâna unde murmură apa. Acolo, citea sau își uda degetele în bazin, gândindu-se la viitor. Câteodată, se scurgeau ore până când un servitor venea să-i spună că masa era servită sau că venise cineva la ceai.

Când veneau în vizită soțiile partenerilor de afaceri ai lui Mark, Ravena trebuia să se repeadă în camera ei pentru a se schimba. Își punea rochia verde, fermecătoare după ce o garnisise cu gulerul și manșetele din dantelă. Sau pe cea care avea culoarea șampaniei roz și care o făcea să pară aproape prea tânără pentru a fi soția lui Mark di Curzio.

Știa că aceste femei elegante îi invidiau tinerețea și minunatul păr roșu, moștenirea ei celtică. Ele lăsau să se înțeleagă că Mark trebuia să fie un bărbat greu de condus.

— Eu nu încerc să-l conduc pe Mark, spunea ea râzând. Ar fi ca și cum o pisică ar vrea să îmblânzească un tigru.

— Vorbește uneori despre Donata ? era întrebată. O asemenea frumusețe... și nu era deloc genul de pisică.

Dona Jocasta nu asista niciodată la aceste „interogatorii”, cum le numea Ravena în sinea ei, dar îi plăcea să știe ce se vorbea ; din când în când, Ravena se vedea invitată să ia un pahar de vin cu **nonna**, în aripa casei ocupată de aceasta.

Perdele lungi de catifea ascundeau pe jumătate soarele. **Nonna**, cu picioarele sale mici pe un taburet, înmuia pișcoturi în paharul ei de vin și asculta rezumatul conversațiilor din ajun. Ea nu o slăbea pe Ravena din ochi și, în cele din urmă, pentru a scăpa de privirea aceea ca smoala, își fixa privirea asupra paharului sau a bibelourilor care umpleau toate suprafețele plane, chiar și pianul.

— Baptista cântă uneori pentru mine, zise **nonna**, cu un gest spre dama ei de companie, care cosea într-un colț al încăperii. Știi să cânti ?

— Da.

Ravena învățase la pianul de la Ravenhall și cântase adesea vechi cântece galeze pentru papy.

— Bine ! făcu **nonna**. Vei cânta pentru mine !

Ravena se așeză la pian și simți o asemenea nostalgie încât era o ușurare să poată evada din camera aceea. În timp ce cânta, Baptista ridică ochii de pe lucrul ei pentru a-i arunca o privire geloasă.

Tânăra femeie simți brusc dorința de a merge să-și ia calul cu care să plece în galop. Ajunse aler-

gând în camera ei, își puse un pantalon de călărie, o bluză și își adună părul sub o pălărie cu boruri mari. Zece minute mai târziu, era în șa și se îndepărta sub soarele încă sus.

Era perioada zilelor lungi și calde, dar pe platoul ierbos care domina marea, adia mereu vântul. Coama calului ei flutura semeț și el părea tot atât de fericit ca ea. Galopa de-a lungul promontoriului când o pală bruscă de vânt luă pălăria Ravenei, care trebui să descălece pentru a merge s-o caute. O găsi la marginea falezei, agățată de o piatră.

Ravena se repezi s-o recupereze. Aruncând mașinal o privire dedesubt, văzu un bărbat și o tânără femeie discutând pe potecă. Femeia era brunetă; îi vorbea cu înflăcărare bărbatului; deodată, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și-și ascunse fața la pieptul lui. Departe de a o respinge, el păru că o trage mai aproape.

Ingenuncheată, înlemnită, Ravena îi urmărea. Ar fi recunoscut bărbatul în mijlocul unei mulțimi...

Se ridică și se îndepărtă. Credea chiar că o recunoscuse pe tânăra femeie pe care Mark o ținea în brațe... Era fata de la hanul unde fuseseră serviți cu sardele proaspăt pescuite.

Calul Ravenei își întinse gâtul după iarbă și când ea își apăsă obrazul pe coama lui mătăsoasă, acesta întoarse capul parcă să-i adreseze o privire de simpatie.

Nu era nici șocată, nici furioasă, era doar tristă... tristă pentru că Mark o constrânsese s-o ia în căsătorie, în vreme ce ar fi fost mai fericit cu o fată din neamul lui.

Oftă și se urcă din nou în șa, pornind înapoi spre Casa cu Chiparoși. Puțin mai târziu, găsi un

pretext ca să nu coboare la cină : susținu că-i era cam rău de la stomac pentru că mâncase struguri încă necopti.

Mark veni la patul ei și-i puse mâna pe frunte.

– Se pare că nu ai febră, constată el. Aș vrea să chem doctorul...

– Nu, Mark, te rog ! Mă voi simți mai bine, dar nu sunt în stare să mănânc.

– Ceva ușor, pe o tavă ? propuse el.

Ea clătină din cap. Nu dorea decât să fie singură. Mark o privea. Ghemuită în mijlocul patului mare, avea un aer trist, pierdut.

– Ți-ar plăcea să rămân cu tine ? întrebă el.

– Nu ! exclamă ea impulsiv.

– Ravena, ce-i cu tine ?

Ravena ridică privirea spre el ; cravata elegantă, părul în dezordine, îi dădeau un aer cam deplasat. Emoția pe care nu o simțise mai devreme, acum o sfâșia. Ar fi vrut să-i transmită disprețul față de propunerea lui, în timp ce gândurile lui, dorințele lui erau la fata aceea.

– Vreau să rămân singură, zise ea.

– Pentru că ai mâncat struguri verzi ?

Ea se clătină : s-ar fi spus că-i citea gândurile și se arăta ironic. Îi întoarse spatele. Mark o trase spre el, ținându-i capul pe perna pe care părul se răspândea ca o flăcără, în vreme ce ochii verzi îi străluceau pe chipul palid.

– De ce te-ai bosumflat ? întrebă el. **Nonna** ți-a spus ceva care ți-a stricat buna dispoziție ? Aveam impresia că relațiile voastre se ameliorează.

– Mark, trebuie să-ți dau socoteală pentru cea mai mică schimbare de dispoziție ? Nu pot fi nicio-dată lăsată în pace ?

— Ești ciudată, Ravena și asta mă îngrijorează.
— Îmi pare rău să fiu cauza îngrijorării tale, zise ea cu o privire de gheață.

Dorea să-și desprindă de ea brațele cu care o îmbrățișase pe cealaltă.

— N-o să mă prăpădesc, Mark. Sper ca ideea asta să nu-ți strice cina.

Dar simți brusc că i se taiă respirația : el își strecurase mâinile sub capotul ei de catifea crem. Fața îi era aproape de a ei, întunecată, distrusă de foc și un reproș mocnea în ochii lui. Îndrăzneă, el, să-i reproșeze ceva ?

— Lasă-mă ! îl rugă ea. În seara asta nu pot suporta să mă atingi !

— Ce te îngrozește mai mult ? întrebă el liniștit. Sărutările sau cicatricile mele ?

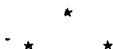
Ravena își simți din nou pieptul sfâșiat și gura ei schiță un zâmbet mut. Mark îi dădu drumul și trecu în camera lui, închizând ușa fără zgomot.

Nu mai reveni. O jumătate de oră mai târziu, Ravenei i se aduse o tavă pe care se aflau o felie de pepene galben, un cotlet de miel cu garnitură de varză de Bruxelles și piure de cartofi, un pahar cu vin alb. Lângă pahar, se găsea un bilet împăturit și ea îl deschise cu degete tremurătoare. **Trebuie să lipsesc pentru afaceri și sper să mă întorc pentru weekend, data festivalului Fecioarei Maria. Poate că, până atunci, vom avea și unul și altul dispoziția de a prețui o sărbătoare. Mark.**

Privind scrisul mare și aplecat, vedea lămurit în brațele lui Mark o fată oacheșă și bronzată, cu o şuviță de păr negru pe care vântul i-o arunca în față. El descoperea, ca și ea, că mariajul lor reprezenta o constrângere intolerabilă. Cu toate acestea,

el fusese acela care îl impusese. El era acela care-l făcea greu de suportat.

Mâncă fără plăcere, apoi se așeză în fața ferestrei și privi luna ridicându-se deasupra chiparșilor. Stând acolo, solitară, se întrebă dacă și Mark era singur...

În dimineața sărbătorii, Ravena se trezi cu senzația aceea de exaltare și de speranță care caracteriza tinerețea. Timp de o zi și o noapte, va evada din casă. Va fi un fel de vacanță.

Mark se întorsese târziu, seara trecută, și ea îl auzise mișcându-se în camera vecină.

Își făcu toaleta în spatele paravanului și tânăra ei cameristă veni s-o ajute să îmbrace costumul pitoresc care-i aparținuse Donatei. Tânăra fată nu se gândea decât la sărbătoare. După cum spunea ea, tot satul va veni pe munte. Familia ei se va duce cu o șaretă decorată cu panglici și ghirlande, iar cațărul va fi împodobit cu cocarde.

— Credeam că este vorba despre o sărbătoare religioasă, zise Ravena zâmbind.

— Așa este, **padroncina**. Statuia Fecioarei Maria va fi purtată în fruntea procesiunii și toată lumea va fi binecuvântată de preot, dar vor fi și artificii, carne friptă și muzică.

— Prietenul tău te va însoți ? întrebă Ravena.

Rosita roși și-și plecă ochii negri.

— Tonio mă ia pe calul lui ; majoritatea logodnicilor vin în felul acesta la sărbătoare.

— Ce obicei încântător ! făcu Ravena deschizându-și cutia cu bijuterii.

Scoase de acolo crucifixul și observă o pereche de cercei scânteietori pe care-i purta rareori. Îi ceru Rositei să stea nemișcată, și-i trecu prin lobii urechilor.

— Sunt pentru mine, **padroncina ?** întrebă Rosita, radioasă.

— Da. Și acum, du-te și gătește-te pentru Tonio.

— Sunteți atât de bună. Este un privilegiu să vă servesc, declară fata punându-și buzele pe degetele Raveniei.

— Du-te, nu-l lăsa pe prietenul tău să te aștepte !

Rosita ieși repede și Ravena își invidie camerista, care se ducea la sărbătoare cu băiatul pe care-l iubea.

În camera vecină, nu se auzea nici o mișcare. Se gândi că Mark trebuie să fi coborât la micul dejun, fără să vină măcar s-o vadă în fermecătorul costum pe care i-l dăruise. Se privi în oglinda înaltă a șifonierului și se simți destul de mulțumită de înfățișarea ei. Ochii îi străluceau ca smaraldele, deoarece era hotărâtă să profite de fiecare moment al serbării. Stelio va fi oare acolo ? Tachinările lui îi lipseau.

Își susținu cu ambele mâini jupa amplă și coborî. Nu întâlni pe nimeni. Servitorii aveau ziua liberă și casa părea pustie. Ravena se îndreptă spre salonaș și găsi micul dejun pe masă : cafea, chifle și miere. Bându-și cafeaua, se întreba unde este Mark.

Prea agitată să stea acolo, ieși în curte, cu o chiflă unsă cu miere în mână. Își ștergea buzele când auzi un zgomot de copite. Sosea Mark, călare pe Adonis. Purta pantaloni negri de călărie și

o vestă brodată peste cămașa cu jabou. Ochii negri îi sclipeau sub pălăria cu boruri largi.

— **Avanti !** zise el întinzându-i mâna cu un zâmbet strălucitor. Toată lumea va fi acolo înaintea noastră, dacă nu ne grăbim.

Inima Ravei bătu mai repede... Avea intenția s-o ducă la sărbătoare pe calul lui... Dar numai logodnicii, îndrăgostiții mergeau astfel acolo.

— Haide, reluă el pocnind din degete. Pune un picior pe cizmă și așază-te în fața mea.

Nu era pentru prima dată când ochii lui o fascinau fără voia ei. El se aplecă și, dintr-o singură mișcare, o ridică în șa. Ravei simți o înfiorare ușoară, ciudat de plăcută, când brațul lui viguros îi încercui mijlocul. Calul ieși din curte într-un galop ușor și se avântă pe drumul înșorit.

Se treziră curând amestecați în alaiul vesel care urca încet spre biserica Fecioarei Maria. Erau acolo catări încărcăți cu baloturi conținând așternuturi de pat, șarețe vopsite în portocaliu și albastru, ale căror panglici fluturau în vânt, cai arabi înaintând cu precauție pe poteci sinuoase și purtând perechi tinere în costume strălucitoare, care cântau acompaniate de acordeoane.

Ravei simți că Mark o privea și se strădui să nu se gândească la cele trei zile pe care le petrecuse departe de ea ; se agăță de bucuria clipei prezente. Își ridică privirea spre el.

— Este minunat, nu-i așa ? zise ea. Toți locuitorii, pe kilometri în jur, trebuie să fie în drum spre biserică... Privește-i pe cei patru micuți, pe catâr, și femeia care mergea ca un beduin, cu un coș pe cap ! Mark, am uitat să luăm cu noi ceva de mâncare !

El izbucni în râs. Părea atât de vesel, atât de nepăsător, încât ea se întrebă, fără să vrea, ce putuse să-i aprindă lumina aceea din ochi.

— Am contribuit cu doi porci pentru petrecerea de diseară. Când vom face popas pentru masă, acești oameni cumsecade se vor întrece să ne ofere pateu, brânză, fructe pe care nu vom fi în stare să le mâncăm.

Privirea lui, fixată asupra ei, deveni mai adâncă, mai pătrunzătoare.

— A trecut ceva timp de când am fost la o asemenea sărbătoare și cred că vom fi copleșiți cu amabilități.

Abia terminase de vorbit, când li se adresa o femeie dintr-o șaretă :

— Ne face plăcere să-i avem cu noi pe stăpânul nostru și soția lui, anul acesta. Fie ca binecuvântarea Fecioarei Maria să fie asupra dumneavoastră !

— Și asupra dumneavoastră, signora, și asupra soțului și copiilor dumneavoastră.

Ravena simți brațul lui Mark strângându-se în jurul ei ; îl privi și văzu pe chipul lui frumusețea despre care-i vorbise Virtuella, dantelăreasa.

Vântul aruncă pe figura lui Mark eșarfa de dantelă a tinerei sale soții și-i ascunse cicatricile, așa cum o făcuse în ziua căsătoriei lor, la ieșirea din biserică. Ea văzuse, atunci, un bărbat care era devorat de dorința fierbinte de răzbunare. Acum îl vedea din nou. Îi luă mâna arsă de foc și o apăsă pe pieptul ei, în locul unde crucifixul Demelzei se pierduse în încrețitura corsajului. Era un gest de compasiune, ca și cum voia să îndepărteze din toată ființa lui o amintire dureroasă.

Nu au mai schimbat nici un cuvânt până în momentul în care, la jumătatea urcuşului, toată lumea se opri pentru prânz. Îndată ce Mark o ridică în braţele lui ca s-o pună pe pământ, au fost înconjuraţi de membrii unei familii numeroase, devenind prizonierii ospitalităţii lor.

Picnicul acesta era amuzant în iarba înaltă, în timp ce copiii alergau după fluturi. Niciodată pâinea de ţară şi feliile groase de jambon nu fuseseră atât de savuroase, garnisite cum erau cu măline mari, negre şi stropite cu vin roşu. Toată lumea făcu apoi o scurtă siestă sau cântă în sunetul chitarelor.

Când veni momentul să pornească din nou la drum, aromele grele şi plăcute se prinseseră în jupa şi în părul Ravenei, când îl însoţi pe Mark până la locul unde Adonis păştea, la marginea unui pârau de munte.

Îi zâmbi alene soţului ei. Soarele îi lumina părul, îi încălzea pielea umerilor pe jumătate goi ; verdele ochilor ei se întunecă. Găsi că strângerea mâinilor lui Mark era prea dură când o prinse de mijloc ca să se urce în şa.

— Mark ! protestă ea.

— Vrajitoare mică ! Cu ochii aceştia de culoarea frunzei, a pericolului, a sticlei de Veneţia. Ai putea să te frângi între mâinile mele... sau să te schimbi în statuie.

Îl se tăie respiraţia când o îndepărtă de cal şi o târi în spatele unei stânci mari de la marginea pâraului. Acolo, începu să o sărute, printre cimbrişori şi maci, şi ea simţi bucuria cea mai păgână pe care o cunoscuse vreodată. Buzele ei îi răspunseră lui Mark şi când el îi dădu drumul, acestea erau la fel de roşii ca petalele macilor.

— Oh... făcu ea, acoperindu-și ochii cu brațul.

Sub trupurile lor, cimbrisorul era strivit. Mark o privea, sprijinit într-un cot. Părul lui negru, ciufulit, îi cădea pe ochii care-și recăpătaseră înflăcărarea tinereții. Murmură :

— M-ai sărutat pentru prima oară așa cum trebuie s-o faci o femeie. Dar dacă se va întâmpla să săruți în felul acesta un alt bărbat, Ravena, te voi sugruma cu frumosul tău păr.

Îi desfăcu părul și-i înfășură pletele strălucitoare în jurul gâtului subțire, catifelat.

— Nu, Mark, îl rugă ea, nu astăzi. Uită de Rhodri, dacă vrei, și eu voi uita de femeia aceea...

Se opri, pentru că Mark o privise cu o privire pătrunzătoare.

— De care femeie vorbești ?

— Știi foarte bine, spuse ea, degajându-se de mâna pe care el o ținea pe umărul ei, și se ridică. Toată lumea pleacă... trebuie să plecăm și noi...

O privire spre chipul posomorât al lui Mark a fost de-ajuns ca soarele să-și piardă orice căldură. El făcu un pas spre ea. Ravena își ridică fusta largă cu amândouă mâinile și alergă spre locul de dincolo de stâncă unde aștepta Adonis, unde pelerinii se pregăteau pentru a doua etapă a călătoriei lor spre biserica sfântă aflată atât de sus pe munte, spuneau ei, încât vântul suna clopotele.

Fără să stea pe gânduri, se avântă spre cal și puse un picior pe scară.

— Ravena !

Era un avertisment, dar ea îl luă drept o izbucnire de furie și se agăță de coama lui Adonis pentru a se ridica în șa. Oamenii se întoarseră spre ea și pe chipurile lor se răspândi spaima când văzură ma-

rele armăsar cabrându-se și azvârlind-o pe tânăra femeie care căzu pe spate, cu piciorul prins în scară. Chiar în clipa când răsunau exclamații de groază, Mark sări spre cal, fără să se sinchisească de copitele ucigătoare care se agitau deasupra capului său, apucă frâul și-l obligă pe Adonis să se liniștească. Un băiat sări și o prinse în brațe pe Ravena care, complet amețită, își mușca buzele de durere. În vacarmul de voci, Mark îi desprinse piciorul din scară și ea reuși să-și înăbușe un țipăt de suferință când el îi pipăi glezna. Ravena simți niște coniac arzându-i buzele și ochii i se fixară pe paloarea cicatricelor lui Mark, în timp ce-i strângea glezna într-o legătură de pânză înmuiată în oțet și în apa rece din pârâu.

— Te voi duce înapoi acasă, zise Mark îndepărtându-se cu un gest repezit șuvițele de păr care cădeau pe fața ei.

— Nu. Vreau să merg la sărbătoare.

— Frumoasă sărbătoare, mormăi el, în vreme ce fețe pline de simpatie se înghesuiau în spatele lui și o femeie murmură că **padroncina** putea, dacă dorea, să călătorească în șaretă, cu ea și copiii ei.

— Te rog, Mark, zise Ravena cu un zâmbet slab pe buzele ei tremurătoare. Și îndepărtează de pe chipul tău expresia asta îngrozită...

— Ți dai seama că puteai fi călcată în picioare? Ce voiai să faci? Să fugi încă o dată de mine? Întrebă el printre dinți.

— Mark, reținem pe toată lumea...

— Într-una din zilele astea, Ravena, am să-ți dau o bătaie la fund.

Cineva înțelese cuvântul englezesc și râse înăbușit, ceea ce păru să destindă atmosfera. Mark o

ridică în brațe și o duse în șareta unde mai multe capete crețe se aplecau să vadă.

— Haide, faceți loc pentru signora.

Mama lor îi adună într-un colț și luă o păură. pe care să se așeze Ravena.

— Poftim, signora, puneți-vă piciorul pe coșul acesta.

— Mulțumesc, sunteți prea bună.

Zâmbi celor patru micuți care, complet intimidați, se strângeau pe bancheta din fața ei. Fetița îl privea cu atenție pe Mark. După ce-i spusese câteva cuvinte Ravei, el se întoarse și se îndreptă spre Adonis. Ravena văzu o fetiță ridicând o mână spre obrazul ei, mângâindu-l; ochii ei mari o chestionau pe tână femeie.

— Signor este soțul meu, îi spusese ea cu blândete. Fața lui a fost distrusă de foc.

— Biata față, zise copila.

Și Ravena trebui să-și întoarcă ochii arzând de lacrimi. **Oh, Mark, aș vrea să înțeleg ce ne unește... și ce ne desparte...**

Cerul căpăta tonuri trandafirii când pelerinii auziră sunând clopotele în turla văruită în alb a bisericii.

— Aproape am ajuns !

Timiditatea celor patru copii se evaporase de mult și ei se înghesuiau în jurul Ravei, deși mama lor le repeta să fie atenți la glezna bandajată a stăpânei.

Când ajunseră să vadă zidurile văruite, turla conică și ușile mari deschise, Ravena zări un cal negru care se detașa pe asfințitul de soare. Călărețul era nemișcat și avea un aer singuratic.

La ce se gândea oare ? se întrebă Ravena. La ultima dată când venise la sărbătoare ? La prima dată când o adusesese cu el pe Donata ? Peste sunetul clopotelor, poate că-i șoptise : „Te iubesc, Donata... Te voi iubi mereu”.

Pe neașteptate, întoarse calul și se apropie de șareta care se oprise în pantă.

– Bun-venit la biserica Fecioarei Maria ! strigă el, mai tare decât zarva înconjurătoare. Vom merge îndată să aprindem lumânări. Ce face glezna ta ?

– Puțin cam țeapănă, recunosc eu, dar pot să merg.

El sări din șa și veni s-o ajute să coboare din șaretă. Se auzi o mică voce dulce :

– Bună ziua !

El își coborî privirea și văzu o fetiță cu ochii mari, aproape ascunsă după fusta Ravenei. Ea îi zâmbi și el sfârși prin a-i întoarce zâmbetul.

– Mi-e toamnă că sunt obligat s-o iau cu mine pe doamna.

– Ah ! suspină copila, cu un zâmbet tremurat.

– Vezi tu, micuțo, zise el mângâindu-i obrazul neted, eu voi fi complet singur, fără ea, când se vor lansa artificiile.

– Nu aveți copii, signore ?

– Nu, drăguțo, dar signora este soția mea și mi-ar plăcea să văd focurile de artificii cu ea. Vrei ?

Fetița clătină din cap zâmbind și dădu drumul fustei de care se agățase. Mark o ridică pe Ravena în brațe și constată că zâmbetul lui se întristase. Era inevitabil ca această fetiță fermecătoare să-i amintească de fiul pe care-l pierduse.

– Vino, mergem să ne găsim un colțișor pentru noapte, unde ne vom lăsa lucrurile pentru a arăta

că este reținut... Știai că vom petrece noaptea sub cerul liber ?

Ea încuviință cu un semn din cap. Din penumbră începeau să țâșnească focuri și lumini de felinare. Clopotele nu încetau să sune, aducând bucuria în inimi. Curând, întunericul din biserică fu alungat de lumina nenumăratelor lumânări. Va avea loc o procesiune la lumina torțelor, cu statuia Fecioarei Maria purtată pe umeri, ca s-o poată vedea toată lumea. Apoi, focurile de artificii vor incendia cerul; se va petrece în sunetele muzicii.

Când Ravena va adormi, în seara aceea, în ochii ei vor fi stele. Va dormi lângă bărbatul care o intrigă, o tulbura cu fiecare privire, cu fiecare gest.

Simțea sub degete tăria umărului lui și se întreba dacă fata de la han era la sărbătoare.

CAPITOLUL IX

Focurile de artificii revărsau raze colorate pe chipurile care priveau în sus. Porcii se prăjeau în frigări deasupra flăcărilor de mangel care luminau fețele transpirate ale oamenilor însărcinați să supravegheze operația. La mirosul de carne friptă se adăuga cel al migdalelor puse pe grătar.

Copiii alergau de colo-colo cu baloane făcute din bășică de oaie ; un negustor ambulant vindea podoabe fără valoare, un altul, păpuși costumate ; cocoțat pe umărul unui țigan, un corb trăgea dintr-o tamburină bilete de noroc.

Ravena era atât de captivată de acest spectacol, încât aproape uită de glezna ei dureroasă. Nu înțelegea de ce se simțea atât de fericită și se crampona de acest sentiment precum copiii de baloanele lor.

— Vrei o podoabă, o păpușă sau o privire asupra viitorului ? o întreabă Mark. Chiar toate trei, dacă dorești.

— Nu-mi plac prea mult podoabele ieftine, iar viitorul mi-a fost ghicit... Cred că mi-ar plăcea o păpușă.

Mark făcu un semn negustorului și ea își alese o păpușă care purta o rochie de un roșu aprins, cu

volane, o vestă brodată și un minuscul fileu de dantelă peste păr.

— Și păpușa roz de asemenea, zise Mark întinzând-o Ravei. Pentru fetița cu ochii mari, o lămură el zâmbind. Cu puțin noroc, o vom reîntâlni.

Ravena era fericită că-și amintise de mica ei prietenă din șaretă. Inima îi bătu mai tare și își spusese că era exaltarea sărbătorii.

— Cine ți-a ghicit viitorul ?

Mark îi trecuse un braț în jurul mijlocului ; se îndreptau spre un teatru de marionete.

— O femeie care locuiește în sat. Lucrează dantelă și are un parfum minunat : Virtuella.

— Virtuella ? repetă el pe un ton gânditor. O văduvă, al cărei băiat a plecat și și-a făcut legături dăunătoare ?

— Nu poți face nimic în privința asta, Mark ? întrebă Ravena, ridicând spre el o privire rugătoare. Virtuella este disperat de îngrijorată pentru fiul ei.

— Trebuie să înțelegi bine un lucru : înainte de a putea fi ajutat, Marcu ar trebui să-și părăsească banda și să accepte să stea la închisoare câțva timp. Nenorocirea, Ravena, continuă el pe un ton mai grav, este că ceea ce cerem noi altora, nu este întotdeauna ceea ce ei sunt dispuși să dea. Am încercat, în altă zi, să-ți explic... la te uită, fetița cu panglici roz în păr !

Fetița privea marionetele cu un aer fermecat ; mâinile ei mici se încleștau și se desfăceau privind o marionetă urmărită de un măgar.

— Cât de mult le plac copiilor marionetele, murmură Mark.

Ravena percepu tristețea din vocea lui și ghici

cu ușurință că, în urmă cu doi ani, se găsea în același loc, împreună cu fiul lui.

— Dă-i păpușa copilei, adăugă el.

El se întoarse și flacăra unui chibrit țâșni când își aprinse o țigară... Nu a mai venit vorba despre Virtuella și fiul ei.

După focul de artificii, veni rândul fripturii de porc. În jurul focurilor se formară gupuri. Vinul roșu trecea din mână în mână ; acordeoanele și mandolinele cântau vechi melodii sarde.

Ochii Ravenei străluceau la ascultarea unui cântec în care se vorbea despre un păstor îndrăgostit. Era mulțumită că acum cunoștea destul de bine dialectul local pentru a înțelege cuvintele. **Viața mă face să plâng, să râd și să oftez. Iubesc tot ce vine de la ea, dar pe tine te iubesc mai presus de orice.**

Intuiția o determină să-l privească pe Mark în momentul când cântecul se stingea. Crezu că surprinde în ochii lui o licărire de tandrețe și înțelese ce o provocase văzând o siluetă subțire înaintând pe neașteptate în lumina focului. Păr negru, picioare goale, o tamburină în mână. Fata de la han. Le zâmbi tuturor apoi alergă spre locul unde se afla Mark cu soția lui.

De aproape, zâmbetul ei avea o nuanță de disperare.

— Stăpâne ? zise ea cu o notă imploratoare în glas. Începu să danseze, fără să-și ia privirile de la Mark.

Ravena rămase sprijinită de umărul lui Mark, iritată. Ar fi vrut să sară în picioare și să fugă. Dar glezna nu-i permitea să parcurgă șchiopătând mai mult de câțiva metri și orgoliul ei nu era de acord

cu o fugă nedemnă din fața fetei care dansa pentru soțul ei și numai pentru el.

Avea impresia că dansul nu se va sfârși nicio dată. Tamburina se zbugiuma, umbra fetei era peste tot... Când dispăru, în sfârșit, această umbră rămase, aruncând asupra Ravenei o melancolie de care nu reuși să scape.

Oamenii începură să caște, să se răspândească spre tufișuri, spre șarete. Ravena simți pe umeri mâinile lui Mark. Când o strânse în brațe, ea ridică spre el o privire disperată. Buzele lui le atinseră cu blândețe pe ale ei, dar ea se desprinsese din brațe fără să-i răspundă la sărut.

— Acesta este obiceiul, zise el cu răceală. Sărbătoarea nu ți-a adus oare nici o bucurie ?

— Eu... mi s-a părut foarte plăcută, răspunse ea.

— Foarte plăcută ? repetă el cu un zâmbet ironic. Când vei învăța să fii ca noi, să simți cu pasiune emoțiile ? să te dovedești destul de pătimașă pentru a-ți smulge cerceii din ureche dacă o altă femeie ar vrea să-ți ia iubitul ?

— Eu nu port cercei, ripostă ea cu răceală și o altă femeie poate să-mi ia ce dorește.

Se întoarse furioasă, dar demnitatea ei suferi o înfrângere din cauza gleznei rănite. Trebui să accepte ajutorul lui Mark pentru a ajunge la culcușul lor în aer liber.

Noaptea era plăcută, luminată de stele. Ravena auzea vântul foșnind în pomii muntelui. Va împărți cu Mark pătura căptușită cu blană de oaie pe care el o întinsese peste ferigile plăcut mirositoare. Era atât de mare, încât îi putea cuprinde confortabil pe amândoi.

– Trebuie să-ți slăbesc ușor bandajul, zise el. Așază-te pe acest trunchi de copac.

Ravena simți atingerea fermă a degetelor lui care desfășurau bandajul de pânză, potrivindu-l apoi în așa fel ca piciorul să nu-i amortească în timpul somnului. După care, se îndepărtă și se rezemă cu spattele de un pom. În clipa următoare, flacăra unui chibrit îi lumină chipul în timp ce-și aprindea țigara de foi. Privirea îi era fixată asupra ei.

– Ai spus ceva... puțin înainte de accident. Uitaseam până acum. Vorbeai despre o femeie...

– Mark, zise ea cu un nod în gât, nu-i deloc momentul și nici locul potrivit pentru a vorbi despre asta. Sunt obosită... și sunt oameni în apropiere.

– Desigur, dar răspunde-mi la o singură întrebare, Ravena. Nu-ți place să-ți imaginezi că aș fi cu o altă femeie ?

Întrebarea i se păru Ravei cumplită.

– Dacă dorești pe altcineva, lasă-mă să plec. Nu mă ține lângă tine, Mark... Știi bine că nu avem nici o speranță de fericire...

Ravena se întoarse și se duse să se întindă pe pătură. Spera să adoarmă înainte de venirea lui, dar era încă trează când ferigile pârâiră sub pașii lui.

Se încordă toată când el se lungi lângă ea și întoarse pătura peste ei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se aștepta să-și treacă un braț în jurul ei, cum făcuse mașinal înainte de a adormi. Dar, în seara aceasta, se ținea deoparte...

În copaci se auzi o bufniță țipând. Un copil scoase un strigăt plângăreț și vocea mamei îl potoli. Ravena își lăsă capul pe blana caldă de oaie... și în curând, adormi.

Se treziră devreme, înfășurară pătura și porniră pe drumul de întoarcere, în vreme ce roua sclipea încă pe iarba înaltă și pe frunzele argintii ale măslinilor. Ravena avea impresia că Mark dorea să se îndepărteze cât mai repede de munți... poate ca s-o întâlnească pe fata brunetă.

Nu vorbeau. Costumul verde al Ravenei era și-fonat, părul ciufulit de vânt lovea gâtul lui Mark. Ea izbucni pe neașteptate într-un râs dulce-amar... ca și cum spunea adio la toate astea.

— De ce râzi ?

Ravena se întoarse spre Mark și păru că expresia lui era mai abătută, mai hotărâtă ca de obicei, ca și cum luase o hotărâre și-i era neplăcut să-i mărturisească.

— Aveam impresia că sunt una dintre Sabine *, pe oblâncul șei tale.

„Nimic nu va mai fi vreodată astfel, se gândi ea. Niciodată nu mă voi mai simți atât de veselă, atât de conștientă că nu sunt decât o femeie lângă un bărbat. Mark... oh, Mark, dacă cel puțin aș putea să-ți cunosc inima așa cum îți cunosc chipul și sărutările !”...

*
* *

Era abia trecut de prânz când ajunseră acasă și Ravena se simți mulțumită să ajungă în camera ei pentru a-și face toaleta și să-și pună veșminte ușoare.

* Sabinii — popor antic care trăia în centrul Peninsulei Italice. Fecioarele lor — Sabinele — au fost răpite de oamenii lui Romulus, din unirea lor luând naștere poporul roman.

Prânzi singură și-și petrecu după-amiaza într-o singurătate binevenită. Simțea instinctiv că Mark se ținea deoparte pentru că avea să-i spună ceva de mare importanță pentru viitorul lor comun. Puțin mai târziu, își puse o rochie răcoroasă de in și coborî să-l aștepte pe Mark în seră.

Când sosi, constată că era cu totul altfel în costumul lui gri. Înalt, distant, sever... nu mai era deloc sardul pitoresc care o dusesse la serbare pe armăsarul lui.

— Ce-ți face glezna ?

— Este învinețită, dar nu voi muri din asta. Nu vrei să stai jos, Mark ? Mă intimidez când mă domini cu înălțimea ta.

El se așează într-un fotoliu de nuiete și-și caută tabachera în buzunar.

— Pot să fumez ?

— Bineînțeles. Știi că-mi place mirosul țiğărilor tale.

— Nu știu întotdeauna ce-ți place, Ravena.

Își aprinse țigara de foi și fumul se ridică șovăitor într-un semn de întrebare albastrui.

— Ravena...

După ce-i rosti numele, se întoarse spre fântână, cu sprâncenele încruntate. Nehotărârea asta nu-i semăna deloc, Ravena era cu atât mai mult sigură că ceea ce avea să-i spună se referea la viitorul lor.

Privirea tinerei femei întârzie pe chipul soțului ei. Ciudat cum cicatricele nu mai aveau importanță. Aveau importanță doar puterea lui, mândria lui, ochii lui minunați.

— Ce s-a întâmplat, Mark ?

Mâinile lui se împreună convulsiv și ea se gândi la ce-i spusese acolo sus, în munți : că nu-și vor găsi fericirea împreună.

— Trebuie să lipsesc cam o săptămână. Nu-ți voi spune de ce, nici unde mă duc dar, când mă întorc, trebuie să stăm de vorbă. Sunt chestiuni pe care trebuie să le înfruntăm.

— Nu putem vorbi acum despre ele ? Trebuie să aștept încă o săptămână ?

— Da, răspunse el, ridicându-se.

Începu să meargă în lung și-n lat prin încăpere.

Fumul țigării îi ascundea expresia ochilor.

— Ți-am cerut multe, Ravena. Acum îți cer răbdare...

— Răbdare, Mark ? Faci o călătorie de afaceri ?

— Nu tocmai, răspunse el, după o ușoară ezitare. Inima ei bătea în ritm accelerat.

— Este în legătură cu fata aceea... care a dansat pentru tine noaptea trecută ?

— Pentru mine ? făcu el fixând-o cu o privire sumbră. Așadar crezi...

— O știu. Știu că este ceva între fata asta și tine, și că din cauza ei pleci. Mark, dacă pleci, nu spera să mă găsești aici când te întorci.

Mark înaintă spre ea ; gura lui avea o cută amenințătoare.

— Vreau să-mi promiți că mă aștepti.

— De ce-mi pretinzi o promisiune ? Dona Jocasta poate oricând să mă închidă în camera mea.

Cicatricele lui Mark ieșeau în evidență, livide, pe chipul lui brunet.

— Nu face pe naiva ! Tot ce-ți cer este să-mi acorzi încredere timp de o săptămână... Nu poți să-mi dai cel puțin atât ?

— Cel puțin ? Eu credeam că ți-am dat tot ce mi-ai cerut. Regret dacă ți s-a părut atât de puțin. Pentru mine, a însemnat multă suferință. Am fost smulsă din mediul meu pentru a fi adusă în casa aceasta populată de umbre și amintiri. Crezi că am petrecut aici o singură zi de fericire ? Crezi că mă interesează dacă mă anunți acum sau peste o săptămână că răzbunarea s-a sfârșit ?

Era în picioare, acum, și umbrele verzi din seră se reflectau în ochii ei.

— Da, zise el, răzbunarea s-a sfârșit. Rămâne încă ceva în plus de spus dar, la naiba, nu o să-ți spun acum. Cred că n-aș putea.

Se întoarse, și profilul lui se contură în lumina verde... rece, trufaș, distant.

— Trebuie să plec pentru că am promis. Nu vrei să-mi promiți...

— Nu, răspunse ea cu răceală. Nu, Mark.

— **Ce va fi, va fi ! ***

Cu o ridicare din umeri, ieși din seră și Ravena îl urmări cu privirea, în timp ce numele lui murea pe buzele ei. **Ce va fi, va fi !...**

Bandajul de la gleznă îi făcea impresia unui lanț care o împiedica să părăsească locul acesta, lângă fântâna care susura. Un peștișor țâșni, o petală căzu, întunericul începu să crească. Încătușată în orgoliul ei, Ravena îl lăsă pe Mark să se ducă la o altă femeie.

* Che serà, serà ! — Cuvintele acestea, care au câștigat o mare popularitate grație unui cântec, sunt de fapt de mult celebre. Ele se găsesc în prima piesă (Dr Faustus) a unuia dintre cei mai de seamă dramaturgi englezi, C. Marlowe (1564—1593). Cuvintele apar chiar în italianește în textul englez și rezumă un fel de doctrină fatalistă (n. trad.).

Nonna trebuie să fi bănuir că există neînțelegeri între nepotul ei și soția lui, dar nu făcu nici o aluzie la plecarea neașteptată a lui Mark.

În seara aceea, în salonaș, ea vorbi despre viața ei pe insulă și despre tatăl lui Mark, care condusesese mișcarea de rezistență în timpul războiului.

— Dacă poți înțelege un sard, poți să-ți spui că ești o adevărată femeie.

Ochii ei pătrunzători se ațintiră asupra Raveinei care, fiindu-i frig, se așezase lângă șemineu, pe covor.

— Așa erai în seara când ai sosit, copila mea. Am privit flăcările focului reflectându-se în părul tău și mi-am spus : „Atenție ! Fata asta are părul roșu și ochii verzi, așadar are caracter !”.

— Voiati docilitate.

— Nu voiam decât fericirea lui Markos, după atâtea suferințe. Am crezut că durerea îl va omori sau îl va face să-și piardă mințile... Spune-mi, Ravena, când o să-l anunți că va avea un copil ?

Ravena își ridică privirea. **Nonna** văzuse prea multe în viața ei ; ea înțelesese ceea ce Mark nu-și putuse imagina... că Ravena purta poate fiul lui. Fiul care-l va înlocui pe Dresti. În ochii ei străluciră brusc lacrimi.

— La ce bun ? zise ea. Ați avut dreptate încă de la început, **nonna**, spunând că oamenii trebuie să se căsătorească între cei de același neam. Eu am să plec...

— Imposibil ! Vei avea un copil... poate un fiu, pentru Markos.

— Iar eu nu contez ! Mie să nu-mi pese dacă s-a îndrăgostit de o altă femeie !

— Ce tot îndrugi ? zise **nonna**, întinzând mâna pentru a atinge lacrimile de pe obrazul Ravenei. Cum ar putea să aibă pe altcineva ? Cu ține s-a căsătorit Markos...

— Și acum regretă, făcu Ravena cu un zâmbet trist. **Nonna**, căsătoria noastră s-a sfârșit, plec.

— Căminul tău este aici. Mâna ei bătrână se încheștă peste cea a Ravenei. Toți copiii di Curzio s-au născut în Casa cu Chiparoși. Copilul tău trebuie să se nască aici.

— Copilul meu se va naște la Ravenhall, declară Ravena ridicându-se. Oare nu știți că în seara asta Mark este lângă o altă femeie ? Ea este născută pe insulă, așa cum doriți cu toții. Are părul negru, ca Donata. Cu ea, poate că Mark va găsi ceea ce a pierdut.

— Fii înțelegătoare, draga mea.

— Înțelegătoare ?

Închise ochii și revăzu momente din căsătoria ei. Mark și ea în fața altarului. Chipul lui înspăimântător când se întersese de la întâlnirea ei cu Rhodri... Mark ducând-o în brațe spre Turnul Cavalerului... sărutând-o, pe munte, în iarba înaltă și provocând în ea o reacție care nu fusese decât o amăgire...

Mark, în seră, anunțând-o că va lipsi o săptămână și recunoscând că era în legătură cu fata de la han.

— M-am dovedit mai înțelegătoare decât multe alte femei, zise ea liniștit. Nu pot fi înțelegătoare față de această încurcătură a lui Mark.

— Nu există nici o încurcătură !

Nonna părea deodată foarte bătrână, foarte obosită.

— Soțul tău, draga mea, a plecat în căutarea lui Marcu Cristi, ceea ce înseamnă că trebuie să se aventureze în munți, unde se ascund bandiții. Nu voia să știi asta. M-a pus să jur că voi păstra secretul. Oamenii aceia sunt în afara legii, dar fata l-a implorat să-i găsească prietenul și mi-a spus că vei fi fericită dacă poate să-l convingă pe fiul Virtuellei să se întoarcă și să ducă o viață liniștită.

Cuvintele acestea pătrundeau încet, unul câte unul, în inima Ravenei.

— Oh, de ce nu mi-a spus nimic ?

— Poate că s-a gândit că vei fi neliniștită... sau poate se temea de contrariu.

Bunica lui Mark avea un aer ironic, dar mâna ei tremură ușor când o întinse spre carafa cu vin.

— Vrei să-mi torni un pahar cu vin, drăguțo ? Am nevoie de el și cred că ai face bine să mă imiți.

Băură vinul în fața focului. Noaptea împresura casa. Noaptea se întindea peste munți și peste văgăunile împădurite. Mark era acolo, pe undeva, și ea scăpase momentul când ar fi putut să-i spună : „Am vorbit prea în grabă, Mark. Au fost zile, și de asemenea nopți, când am cunoscut cu tine o fericire pe care nu îndrăzneam s-o recunosc”.

— Be-ați vinul, zise **nonna**. Te va ajuta să dormi... Măine totul ți se va părea mai puțin sumbru.

A doua zi dimineața, soarele era acoperit de nori, dar Ravena nu-și găsea locul ; se duse să se plimbe printre lămâi. Când se întoarse în casă, avea un mic buchet din florile acelea galbene care creșteau la umbra lămâilor, ca o speranță.

Două zile mai târziu, cineva bătuse la ușa camerei ei. Când deschise, în fața ei era Renzio, cu o scrisoare în mână. Plicul purta mai multe timbre englezești și adresa era scrisă de mână, lui Rhodri Brenin.

— Signora dorește o ceașcă de cafea? o întrebă Renzio, cu o urmă de îngrijorare în glas.

— Da, în seră, te rog. Voi merge acolo să-mi citesc scrisoarea.

Dar rămase mult timp lângă fântână, fără s-o deschidă. Privea în jurul ei, ca și cum căuta o siluetă înaltă. În cele din urmă, rupse plicul, cu degete reci și stângace.

Rhodri îi scria că se întoarce în Australia și că-l convinsese pe tatăl lui să-l însoțească. Doctorul era de părere că traversarea, pentru că plecau cu vaporul, îi va face bine. Acum, când Ravena se căsătorise și trăia în Sardinia cu soțul ei, nu mai exista nici un motiv întemeiat să păstreze Ravenhall. Casa fusese pusă în vânzare și se așteptau dintr-un moment în altul ca agentul imobiliar să-i anunțe că afacerea era încheiată.

Ravena se așeză încet într-un fotoliu de nuiele. Papy vindea Ravenhall și pleca împreună cu Rhodri în Noua Galie de Sud! Se simțea părăsită de cei care-i fuseseră atât de apropiați.

Copilul ei, declarase ea alaltăieri seara, se va naște la Ravenhall. Dar, chiar în momentul când citea scrisoarea lui Rhodri, casa în care își petrecuse copilăria era poate deja în mâini străine.

Ar fi vrut să plângă. Nu-i mai rămăsese nimic de care să se agațe. Auzi un zgomot de pași și își spuse că o ceașcă de cafea era mai bună decât nimic. Ridică privirea. Pe prag se afla o siluetă înaltă, cu ochii obosiți, ironici, pătrunzători.

— Mark !

— Credeam că trebuia să pleci ?

Ravena avu impresia că primește o lovitură.

— **Nonna** mi-a spus de ce și unde erai.

— Să nu-mi spui că ai fost îngrijorată.

Rezemat cu spatele de pervaz, își ridică o sprâncenă. Cizmele erau pline de praf, iar cămașa ruptă.

— L-ai găsit pe băiatul Virtuellei ? întrebă ea, fără să-și dea seama că rupe în bucăți scrisoarea lui Rhodri. Ai vorbit cu el ?

— Da. Avea nevoie să i se spună că era un nătărău, că o mamă și o fată îl așteptau să-i ofere dragostea lor... ceea ce nu se cerșește, nu se ia cu împrumut, nu se fură. Îl invidiez.

— Pentru că fata îl iubește ?

— Da. În pofida necazurilor, a decepțiilor, îl iubește... Ravena, faci bucățele scrisoarea aceea !

— Este o scrisoare de la Rhodri, zise ea, surprinsă.

— De la Rhodri ? repetă Mark, redresându-se în toată înălțimea lui. Și ai rupt-o ? De ce ?

— Eu... n-am fost atentă. Pleacă în Australia și-l va lua și pe papy cu el. Vând Ravenhallul.

— Așadar, nu vei mai avea adăpost ?

— Oh, Mark ! exclamă ea, cu fața îngropată în mâini. Când se apropie și-și puse mâinile pe umerii ei o scutură un fior.

— Vrei să te duci în Australia ? întrebă el.

Ea ştia ce vrea : s-o ia în braţele lui, dacă o dorea.

— Ravena, vrei să te desparţi de mine ?

Ridică privirea spre el şi înţelese că nu poate fugi de dragostea pe care o avea în inima ei. În acest sens, nu se putea despărţi de el, dar nu putea rămâne cu el fără a fi iubită.

— M-ai lăsa să plec ?

— Nu te voi sili să rămâi. Nu o voi face dacă sărutările şi cicatricile mele te îngrozesc.

Se îndepărtă de ea şi, pentru prima dată, îşi acoperi cu mâna obrazul distrus. Privirea lui era îndurerată.

— Cum aş fi putut să-ţi cer să mă iubeşti ? Să sper că vei învăţa să mă suporti ?

Se întorcea când ea se ridică dintr-o săritură.

— Mark ! strigă ea. Dragul meu !

El se opri, dar nu voia să se întoarcă spre ea. Trebui să meargă lângă el şi să-l privească în ochi.

— Sărutările şi cicatricile tale nu mă îngrozesc, zise ea cu blândeţe, trăgându-i capul spre ea.

Buzele ei depuseră un sărut pe obrazul plin de cicatrice.

— De cât timp... ?

Îi era atât de drag, astfel, îndoindu-se de el însuşi.

— Am impresia că te iubesc dintotdeauna.

— Dar mă urai ! zise el strângând-o la piept, atât de tare încât simţea cum îi bate inima. Te-ai căsătorit cu mine din cauza lui Rhodri. Te-ai dus să te întâlneşti cu el în ziua nunţii noastre...

— Rhodri voia să-i spună lui papy adevărul despre accident. Îmi era teamă pentru papy. Mi-au trebuit ore întregi să-l conving să nu-i spună.

— Asta te-ar fi eliberat de orice obligație față de mine. Crezi că, poate, nu doreai să fii liberă ?

Cuprinsă de timiditate, își ascunse fața la pieptul lui.

— Nu știam cu adevărat, atunci, ce doream. Acum știu. Vreau să încerc să te fac fericit, Mark. Mai fericit decât ai fost cu Donata...

— M-am căsătorit cu Donata pentru a-mi mulțumi familia. Cu tine m-am căsătorit pentru propria mea mulțumire. Credeam că am drepturi asupra ta din cauza morții lui Dresti. Acum, abia îndrăznesc să sper că am dragostea ta.

— Ai mai mult decât atât, scumpul meu.

Se ridică pe vârful picioarelor și-i șopti ceva la ureche. După care, rămaseră un timp fără să vorbească.

În curând, umbrele vor părăsi Casa Chiparoșilor și se vor auzi din nou râsetele copiilor. Ravena îl va privi cu tandrețe pe soțul ei ridicând băiețelul pentru a-l pune pe umăr. Și îi va admira cu ochii strălucind de bucurie și dragoste.

Che serà, serà.

— SFÂRȘIT —